

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

VANESSA VALE

fiona and the fixer,

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

FIONA VE TAMIRCI

VANESSA VALE

Çeviri Kitaplar Telegram

<https://t.me/cevirigiller>

Fiona ve Tamirci yazan Vanessa Vale

Vanessa Vale® Bridger Media'nın tescilli ticari markasıdır.

Telif Hakkı © 2025 Bridger Media tarafından

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, her iki yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı: Bridger Media

Kapak grafiği: Phia Cooch Ebook

ISBN: 978-1-7959-5986-5

Baskı ISBN: 978-1-7959-5988-9

AYRICA VANESSA VALE TARAFINDAN

Kitaplarımın en güncel listesi için: vanessavalebooks.com

Hannah ve Tetikçi Fiona
ve Tamirci

İnsan Avında

Man Hunt

Man Candy

Man Cave Man

Splain Man

Scape Man

Handle Man

Spread

Alfa Dağı

Kahra

man Asi

Savaşçı

Milyarder Çiftliği

Kuzey

Güney

Doğu

Batı

Bekarlığa Veda

Müzayedesini Bana

İpleri Öğretin

Dizginleri Bana Verin

Eyere Geri Dönün

Wolf Ranch

Rough

Wild

Yabani

Vahşi

Vahşi

Acımasız

İlkel

Sağlam

İki İşaret

Evcilleşmemiş

Baştan

Çıkarılmış

Arzu Edilmiş

Bir Kovboydan Daha

Fazlası Güçlü & Sabit

Kaba ve Hazır

Vahşi Dağ Adamları Dağ

Karanlığı Dağ Zevkleri

Dağ Arzusu Dağ Tehlikesi

A Sınıfı Biftek

Sığır Fileto T-

Bone

Tri-Tip

Porterhouse

Etek Biftek

Büyük Gökyüzü Erkek Arkadaşları

Bekar Bir Annenin Yanlış Maceraları

Yanlış İkizle Yanlış Maceralar Milyarder

Patronumla Yanlış Maceralar Sahte

Nişanlımla Yanlış Maceralar Yanlış

Maceralar ve Bayan Demeanor

Steele Çiftliği

Mahmuzlu

Dolaşık

Dolaşık

Kementli

Bridgewater County

Ride Me Dirty

Claim Me Hard

Take Me Fast Hold

Me Close Make Me

Yours Kiss Me

Crazy

Slate Springs'in Mail Order Gelini

Şehvetli Bir Kadın

Vahşi Bir Kadın

Kötü Bir Kadın

Bridgewater Ménage

Onların Kaçak Gelini

Onların Kaçırılmış Gelini

Onların Yoldan Çıkmış

Gelini Onların Tutsak

Gelini Onların Hazine

Gelini

Onların Noel Gelini

Onların İsteksiz Gelini

Onların Çalınmış

Gelini Onların Arsız

Gelini Onların Asi

Gelini Onların

Pervasız Gelini

Bridgewater Gelinler Dünyası

Lenox Ranch Cowboys

Kovboylar ve Öpücükler

Mahmuzlar ve Saten

Dizginler & Kurdeleler
Markalar & Fiyonklar
Püsküller & Danteller

Montana

Erkekleri

Kanun Adamı
Kovboy Kanun
Kaçağı

Milyarlık

Mirasçılar

Yaralı Kusurlu
Kırık

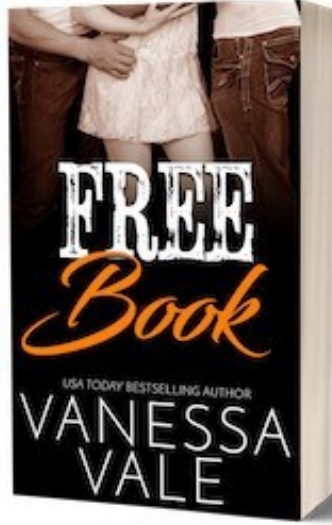
Standalones

Acımasız
Hepsi Benim & Gelin
Anlaşması Benim
Sert Aşk
İki Kat Daha Lezzetli
Kanunla Flört Ökseotu
Evliliği
Erkek Şekeri - Bir Boyama Kitabı

BEDAVA VANESSA VALE KİTABI ALIN!

Yeni kitaplardan, ücretsiz kitaplardan, özel fiyatlardan ve diğer yazar çekilişlerinden ilk siz haberdar olmak için Vanessa'nın posta listesine katılın.

<http://freeromanceread.com>

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bonus İçerik](#)

[Vagon Trenine Katılın!](#)

[Ücretsiz Bir Kitap Alın!](#)

[Vanessa Vale tarafından da](#)

[Vanessa Vale hakkında](#)

Kötü bir çocuk fixer ve bomba gibi bir FBI ajanı kanunun karşıt taraflarında birlikte çalışabilir... ya da ben öyle duydum.

Ben biraz dinlenmeye ihtiyacı olan çok çalışan bir tamirciyim. Coal Springs'te kedi bakıcılığı yapmam istendiğinde, birkaç sıkıcı güne razıyım.

Ama mola yok ve sıkılma şansım da yok. Bir markete girip silahlı bir soyguncuyu tek başına alt eden, kahve takıntısı olan harika bir kadınla tanıştığımda değil.

Artık benim de bir saplantım var. Onun. Onun bir FBI ajanı olduğunu öğrendiğimde, sadece gülebildim.

Çünkü yasaları çiğniyorum. O da bunu uyguluyor.

Tek bildiğim, beni ya da tetikçi arkadaşımı araştırmak için burada olabileceği. Uzak durmalıyım ama yapamıyorum. Cesur ve küstah biri ve beni deli ediyor. Şehrin her yerinde sorun çıkarıyor ve güvenliğini riske atıyor... ve benim akıl sağlığımı.

En büyük tehdidimi bildiğimi sanıyordum. Geçici olarak bir aşk kitabı dükkânı işletiyor olmama bayılan vahşi kadınlarla dolu bir kasaba ya da tehlikeli turşucu sahipleri değil.

Hayır, ben Fiona.

Ve ikimizin de Coal Springs'ten canlı çıkabileceğinden emin değilim.

Kötü adam iyi kıza aşık olup hayatta kalabilecek mi?

DAX

"NE YAPMAMI İSTİYORSUN?" Hücremi yerinde tutmak için başımı yana yatırdım ve dişlerimle koli bandını yırttım, yerde ayaklarımın dibinde bir ceset vardı. Onu çoktan bir muşambanın üzerine yuvarlamıştım, neyse ki adam aşırı dozdan ölmüştü, silahla vurulmamıştı, bu da kanlı bir karmaşa demek olurdu. İki uzun şerit, plastiğin iki tarafını adamın beline kadar kapatmıştı bile. Her geçen dakika daha da burrito gibi görünüyordu.

"Kedi otur," dedi Jack.

İnsanları tanırdım. Şehrin her bir sürü tanıdığım vardı. Hatta dünyanın her yerinden ama Jack benim... kadınlar ne derdi, "*ya ölürüm ya ölürüm*" mü? Bir iş bitirici ve o da eski bir tetikçi olarak, bu oldukça doğruyd.

Ayağa kalktım, bir elimi belime koydum ve yüzümü buruşturdum. Kaslarım çok gergindi.

"Hawaii'ye doğru yola çıktığınızı sanıyordum."

"Gidiyoruz. Ama kedi bakıcımız vazgeçti."

"Sadece biraz yiyecek ve su koy." Bunun için zamanım yoktu. Hiçbir şey için fazla zamanım yoktu. Otel kapıcısı gibiydim. Zengin insanların işlerini hallediyordum.

ellerini kirletmek istemediler. Bunu yapmak için tonla para aldım. Şimdi olduğu gibi, müvekkilimin sert bir parti yaptıktan sonra bir otel odasında ölü bulundu. Çırılçıplak. Kadın külotu dışında çıplaktı.

Evet, o tür bir .

"Biz ayrılana kadar vazgeçtiğini bilmiyordum. Ayrıca, bahsettiğim kişi Pancake." Jack ben işime dönerken muşambanın hışırtısını duymuş olmalı ki, "Çöpü mü çıkarıyorsun?" diye sordu.

Telefonda bile sesin ne olduğunu bilmesi çok anlamlıydı. Cesetleri sarma konusunda o da benim kadar deneyimliydi. Babam bir tetikçi/şikeciydi ve bildiği her şeyi bize öğretmişti. Emekli olup Florida'ya taşınmaya karar verdiğinde işi biz devraldık. O zamandan beri işler canlı.

Özellikle de bu hafta.

İçimi çektim. "Evet. Sanki her gün çöp toplanıyor. Bagajımda çöplüğe götürmek üzere bir çanta var zaten."

Yani bu, bugün zor bir durumdan çıkarıp ortadan kaldırmam gereken ikinci ceset oldu.

"Miami'de bir işin olduğunu sanıyordum."

"Dün sabah döndüm." Hava harikaydı ama ailesinin istediği Poli-Sci üniversite sınıfında olmak yerine bir şekilde South Beach bar kaybolan yirmili yaşlardaki bir kıza Denver'a kadar eşlik etmek zorunda kalmıştım. Bir şekilde sosyal medyada başkalarına nasıl makyaj yapılacağını öğreterek milyonlar kazanmıştı. Neyse ki onu bulup omzuma attıktan ve bizi özel bir uçağa bindirdikten sonra tek yaptığı B makaraları çekmek ve takma kirpiklerini evcilleştirmek oldu.

Daha sonra, bir kadının boşanırken geri vermeyi reddeden eski kocasından eski bir Lamborghini'yi geri aldım. Tüm işler ceset içermez.

Ancak... bir müşteri, çok fazla kokain alan bir erkek fahişeyle parti yaptığı için hacizden sonra aradı,

kayarak başını sehpayaya çarpmış ve künt cisim travması nedeniyle ölmüştür.

Şu anda arabamın bagajında bulunan ceset buydu.

Sonra üzerinde durduğum ve muşambaya sarmayı yeni bitirdiğim bir adam vardı.

Günün dersi mi? Uyuşturucu kullanmayın.

Gidip otel lobisinden yanımda getirdiğim belboy arabasını aldım.

"Pancake'in yeni kedi arkadaşlarıyla birlikte evi dağıtmasından korkuyorsun." Sırıtmaktan kendimi alamadım çünkü Jack sokak kedisini birini vurduğu bir çöp konteynerinin arkasından kurtarmış olsa da, kedi yeni lüks hayatından gerçekten keyif alıyordu.

"Gerçek bir parti hayvanı," diye onayladı Jack, sözleri alaycılıkla süslenmişti. "Yarına kadar ona yetecek kadar yiyecek var. Sonra açlıktan ölecek. Aç kalmaması için evde kal. Yalnız kalacak."

Eski bir tetikçiye göre, kedisine karşı çok yumuşaktı. Ben de öyleydim. En azından ben, o şeyin açlıktan ölmesini istemiyordum.

Eskiden birlikte iş yapardık. Birbirimize yardım ederdik. Beceri setlerimiz örtüştüğü için hayatı kolaylaştırırdı. Eğlenceliydi de. Şimdi bir kızı vardı. Hannah. Vegas'tan gelirken uçakta onun yanına oturmuş ve ilk bakışta aşık olmuştu. Kulağa geldiği kadar çılgıncaydı. Ona saplantılı bir sapık gibi davranmış, onun da kendisine aşık olmasını sağlamıştı. Hatta Coal Springs'e taşınmıştı, dağların tepesindeki sakın ve şirin kasabada tüm yıl boyunca yaşanan en heyecan verici şey, okul çocuklarının kasabanın kar küreme araçlarına Plowasaurus Rex ve Han Snowlo gibi isimler vermesiydi.

Kıkırdadım, arabayı plastikle sarılmış bedene paralel olarak sıraladım. "Son zamanlarda kendini hiç dinledin mi? Altı ay önce mafya için iş yapıyordun ve şimdi... Kedin *yalnız mı* kalacak? Taşakların hangi cehennemde?"

"İki gün geçirmek için benimle Hawaii'ye geliyorlar. haftalar kızımın derinliklerine gömüldü. Taşakların ne yapacak?"

ne yapıyorsun?"

"Ben ve taşaklarım gayet iyiyiz," diye mırıldandım. Hayatımda bir geceden fazla bir kadın olmamıştı. Çok karmaşıktı. Ben ve ilişkiler birbirimize uymuyorduk. Ama tropik bölgelere gidip durmaksızın seks yapma fikri oldukça cazipti. İş bitirici olmayı hayatımda kadın olmaması için bir bahane olarak kullanamazdım. Cinayet sayısı bazı insanların bowling skoruyla aynı olsa da Hannah bir şekilde Jack'i istiyordu.

Yine de annem sarhoş bir sürücü tarafından öldürülmeden önce ailem arasında gerçek sevginin nasıl olduğunu görmüştüm. Sonrasında babamla yaşadığım her saniyeyi, polis adaleti sağlayamazken onun nasıl tam anlamıyla bir dönüştüğünü gördüm. Kalbimi böyle riske atamazdım. İnsanlar gitti. İnsanlar öldü, diye düşündüm, lanet olası bir cesede bakarken.

Getirdiğim kayak çantasını kaptığım gibi ahşap zemine attım ve fermuarını açtım. Evet, doğru boyuttaydı. Kar yağmadığı Ekim ayında bile Denver'da hiç kimse otelin otoparkında bir kayak çantasını bagaj arabasının üzerinde ittiğini görünce iki kere düşünmedi. Bir golf çantası düşünmüştüm ama adamı ikiye bölemeyecek kadar yorgundum. Ayrıca, o zaman ortalık karışırdı.

"Eğer benden Pancake'i izlememi isteyecek kadar çaresizsen, neden müstakbel kayıinvalidene sormuyorsun?"

Jack ve Hannah henüz nişanlanmamışlardı ama yakında niş.

"Çünkü eğer yaparsam, geri döndüğümüzde Pancake'in içi doldurulmuş ve şöminenin üzerine tünemiş olacak." dediğinde telefondan hoşnutsuzluğunu duyabiliyordum.

Cep telefonumun hoparlörünü açıp arabanın üzerine koydum ve muşambaya sarılı cesedi kayak çantasına yerleştirmeye başladım, bunu yaparken de gülüyordum. Hannah'nın babası bir tahnitçiydi ve Highcliff'teki ev bir veganın en kötü kâbusuydu. Yemek odasının duvarında asılı bir inek kafası vardı ve

odasında çok ürkütücü bir sincap, evin etrafına doldurduğu düzinelerce yol leşinden ikisini saymak gerekirse. Oraya sadece bir kez gitmişim ve o da yetmişti.

"Doğru. Brittany?" Hannah'nın en iyi arkadaşıydı.

"Albuquerque'deki dişçilik kongresinde."

Bir cesedin üzerinde duruyordum, bu yüzden düşünmek için bile çok fazla yerim yoktu, ama yaşamak için insanların dişlerini temizleme fikri kulağa korkunç geliyordu. Belli ki herkes için bir meslek vardı.

"Coal Springs'te *hiçbir şey* olmaz," dedim çömelip çantanın fermuarını çekerken. "Orada iki hafta geçirmek çok sıkıcı olur."

Jack tetikçilikten emekli oldu ve iki ay önce Denver'dan Coal Springs'e taşındı. Rollerimiz aynı olmasa da, sık sık birlikte çalışıyorduk. Takılırdık. Bir şeyler yaptık. Sonra Hannah ile dağlara yerleşti. Çok meşgul olsam da, aynı eski ceset alma rutininden sıkılmışım. Ve biraz da yalnızdım.

Bugün arabamdaki diğer insanlar bagajda ölüydü.

Onsuz o kadar eğlenceli değildi.

Telefonum başka bir aramayı işaret edecek şekilde bipledi. Döndüm ve arabadan aldım.

Max Pinter.

Jack'e, "Kusura bakma, komşunun çocuğunu getir," dedim. "Çöplerle o kadar meşgulüm ki onu beslemek için oraya çıkamıyorum."

"Bir molaya ihtiyacın var."

İç çektim. Muhtemelen yaptım. Kesinlikle yaptım.

"Baştan savma iş yapmak istemezsiniz," diye ekledi. Doğru bir noktaya parmak basmıştı. Dikkatsiz davranmak yakalanmak demekti. Bunun için fazla iyiydim ama acaba çok mu yorgundum? Çok mu zayıf düşmüştüm?

"Aloha falan," dedim Jack'e, diğer aramaya geçmeden önce. "Max, bugün senin için ne yapabilirim?"

"Oğlumla yaptığın hatayı düzeltebilirsin," diye tersledi.

Ayağa kalktım, süitin tonozlu tavanına bakmadan önce boynumu önce sola, sonra sağa kırdım. Kızgın ve sinirli müşterilere alışkındım. Hepsi... paralarını, güçlerini ya da ahlak ve vicdan yoksunluklarını kendi çıkarları için kullanmayı seven kötü adamlardı. Ama bugün yorgun ve huysuzdum ve hâlâ iki cesetten kurtulmam gerekiyordu.

"Jason'ın nesi var? Suçlamalar düşürüldü ve bir fuhuş çetesine karıştığına dair her türlü ipucu temizlendi." Tıpkı beni düzeltmem için tuttuğu gibi.

"Rehabilitasyonda!" Bağırma şekli sanki oğlunu bir sirk topluluğuna topla vurulmak üzere teslim etmişim gibi hissettirdi.

Başımı kaşıdım. "Bu doğru."

"Onun bir işi var. Benim için çalışıyor. Rehabilitasyon bir seçenek değil."

Jason'ın uyuşturucu işiyle uğraşan babası için yaptığı işin farkındaydım. Yirmi iki yaşındaki çocuk, üniversitesindeki diğer öğrenci birliği ve futbol sporcularına satması gerektiği kadar mal kullanıyordu. Geçen hafta sonu biraz fazla kafayı bulmuş ve uyuşturulmuş kadınları pazarlayan karanlık bir yere baskın düzenlemek gibi aptalca işlere bulaşmıştı. Uyuşturucu kısmı babasının hiç bitmeyen tedariki sayesindeydi. En az on beş yıl yatması gerekiyordu ama bağlantılarım sayesinde onu temize çıkaracak kanıtları bulmuştum.

Ancak hapiste geçirdiği birkaç gün Jason'ın altına sıçması için yeterli olmuştu. Babasının kirli parmağının altından çıkmak istiyordu ve ben de çocuğa bir şans verdim. Her şeyi düzelttim, böylece rehabilitasyona gidip pisliğini zorunda kaldı.

Tekrar söylüyorum, uyuşturucu kullanma.

"Zor zamanlar geçirmekten iyidir," diye hatırlattım, süitte dolaşıp Bay Ceset'e ait başka bir şey ararken. Neyse ki, havaya uçmadan ve kalbi patlamadan önce derli toplu biriydi. Bir kez yuvarladığımda

Odadan çıkarken, tıpkı diğer çıkışlar gibi olacaktı. Boş ve temizlik için hazır. "Parmaklıklar arkasındaysa sizin için çalışamaz."

Max güldü. "Belli ki hiç hapishaneye gitmemişsin ya da oralarda ne kadar uyuşturucu kullanıldığını bilmiyorsun."

"Onun hapis yatmasını mı istedin?" Belki onun için yaptığım işin amacını kaçırmıştım. Kahretsin, doğru şeyi yapmaya çalıştım ve sonra bu oldu.

"Hapis cezası *rehabilitasyona* gitmesinden daha iyi. Artık benim için değersiz çünkü beş yıllık şartlı tahliyesi de var. Polisin yoluma bakmasına izin veremem."

Aynen öyle.

Jason'ın kendini toparlaması ve babasının kontrolü altından çıkması için işleri yoluna koydum. Max için de düzelttim ama belki onun istediği şekilde değil.

"Oğlumu rehabilitasyondan çıkarın."

Sevmediğim bir şey de birinin bana işimi yanlış yaptığını söylemesiydi. Ben her *zaman* doğru yapardım. Bu yüzden en iyisiydim. Bu yüzden meşguldüm. Özellikle de ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyordum. "Bak, Max. Bana sorunu çözmek için para verdin. Yaptım da. İşimiz bitti."

Daha fazla bağıramadan telefonu kapattım. Bu şerefsizler beni kontrol ettiklerini sanıyorlardı. Unuttukları şey ise tüm gücün bende olduğuydu. Bütün pislikleri biliyordum. Cesetlerin nerede olduğunu biliyordum. Kelimenin tam anlamıyla. Onları yok edebilirdim ve onlar da bunu biliyordu. Max'in beni daha fazla iş için kullanmayacağından emin olsam da - benim için bir kayıp değildi - ortalığı karıştırmayacaktı çünkü ben hemen karıştıracaktım.

Gözlerimi kapattım. İçimi çektim. "Sik beni." Jack haklıydı. Bir molaya ihtiyacım vardı.

Onu geri aradım.

"Evet?" Arka plandaki havaalanı seslerini duyabiliyordum - genel konuşmalar, birinin on ikiden yirmiye kadar olan sıraların uçağa binmek için boş olduğunu söylemesi.

"Yukarı çıkıp kediye besleyeceğim. Sen yokken yapmam gereken birkaç iş var ama aslında biraz sıkıcı bir kasaba hayatı için sabırsızlanıyorum."

FİONA

Kulaklarının son derece iyi duymasının avantajları vardı ama patronumun ofisinde bilgi işlem elemanlarından birine bir şeyler anlatırken kulak misafiri olmak bunlardan biri değildi. Sabahın dokuz buçuğunda. Umarım kapısını kilitlemiştir.

Ekranımdaki listeye, sağlık izninden döndüğümünden beri topladığım isimlere odaklanmaya çalıştım, ancak Bölüm Şefi Dan Trotter adama baba diyordu ve karşılığında kötü davrandığını ve onu daha sert okşaması gerektiğini söylüyordu. Koltuğumu ileri geri salladım, sonra tavana baktım, kusmamak için bir Lamaze eğitmeni gibi derin nefesler almaya çalıştım. Kahveme uzandım, daha sert bir şey olmasını dileyerek bir yudum aldım. Yeniden odaklanmaya çalıştım ama sanki bir tren kazası gibiydi. Kendimi dinlemekten alıkoyamadım.

Son derece iyi işitmekten kastım yarasa gibi işitmekti, çünkü Trotter'ın ofisi binanın diğer tarafındaydı ve ben şeyi duyabiliyordum. *Hepsini*.

Çocukluğumdan beri FBI'da olmak istiyordum. Çocukluğumdan sonra

Annem öldüğünde tek başıma odaklandım ve partiden çok ders çalıştım. Yedi yıl içindeydim ve

Saha ajanlığı, insanları vurmak ve bir duruşmanın sonunda hakimin tokmağının inişini duymak gibi eğlenceli ve oyunlar değildi.

Hayır. Ofis politikaları ve diğer saçmalıklar vardı.

Jonathan Neidermeyer sarılmış onun
eklemler üzerinde Açık kapımdan
kafasını ofisime soktu.

Onun gibi.

"Toplantı için hazır mısın?" diye
sordu. Başımı kaldırıp işime baktım.

"Evet."

Ortağım otuz yedi yaşındaydı ve kafasının arkası ortaçağ keşişleri gibi keldi. Gömleğinde her zaman bir leke vardı. Boşanmıştı. Araba yıkama yerinin açılışında tanıştığı bir kadınla çıkıyordu. Aynı zamanda götün tekiydi ama bu, egzersiz yapmanın ve fast food yemeyi bırakmanın, aşağı bakarken göbeği yerine sikini görmesini sağlama şeklini değiştirmeyecekti. büyük de değildi. Aleti, bağırsağı değil. Öyle olamazdı.

"Güzel," diye mırıldandı. Elindeki kahve fincanını kaldırdı ve bir yudum aldı. Kahve, dinlenme odasının çatı katranına benzeyen bir şey pişiren makinesinden geldiği için, bana getirmediği için ona kızmadım. "Trotter davayla ilgili bir güncelleme istiyor. Umarım hazırsındır."

Bana kaygan bir gülümseme verdiğinde bıyığı buruştu. Ben mi? Hazırlıklı. Tabii ki hazırlıklıydım. Ben *her zaman* hazırlıklıydım ve bu *benim* davamdı. Sıkı bir şekilde yürütülmüş, altı aylık bir çalışmanın ardından sağlam kanıtlardan oluşan bir yığın oluşmuştu. Basılı dosyalar masamda düzenli bir şekilde duruyordu. Renkli sekmeler kanıtları göstermektedir, İfadeler, arama Emirler, ve röportaj Notlar.

Neidermeyer benimle birlikte davaya bakıyordu çünkü birkaç ay önce tıbbi izne ayrılmıştım. Bir haftalığına. Beynimdeki tümör beni işimden bundan daha uzun süre alıkoymamıştı ve o da kesinlikle hemen dönmemi beklemiyordu. Döneceğimi düşünmediğinden şüpheleniyordum. Ama işim neredeyse benim hayatımdı ve aslında hayatta olduğumu doğruluyordu.

"Her zaman," diye cevap verdim, bu sabah güncellemek için otuz dakika erken geldiğim, özenle düzenlenmiş klasör yığınının okşayarak. Her şeyi hazırlayacağımı biliyordu, çünkü hazırlıklı ve düzenli olmak benim doğamda vardı ve her şeyi bana yaptırıp sonra da övgüyü almak onun doğasında vardı. Onunla ilgili her şey beni rahatsız ediyordu. Tembelin tekiydi. Deodorant kullanmazdı. Kurallara göre oynamazdı. Neredeyse hiç çalışmıyordu.

Bu iş benim için önemliydi. Suçluları içeri tıkmak benim için önemliydi. Korkunç ortaklardık çünkü muhtemelen ben çok fazla önemsiyordum ve o hiç önemsemiyor gibiydi. Muhtemelen o benim başka bir beyin tümörüne sahip olmamı diledi ve ben de onun saç tokalarının enfekte olmasını diledim.

"Hadi gidelim."

"Hemen arkanda olacağım." İki dakika gerideydim çünkü yapmak istediğim son şey Trotter ve IT Guy Baba'nın işlerini bitirmeden içeri . Neyse ki Neidermeyer dikkatimi dağıtmıştı ve ne olduğunu anlamak için geri dönmek için kendimi zor tuttum.

Muhtemelen kemer tokası bağırsaklarının akışını engellediği için homurdandı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Odağımı bilgisayar monitörüne ve iş dışındaki küçük projeme çevirdim. Radyasyon merkezinden gelen ve tedavim sırasında makinede bir bakım sorunu belirten mektubu aldığımdan beri derlediğim liste. FBI veri tabanlarını kullanarak 1 Mayıs ile 7 Mayıs arasında radyasyon tedavisi diğer kişilerin listesini oluşturabildim. Bu tür bir erişime sahip olmak para kazandırıyor. Gizlilik yasaları nedeniyle tıbbi kayıtları açamasam da, en azından bu süre zarfında randevusu olanların isimlerini alabildim.

Özellikle tanışmak istediğim bir kadın vardı çünkü o zaman diliminde kanser gibi farklı bir şey için radyasyon tedavisi değil, gama bıçağı radyasyonu almış olan tek kişi oydu.

Neden mi? Çünkü ben artık Biyonik Kadın gibi duyabiliyorsam, belki Hannah Highcliff de duyabilirdi. Bu yeni gizli yeteneğimle yalnız olmadığımı bilmem gerekiyordu. Bu beni her zamankinden daha da yalnız hissettirdi. Bunu iş arkadaşlarıma söyleyemezdim. Psikolojik izne çıkarılırdım ki bu beyin tümöründen bile daha kötüydü.

Geçtiğimiz üç ay boyunca, kendimi sürekli gürültü sağanağını filtrelemek için eğitmeye çalışıyordum. Dolu bir ofis binasında herkesin telefon konuşmalarını, klavye seslerini, tuvalet sifonlarını, kahve demlemelerini ve fotokopi makinelerinin çalışmasını duyabiliyordum. Binanın diğer katlarında. Konuşmaları da duyabiliyordum. İlk başlarda bu bana korkunç baş ağrıları veriyordu, ancak çoğu sesi dışarıda bırakma konusunda daha iyi hale geldim. İki kat yarıçapında bir yerde adım geçtiğinde hemen oraya odaklanıyordum. Özellikle de patronum ve Neidermeyer benim davam hakkında konuşurken. Şu gibi.

Trotter, "-Whitaker'ın silahın yerleştirilmesi bilmesine gerek yok," dedi.

Dondum kaldım, koridordaki Washington Anıtı'nın çerçeveli fotoğrafına baktım ve patronumu dinledim. O ve ortağım benim hakkımda konuşuyorlardı.

"Evet, kitaplara çok bağlı." Neidermeyer. "Eminim dolabı renklere göre düzenlenmiştir."

Bunu herkes yapmadı mı?

Trotter, "Daha fazla dava kapatmam gerekiyor," diye ekledi.

Ayağa kalktım, omuzlarımı geriye attım ve tertemiz olmasına rağmen siyah takım pantolonumun önünü fırçaladım.

Beni bekliyorlardı. Kulak misafiri olup yürüyebilirdim.

Trotter, "Yönetmen konuda başımın etini yiyor," diye devam etti.

Öfkelendim. Trotter aylık kotası olan bir araba satıcısı değildi.

" zamanki gibi, Whitaker'ın davası sağlam ama inşa etmesi çok uzun sürüyor." Bu Neidermeyer'den alabileceğim iltifata en yakın şeydi. "Ne kadar da kurallara uyan bir zorba." Boş ver. "Bir silah yerleştirmek

Gelecek hafta tutuklanacak. Sence torpido gözüne mi yoksa adamın spor çantasına mı konmalı?"

Bir silah fabrikası, keşfedilmesi halinde davamda topladığım tüm kanıtları -sağlam ve yasal kanıtlar- ortadan kaldırabilir. Ve beni de. Çünkü suçu üstlenecek olan ben .

Kafasının düzgün çalışmaması muhtemelen bahane olabilir.

"Güzel. . Ve eldiven kutusu," dedi Trotter.

Koridorda yanından geçtiğim bir ajan arkadaşına gülümsedim. Karısı bir hafta önce bebek sahibi olduğu için yavaşlamak ve havadan sudan konuşmak zorunda kaldım. Bu nedenle patronum ve ortağımın yasadışı planlarını biraz kaçırdım.

"Daha fazlasını öğrendiğinizde bana haber verin. Bu arada. Şu silahı yerleştirin."

"Evet, efendim. Rockies maçının sonunu izledin mi? Zorla RBI."

Ben oraya giderken beyzbol hakkında saçmaladılar. Tam bir pisliktiler. İşim artık bok gibiydi ve transfer talebinde bulunmazsam Trotter'ın altında sıkışıp kalacaktım. Ve Neidermeyer'e takılıp kalacaktım. Ya da beni tamamen otobüsün altına atacaklardı ve rozetimi ve sahadaki saygınlığımı kaybedecektim. Kara listeye alınacaktım.

Mükemmel bir sicili olan iyi bir ajandım. Kendi babasını bile alaşağı eden kötü şöhretli bir ajandım. Başka kimse bunu söyleyemezdi. Kulak misafirliğinden anlaşılıyordu ki kariyerim muhtemelen burada son bulacaktı. Neidermeyer gitmemi istiyordu. Trotter'ın kendi planları vardı ve kimi ortadan kaldıracağı umurunda değildi.

Beyninde tümör olan ajan bendim. Bir davayı mahvetmem için tümörü suçlamak çok kolay . Beni kovdurmak ve kariyerimi mahvetmek için.

Alışveriş merkezi güvenlik görevlisi olarak iş bulamazdım.

"Whitaker hangi cehennemde?" Trotter tersledi, açıkça Spor konuşmakla işim bitti.

"İşte burada," dedim, kapıyı çalıp iterek açtım, az önceki el işinden sonra kapı koluna ya da başka bir şeye dokunmamaya dikkat ettim. Dava dosyalarımı göğsümde sıkıca tutuyordum.

Neidermeyer ofisteki sandalyelerden birine oturmuş, kollarını iki yana açmıştı. Trotter masasının arkasında, elleri kalçalarında duruyordu. Ellerini yıkayıp yıkamadığını merak ediyordum-

"Pekâlâ. ne var?"

I çalışıldı ve İki. Onlar vardı shadier daha a plaj şemsiyesi. Düşüyordum. Sadece an meselesiydi.

Derin bir nefes alarak son gelişmeler hakkında kısa bir özet sundum.

Trotter başını salladı gibi a yavaş mo
bobblehead bebek olarak Son
telefon dinlemelerini anlattım.

"Yavaş ilerliyor ve bir silah yerleştirme fikriniz kesinlikle işleri hızlandıracaktır."

Evet, dedim.

Neidermeyer sanki sığır dürtmüş gibi doğruldu. Çırpınmaya başladı.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Trotter gözlerini kocaman açarak sordu.

Omuz silktim. "spor çantasının bitki için daha iyi bir seçim olduğunu söyleyebilirim çünkü ona erişmek daha kolay olacaktır."

İkili gözlerini kırpmadan bana baktı. Neidermeyer'in boncuk bakışları daraldı. Üst dudağını kaplayan teri gözden kaçırmadım. "Bunu nereden duydun?"

Omuz silktim. "Siz ikiniz biraz daha sessiz plan yapmalısınız."

"Bayan Goody Two Shoes şimdi de kapıları mı gözetliyor?" Neidermeyer merak etti.

"Oh, yani gerçekten bir silah yerleştireceksin."

"Ben öyle bir şey demedim."

Bir kez başımı salladım. "Evet, söyledin. Ayrıca, az önce bunu ima da ettin."

"Orada ne kadar kaldın?"

"Değildim. Rogers'a sor. Onunla dinlenme odasında konuşurken geciktim. Yeni bir kız bebeği olmuş. Adım Emma. I

Umarım ikiniz de ortalıkta dolaşan kartı imzalamışsınızdır."

Trotter'ın gözleri sağa sola kayarak farklı bir olasılığı düşündü. "Ofisimi mi dinlediniz?"

Parmağımı çeneme vurdum. Bu açığı düşünmemiştim, ama ha! Oh, bu eğlenceliydi. Bu ikisini gergin görmek hoşuma gitti. Öyle olmalılar. "Hmm. Bilgi İşlem'i aramalı ve birilerine bir tarama yaptırmalısın. Belki... Brian?"

Trotter'ın yüzü yulaf ezmesi renginden sekiz yaşındaki bir kız çocuğunun sakız pembesi yatak odası rengine dönüştü. Sonra gözleri kısıldı ve donuklaştı. "Neidermeyer, çık dışarı," diye tersledi ama bakışlarını benden ayırmadı.

Neidermeyer bir an için kovulan kişinin *kendisi* olmasına şaşırdı. Ayağa kalktı, sonra bana ölümcül bir bakış atarak hantalca dışarı çıktı. Her neyse. Noel'den sonraki hafta alışveriş merkezindeki kilolu bir Noel Baba kadar önemliydi.

Trotter, "Kapıyı arkandan kapat," diye seslendi. "Burada böcek mi var?" diye tekrarlardı yalnız kaldığımızda.

Ona geniş gözlerle baktım, sanki bu fikir mantıksızmış gibi, oysa gerçek öyleydi. "Ben mi? Ben FBI için çalışıyorum. Neden patronumun ofisine böcek yerleştireyim ki?"

"Biliyorsun-"

"İşimi nasıl yapacağımı mı? Buraya geldiğinden beri benimle uğraştığını mı?" Bu saha ofisinde ondan daha uzun süredir çalışıyordum.

"Omzunda bir çip var."

Bu daha önce duyduğum bir şeydi. Şirretlik de başka bir şeydi. Cinsiyet politikalarına girmeyecektim bile ama berbattı.

"Siz ve Neidermeyer'in benim davamla ilgili planladığınız yasadışı bir bitki için batmayacağım."

"Her şey kitabına göre yapılmak zorunda değil. Bazen bir el sıkışma ile halledilir."

"Sanırım el işi demek istiyorsun," diye karşı çıktım. Şakağında bir damar zonkladı.

"Kovuldun."

Başımı salladım. Acımasız bir babayla büyümüştüm. Kalın derili olmayı çok erken yaşta öğrenmişim. Bağırılmanın atlatılabilir bir şey olduğunu. Kendimi savunmayı da öğrendim. Bunu bana kendisi öğretmişti. Beni dövdü. Yine de ona karşı gelmemi beklemiyordu. Yıllar sürdü ama başardım ve o da hayatının geri kalanını bunu hatırlayarak geçirecekti. Vincent Genovese ile başa çıkabildiysem, Trotter çocuk oyuncağıydı. Beni hiç korkutmuyordu.

"Hayır, değilim," diye karşı çıktım. "Elinizde bir İK davası olur ve size karşı ben olurum ve ben kazanırım."

"Ben senin amirinin," diye . "Böyle bir kadını dinlemezler-"
Elimi kaldırdım. "Karın baba sapkınlığın olduğunu biliyor mu?"

Dudakları kapandı.

"Yapacağın şey şu Dan. Beni davadan . Başına Neidermeyer'i getir."

Masasına doğru bir adım attım ve elimdeki kalın dosyayı masanın üzerine bıraktım.

Bir an sessiz kaldı, belki de konuşmaktan korkuyordu. Bakışları dosyadan bana doğru birkaç kez gidip geldi. "Dava konusunda benimle çok mücadele ettin. Neden şimdi pes ediyorsun?"

Ona dört yaşındaymış gibi baktım.

"Vazgeçmiyorum. Benim yerime Neidermeyer'in suçu üstlenmesine izin vereceğim."

"Biz-"

"Öylesin."

Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Onu neden indireyim ki?"

Nedenleri parmaklarımla işaretledim. "Çünkü o bir aptal. Kötü bir menajer. Berbat bir sicili var. Kimse onun bitki gibi boktan bir şey yapacağını düşünmez. Muhtemelen çoktan yapmıştır." Bunun içime işlemesine izin verdim çünkü muhtemelen doğrudur ve Trotter muhtemelen bunu biliyordu. "Kotanı doldurabilmen için birinin suçu üstlenmesini mi istiyorsun? Bu ben ve bildiğim her şey olmayacak."

"Bu mı?" diye sorarken şimdi temkinli görünüyordu.

"Tıbbi izne çıkıyorum. Belirsiz bir süre." Şu ana kadar bunu hiç düşünmemiştim ama buradan gitmem gerekiyordu. Bu ikisinden ve onların karmaşasından olabildiğince uzağa. Bu binada hiç arkadaşım yoktu. Hastanedeyken insanlar bana bir çiçek aranjmanı almak için yardım etseler de, nezaket bu kadarla sınırlı kalmıştı. Bu mola bana Hannah Highcliffle tanışmak için ihtiyacım olan boş zamanı sağlayacaktı.

"Ücretsiz izne mi çıkmak istiyorsun?"

Başımı salladım. "Tabii ki hayır. Tam ödeme." Daha önce babam Brian'a yaptığı gibi, patronumu taşaklarından yakalamıştım. "Bana vereceksin çünkü bu ofisi böcekler için tarayacağından ve hiç böcek bulamayacağından eminim. Her zaman seni, Neidermeyer'i ve silah fabrikasını nasıl bildiğimi merak edeceksin. Sen ve IT'deki Brian hakkında. Çünkü bunu biliyorsam, başka neyi biliyorum ki?" Hiçbir şeye dokunmadığımdan emin olmak için kollarımı kavuşturdum ve kaşlarımı kaldırdım. "Hmm?"

Başka bir şey bilmiyordum ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Zor nefes alıyordu. Eğer bir bakış öldürebilseydi, ben ölmüş olurum.

Yakın zamanda ölümle yüzleşmiştim ve bu hiçbir şeydi.

"Transfer zamanı geldi Trotter," diye ekledim. "Ben dönene kadar gitmiş ol. Sana iki ya da üç ay veriyorum."

Bu kadar izinle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama burada olmak istemiyordum. Kendimden ve kötüye gidecek olan davadan net bir şekilde ayrılmak istiyordum. Neidermeyer batıyordu ve onun kilolu vücudunun beni de kendisiyle birlikte götürmesine izin veremezdim.

Trotter sessiz kaldı. Düşündü. bir aptaldı ama aptal değildi.

"Tamam."

"Az önce yaptığımız pazarlığı ben de kaydettim."

Ben kaydetmedim ama o bunu bilmiyordu.

Öfkelendi. "Kaltak. Umarım beynindeki tümör geri gelir."

Güldüm. "Hepsi bu mu?"

Kapıya gittim, açtım ve el dezenfektanı kullanmayı aklıma not ettim.

"Peki ya Trotter?"

Dudakları görünmez bir çizgi halinde büzülmüştü, şu anda hayattan pek de memnun değildi.

"Ellerini yıka."

FİONA

"BURADAN MI GEÇİYORSUN yoksa Coal Springs'e mi gidiyorsun?"

Birkaç saat sonra, kendisini Pops olarak tanıtan aşırı samimi sahibiyle birlikte çok eski bir marketin arka tarafındaydım. Yetmişli yıllar. Önlüklü tulum. Seyrelmiş gri saçlar ama etkileyici favoriler. Sanki gelen herkesin yabancı olduğu bir işyeri işletirken hiç yabancı tanımamış gibi geniş bir gülümseme.

Ben de dahil, öyle görünüyordu. Sanki tanıştıktan sonra kafeinden bunalan her yolcuyu fahri torunu olarak kabul etmişti. Büyükanmem ve büyükbabamı hiç tanımadığım için bilemezdim, ama onun dostça tavrının ve araştıran merakının onların yaptığı şey olduğunu varsaydım.

İçimden iç çektim. Dışarıdan, bir gülümseme yapıştırdım. Bu adam hayattaki en büyük zevklerimden biri olan kahvenin anahtarıydı. Sorularına ne kadar çabuk cevap verirsem, kahvemi o kadar çabuk içecektim.

Trotter'la daha önce yaşadığım hesaplaşmadan sonra -sağlık izni formunu doldurmasına nezaret etmek de dahil olmak üzere- masama oturup İK'nın onayını bekledim ve hemen Coal Springs'te kiralık bir tatil buldum. Hiç şüphe yok ki Trotter bir koydu.

Evrak işlerini aceleye getirdim çünkü bir saat içinde kapıdan çıkmam gerekiyordu. Daireme geri döndüm, toparlandım ve bir bardak bile almadan yola çıktım.

Ne yaptığımı düşünmek için kendime tonlarca zaman vermiyordum - kariyerimi kurtarıyor ya da öldürüyordum. Onun yerine, kanatlanıp gidiyordum.

Ki bu benim yapmadığım bir şeydi. Hiçbir zaman. Ben metodiktim. Mantıklıydım. Düzenliydim.

Bazıları titiz dedi. Anal. Hatta acımasız, ama bu insanlar FBI'da sırf kendi babamı hapse atmak için yükseldiğimi düşünenlerdi.

Benim vardı.

Son zamanlarda hayatım tamamen düzensizleşti. Çöplük yangını gibi. Beyin tümörü. Şüpheli patron ve ortak. Süpersonik işitme.

Daha fazla kahvenin yardımı olur. Bu iznin de işe yarayacağını düşünmüştüm ama daha önce hiç kullanmamıştım. Hiç kullanmadığım tonlarca tatil birikimim vardı. İş benim hayatımdı.

İşe *gitmiştim*. Şimdi umarım bir fincan kahveydi.

Cezveyi neredeyse boş buldum ve Pops'a getirdim.

Dikkat. Ben beklerken o yeni bir parti hazırlıyordu. "Kömür

Kaynakları," dedim , kalçamı yasladım.

ben izlerken. Evet, bir düğmeye basarak siyah altını bekleyen bir kâğıt bardağa kusan endüstriyel bir kap değil, gerçek bir kaptı.

"Tatil mi?"

"Evet."

Tıbbi bir sorun olmadan ücretli sağlık iznine tatil mi deniyordu?

"Ailenle birlikte mi?"

Tanrım, hayır. Tabii sevgili yaşlı babam turuncu hapishane üniforması, kelepçeleri ve silahlı gardiyanlar eşliğinde bana katılmazsa.

"Hayır."

"Erkek arkadaş mı?"

Erkek arkadaş mı? Sanki. Çıktığım erkeklerin hiçbirinde FBI için çalışan ve hayatını kötü adamları yakalayarak kazanan bir kadınla başa çıkabilecek kadar taşak yoktu. Ya da belki de sadece bendim. Bunun cevabı her iki şekilde de olabilirdi ve bir önemi yoktu. Kimseye onları içeri alacak kadar güvenmiyordum. Seks? Elbette, gerçi bu uzun zaman önceydi. Ama bir ilişki? Nasıl bir ilişki yaşayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Hayır."

Gri gözleri, yerel barınağı ziyaret edip sahiplenilecek tüm sevimli köpeklere baktığınızda gördüğünüz bakışlarla doluydu. "Bir arkadaşınla falan buluşacaksın herhalde."

"Biriyle tanışmayı umuyorum," diye cevap verdim, bir cevap beklediğini biliyordum.

Şimdi hedefim Hannah Highclifi'nin izini sürmektir.

"Sakın bana tek bir otelde kaldığını söyleme."

Başımı salladım. "Hayır. Candy Cane Lane'de bir evde kalıyorum. Bütün sokakların adı böyle mi?"

Kimseye nerede kalacağımı söylemek gibi bir alışkanlığım yoktu ama Pops bir tehdit değildi. Ve Şeker Kamışı Yolu? Cidden mi? Coal Springs'i duymuştum ve herkesin söylediği kadar ilginç ve canlı olup olmadığını merak ediyordum.

Arka tarafa su dökerken dilini şaklattı.

makinenin. "Evet, kesinlikle öyle. Senin gibi güzel bir kız tek başına mı? Bundan hiç hoşlanmadım. Yemeğe gelmelisin. Karım Marge'ın seni ağırlamaktan mutluluk duyacağını biliyorum. Yarın meşhur rostosunu yapacak. Biriyle tanışmayı umduğunu söylemiştin. Tanışabileceğin bir torunumuz var-"

Elimi kaldırarak çöpçatanlığını kestim. "O tür bir buluşma değil. Baba, yemek daveti çok tatlı. Lütfen teşekkürlerimi Marge'la paylaş, ama ben vejetaryenim."

Süzgece toprak doldurma işlemine ara verdi.

Beynim yumruklarını masaya vurarak tekrarlıyordu.
cofıee, cofıee, cofıee tekrar tekrar. "Et
yemiyor musun?"

Yüzündeki ifade, sanki uzaydan yeni geldiğimi ve onu yanımda götürmek için geldiğimi itiraf etmişim gibiydi, ama rosto olmadan.

Başımı salladım. Neyse ki bu afet ona beni düzeltmek istediğini unutturmuştu.

Sırıttı ve göz kırptı. "O zaman mükemmel bir misafirsin. Kızartmanın hiçbir kısmını seninle paylaşmak zorunda kalmayacağım." Sesini alçalttı. "Çok açgözlü olduğumu duyduğunu Marge'a söyleme."

Gülmekten kendimi alamadım. Marge harika bir aşçı olmalı.

"Dudaklarım mühürlü."

Başıyla onayladı, ardından cam sürahiyi makineye yerleştirdi ve çalıştırma düğmesine bastı. "İşte oldu. Taze bir demlik. Demlenmesi için birkaç dakika verin, sonra hazır olursunuz."

"Teşekkürler, babalık."

Omzumu okşadı, bana o dede gülümsemesini verdi ve ön tarafa, tezgâhın arkasına geri döndü.

Tencere hızla dolarken, sustum ve gürültünün içeri girmesine izin verdim. Etrafımdaki her şeyi duymaya başladım. Telefon çaldı ve babam açtı. Arayan Marge'dı. Bir galon süt ve dondurucudan çeşitli dondurmalar getirmesini istiyordu çünkü torunları yatıya kalacaktı.

Buzdolabında içeceklerin olduğu duvarın arkasında, babamla sohbet ederken içeri giren iki genç adam vişneli ve vanilyalı gazozları tartışıyorlardı. Otoparkta bir arabanın yüksek sesli gıcirtısına bakılırsa yeni bir hidrolik direksiyon kayışına ihtiyacı vardı.

Tencere biter bitmez, birazını hevesle bir fincana doldurdum ve iç çektim. Sürekli konuşmak yorucuydu. Bir saniye durdum, gözlerimi kapattım ve her şeyi yeniden ayarlamaya odaklandım. Bu konuda oldukça iyiydim ama-

"Paylaşacak mısın?"

Derin ve gürültülü bir ses solumdan geldi. Beni irkiltti, sıçramama neden oldu, kahve hâlâ elimde tuttuğum sürahide şıpırdıyordu.

Başımı çevirdim ve bir adam gördüm. *Tam orada.*

Nasıl oldu da bana sinsice yaklaştı?
bir blok ötedeki köpek osuruğu? Çevremden haberdar olmanın kökleştiği bir kolluk kuvvetinde çalıştım.

Suçlu değerlendirmesi yapıyordum.

Belli ki erkek. Çok güzel. Otuzlu yaşların başında. Altı-iki. Kravatı gevşemiş ve üst düğmesi açık bir takım elbise giyyordu. Bir koşucu gibi yapılıydı... hayır, zengin, ukala bir lakros oyuncusuydu ama eklemleri ve elleri sanki çok fazla kavga görmüş gibi sertti. Mavi ve delici gözleri kabarcıklı bir şekilde tamamen bana odaklanmıştı. Yumurtalıklarım patladı, beni hamile bırakması için bir konfeti geçidi davetiyesi gibi.

Tanrım, o kadar güçlüydü ki, sanki canlı bir elektrik telinin üzerinde duruyordum.

O aynı şeyi yapıyor gibi görünüyordu. Bakışları benimle ilgili her şeyi katalogluyordu, ancak umarım meme uçlarımda anında sertleştiğini ya da külotumun alev aldığını söylememiştir.

Görsel sorgulaması onu da kolluk kuvveti mi yaptı?

Tabii ki hayır. Tehlike saçıyordu. Eğer kanunun yanlış tarafındaysa, kendisi için son derece iyi yapıyordu. Takım elbise özel yapımdı ve bir kuvveti maaşı için çok pahalıydı. Saç kesimi de öyle. Yanları kısa, tepesi daha uzundu ama muhtemelen sıcak havluyla tıraş yapan bir yerde yaptırılmıştı. Ama onlardan hiç yaptırmamıştı çünkü çok çekici saçları vardı.

Buralardan değildi. Dağlardaki erkeklerin giydiği tek kıyafet kar kıyafetiydi.

"Özür dilerim," dedim zorlukla yutkunarak. Ne için üzgün olduğumdan tam olarak emin değildim. Kahveyi rehin tuttuğum için mi yoksa onu süzdüğüm için mi? Çünkü ona bakmak bile salyalarımın akmasına neden oluyordu. Tamam, belki de gerçekten salyalarım *akıyordu*. Konu erkekler olduğunda biraz kurak bir dönem geçirmiş olabilirim ama bu adam bilinçli bir kadının külotunu cehenneme çevirebilirdi. Kesinlikle gözleriydi. Neden erkekler doğal olarak uzun kirpiklere sahipti? Ya da güçlü elmacık kemikleri? Ne zamandan beri kare bir çene beni çekiyor? Doğru, her zaman. Ya da dolgun dudaklar. İç uyluğumu öpen dudaklar ve o birkaç günlük sakalın törpüsünü hissediyordum. Bir vücut ki-

"Kasadaki parayı bana ver."

Önümdeki güçlü ve yoğun adamla ilgili seksi zaman düşüncelerimi yarıda keserek, mağazanın karşısından gelen endişeli sesi duydum. Adam sessizce konuşuyordu, sanki orada kimsenin ne olduğunu bilmesini istemiyormuş gibi. Yine de net bir şekilde duydum. Tabii ki duydum. *Kahretsin*.

"Şimdi sessiz olun yoksa buradaki herkesi vurmak zorunda kalacağım," diye ekledi adam, yani silahı vardı.

İçimi çektim.

Lanet olsun. Neden ben? Neden şimdi? Neden en boktan şansa sahip oldum?

Silahlı soygun mu?

Gerçekten mi? Elbette durdurmak zorundaydım. Birisi yasaları çiğnerken burada durup seksi adama ağzımın suyu akmaya devam edemezdim.

Seksi adam elini yüzümün önünde ileri geri salladı. "İyi misin?"

Onu görmezden geldim.

Ayrıca arkamı da dönmedim. Mağazanın düzenini biliyordum. Ana giriş tam arkamdaydı. Durduğum yer ile kapılar arasında üç sıra atıştırmalık ve yiyecek. Arka tarafta sağda banyolar. Para sayma makinesi üç metre solumda. Kafamı kaldırıp duvardaki aynaya baktım.

Bu sayede babam uzak koridorlardaki insanları görebiliyordu. Ben ve Bay Suit gibi.

Bu aynı zamanda karşılığında tezgahı görebileceğim anlamına geliyordu. Bol bir tişört ve kot pantolon giymiş, Pops'a silah doğrultmuş bir adamın hafif çarpık görüntüsünü aldım.

Neyse ki köşede gazoz tartışması devam ediyordu. Ne olup bittiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Yanımdaki Bay Suit'in de yoktu.

"Ben de biraz alabilir miyim?" diye sordu, hâlâ elimde tuttuğum kahve sürahisini . Kahveyi sevmesi onu daha da mükemmel yapıyordu. Ne yazık ki görev çağırmıştı.

Bakışlarımı tepemdeki aynadan ona çevirdim. Kahretsin, uzun boyluydu. Görülüp vurulacak kadar uzun. Onun kadar yakışıklı ve seksi bir adamın başına bir şey gelirse çok yazık olurdu.

"Burada kal ve..." Boştaki elimi omzuna koydum ve ittim. "Yere yat."

DAX

MI? Ne yaptı o-oh kahretsin. Baktığı yere doğru bir bakış attım. İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. Hay sikeyim.

Gözetleme aynasında, tezgâhta silahlı bir adam gördüm. Ben neler olduğunu bilmezken o nasıl biliyordu? Bu bokla uğraşmak benim işimdi. Etrafımı tanımak, iyi tanımak. Hayatımda gördüğüm en güzel şeymiş gibi ona bakıyordum. Sikim beni ona götürdü ve beynimden bir ton kan çaldı. Beni dava et.

Bir gün için yeterince pislikle uğraşmıştım ve onun gibi güzel bir şey dikkatimi dağıtmak için iyiydi. Bagajımda hâlâ atmam gereken iki ceset vardı. Biraz kestirmem gerekebilirdi ama onunla bir yatakta uyanık olmayı tercih ederdim... bekle... *aşağı mı ineyim?*

Neden *bana* bunu yapmamı söylüyordu *ki*? Çünkü o çok seksi kadın, kışını saran kot pantolonuyla koridorda mağazanın önüne doğru yürüyordu ve elinde silah olan adam da oradaydı.

Bir an için kendinden geçmişti. Felç falan geçiriyor diye endişelendim. Neler olduğunu görmek için güvenlik aynasına bakmayı nasıl akıl etmişti?

Peki neden oraya doğru gidiyordu?

Onunla.

Elinde kahve tutan muhteşem bir kadın. Bunun bir takvimi olmalı. Kahve tutan ateşli kadınlar.

Kahretsin, yardıma ihtiyacım vardı. Ve sekse. Onunla. Tıpkı kahvemi sevdiğim gibi, sıcak ve buharlı. Kremalı. Ona krema yapardım.

On dakika önce, otoyol çıkışlarından birinde kahve içmek için mola vermeye karar verdim. Yakıt ikmali yapmam gerekiyordu; arabamla değil, kafeinle. Coal Springs hâlâ birkaç mil uzaktaydı ama yine de yolumu değiştirmem ve sessiz, kedili yaşam tarzına alışmadan önce cesetlerden kurtulmak için sarp bir uçurum bulmam gerekiyordu. Dağ vadileri bir daha kimseyi görmemek için harikaydı. Vahşi hayvanlar ve bu yüksek rakımlarda yakında başlayacak karlı hava işimi görecekti.

Kafein infüzyonu yerine onu buldum. Kahveye, bana bakmasını istediğim gibi bakıyordu. Sanki hayatta kalmak için buna ihtiyacı varmış gibi. Sanki hayatındaki en büyük zevk buymuş gibi. Sanki *canı çekiyormuş* gibi.

Onu ilk gördüğümde, arabanın yanında durmuştum. Sanki şok tabancasıyla vurulmuş gibi pudralı çörekler. Bakmaktan başka bir şey yapamadım. Ve sertleştim. Sarı saçlar. Gür vücut. Günlerce süren kıvrımlar. Aylarca. Sivri burun, güçlü çene. Ciddi görünüyordu, sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi. Ya da bir fincan kahve hayatta kalmasının anahtarıydı. Bir an için gözlerini kapatması, başının ağrıyıp ağrımadığını merak etmeme neden oldu. Ya da benim yapmak istediğim gibi kahve sunağında dua ediyordu.

Konu kadınlara geldiğinde, bir tipim yoktu. Fırsat eşitliği olan bir aşıkım. En azından daha önce hiç yoktu. Ya şimdi? O benim tipimdi.

Onu beceriyordu.

Kot pantolon, tişört ve üzerine giydiği fermuarlı kapüşonuyla dağ hayatına yeterince uyum sağlamıştı. Ama saçları mükemmeldi, hatta at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Üzerinde

Makyajı; dudaklarındaki pembe parlaticıyı buradan görebiliyordum - bu da bana o dudakların aletimin etrafına sarıldığında görüneceğini hayal ettirdi.

Çok bakımlı değildi -elindeki kahve sürahisine baktığımda soluk pembe boyalı tırnaklarını fark etmiş olsam da- ama kadınsıydı. Sanki ellerini kirletmekten hoşlanmıyor gibiydi. Bu benim için sorun değildi çünkü benim ellerim de kirliydi. Hayır, lanet olası pis. Yılların kanıyla kaplıydı. Bagajımdaki iki adamı ben öldürmemiştim ama bagajımda ölü adamlar *olması* bunu kanıtlıyordu.

Bir şeyleri tamir ettim. İnsanlarla ilgilendim. Bir kadın güzel görünebilsin, gülümseyebilsin ve onu iyi ve sert bir şekilde becerdiğimde adımı haykırabilsin diye zor şeyleri yaptım.

Birkaç ay önce, Vegas'tan gelen bir uçakta Hannah'nın yanında oturduktan sonra ona fena halde aşık olduğunda Jack'e gülmüştüm. Onun için aptala dönmüştü. Takip etmeye başladı. Aylaklık etmeye. Lanet olası trambolinlerde zıplamaya - gerçi bu beklediğimden çok daha eğlenceliydi.

Yaptığı şeyi neden yaptığını şimdi çünkü bu benim başıma geliyordu. Bir baktım ve bu kadını istedim ve adını bile bilmiyordum.

Onun kokusunu içime çekmek istedim. At kuyruğunu çekiştirmek ve parlaticısını lekelemek. Bu yüzden kahve tezgahında ona yaklaştım. Sonra aşağı inmeme söylendi.

Sesini tekrar duymak istiyordum ama tamamen farklı bir şekilde. Omzumu itmek yerine başımı amına doğru itiyordu.

Eğil.

Ne. Ne. Siktir. Bunu insanlara söyleyen bendim. Hmm, bunu ona söyleyebilir *ve dizlerinin üzerine* ekleyebilirim.

Ben sikişebileceğimiz eğlenceli yolları düşünürken, neredeyse ön tarafa gelmişti. Ne yapacaktı, elinde kahve cezvesiyle devam eden bir soygunu mu durduracaktı?

Bunun yerine .

aşağı iniyor, I

takip etti.

OfTabii ki, Takip ettim.

Kendini vurdurmasına izin vermeyecektim.

İntihara meyilli miydi? Deli miydi?

Arkama uzanarak içgüdüsel olarak kemerime sıkıştırdığım silahıma dokundum.

"Aman Tanrım!" dedi, bana karşı kullanmadığı o aptal sarışın sesiyle. "Bu bir silah." Nefes nefese kalarak ellerini havaya kaldırdı. Birinde aptal kahve cezvesi vardı, sıcak sıvı tepeye yakın sallanıyordu. Ne *halt* ediyordu bu kadın? Kesinlikle ölmek istiyordu.

Tezgâhın arkasındaki yaşlı adam gergin bir şekilde kasayla uğraşıyordu - muhtemelen boşaltması söylenmişti, görevine geri dönmeden önce bize sadece kısa bir bakış attı.

Silahlı çocuk en fazla yirmi iki yaşındaydı. Rockies şapkasını yüzüne doğru indirmişti. Önünde yeşil bir siki andıran kocaman bir turşu olan tişörtü kalçalarını çoktan geçmişti ve kot pantolonu en az beş beden büyüktü.

Cılızdı ve kolayca idare edilebilirdi. Sorun olan elindeki silahtı.

Hayır. Sorun olan ve onu yere yatırmamı engelleyen şey silahın şimdi kızıma doğrultulmuş olmasıydı. Çünkü çocuk onun yaklaşmasıyla dönmüştü ve tehlike kızıma yönelmişti. Evet, *benim kızım*. Neden böyle düşündüm ki? Hiçbir fikrim yoktu ama bu pervasız, deli kadına karşı anında korumacı bir tavır takındım.

Boşta kalan elini at kuyruğunun içine soktu ve korku filminde öldürülmek üzere olan bir amigo kız gibi saçlarının uçlarını döndürmeye başladı. "Sadece krema var mı diye merak ettim ama-"

"Kımıldamayın, bayan!"

Krema mı? Ne oluyor lan?

Kasiyer para toplamayı bıraktı ve ona baktı.

Ona baktım.

Silahlı çocuk baktı.

Eğer 70'lerden kalma korkunç bir Karen Carpenter şarkısı gizli hoparlörlerden bize işkence etmiyor olsaydı, zamanın durduğunu söyleyebilirdim.

Bir adım daha yaklaştım, herife bir kurşun sıkıp işi bitirmeye hazırdım. Onu ürkütüp kazara vurmasına neden olmamak için ağır adımlarla, seyahat boy tuvalet malzemelerinin sergilendiği vitrinin etrafından dolandım.

"Kımıldama!" diye tekrar bağırdı, bu sefer bana doğru, gözleri çılgınca parlıyordu. Alnında ter lekeleri vardı. Belli ki bu işte boyundan büyük işlere kalkışmış, paniklemeye başlamıştı. Silah tutan eli titriyordu. Bu onun ilk soygunu olmalıydı. Bir marketin kasasından para çalmak, hele de bu kadar eski ve alışılmışın bir marketten para çalmak on-on beş yıl hapis yatmaya değmezdi. Çekmecede iki yüz dolardan fazla olamayacağına böbreğim üzerine bahse girerim.

"Oha," dedim, silahlı adamı kadından uzaklaştırmaya çalışarak. "Kimseyi vurmak için bir sebep yok."

Bakışlarımı *ona çevirdim* ve o ne yaptı? GÖZLERİNİ DEVİRDİ. Lanet gözlerini devirdi. Soygun sırasında. Sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi. Beni. Ona silah doğrultan adamı değil.

"Sakıncası var mı?" diye tersledi beni.

Aldırdım mı? Vurulmasına aldırdım mı? Rahatsız oldu çünkü onun öldürülmesini engelliyordum.

"Kadın, elinde bir silah var." Boşta kalan bir elimle adamı işaret ettim. Diğer elimi ise kendi silahımı çekmeye hazır bir şekilde arkamda tutuyordum.

Gözleri kısıldı ve eğer hançer fırlatabilselerdi, içimde bir sürü delik olurdu. "Bana bu durumu açıklama."

"Erkekçe konuşulması gereken bir durum varsa, o da budur," diye karşı çıktım. "Bu bir silah. Mermileri var. İnsanlarda delikler açıyor."

Şakalaşmamız sırasında bir adım öne çıktı.

"Merak etme, bu adam beni vurmayacak," dedi, o sarışın sürtük sesi gitmişti. şimdi derin ve eşitti. Bakışları da üzerindeydi. Kadının ifadesi adamın dikkatini tekrar ona yöneltti.

ocukta ukur lekeleri vardı, şimdi terliyordu. Tansiyonunu ltğmde muhtemelen üzereydi. Kararları net olmayacaktı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Yaklaşarak sordum. "Sen karışma," diye karşılık verdi, elini uzatarak- Bana doğru bir durma hareketiyle. "Süslü takımını kirletme."

Kekeledim. "*Uzak durmak* mı? Tekrar edeyim, asansrnz olarak yukarı çıkmıyor gibi göründüğü için, silahı var!"

Oh, lanet bir şaplak yiyecekti. Sonra onu sikecek ve patronun kim olduğunu gsterecektim.

"Adamı dinle." ocuğın cesareti yerine geldi, çünkü sırtıttı. Muhtemelen bir ya da iki gün içinde regl olmaktansa vurulmayı tercih eden, regl dönemindeki öfkeli bir kadınla karşı karşıya olduğunu düşünüyordu. Belki de yleydi. "Dediğ-i gibi, silah bende." Silahı ileri geri sallayarak ne yaptığ-na, hatta lanet olası bir silahı nasıl kullanacağ-na dair hiçbir fikri olmadığ-ını kanıtladı.

"Hayır," dedi. "O büyük bir erkek şekeri olabilir ama erkekler aptaldır. İkiniz de mkemmел birer rneksiniz."

Gülümseme kayboldu. Kahretsin. Ayıyı drtt. Gerçekten lmek mi istiyordu? Dağlara kendini bir uçurumdan aşağ-ı atmak için gelmiş ve bunun yerine bu yoldan gitmeye mi karar vermişti?

"Evet, seni vurmayacağ-ıma emin misin?" şimdi *gerçekten* ukalaydı. Belli ki hiçbir kadının ona ne yapmayacağ-ını söylemesini istemiyordu.

O duyguyu biliyordum.

Eğ-i l, kıçımın *kenar-ı*.

Ama ben de bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istiyordum.

"Evet, eminim, çünkü emniyeti açık, seni moron," diye karşı çıktı, çenesini silahına doğru eğerek. Durduğum yerden haklı olup olmadığını göremiyordum.

Porno izledim.

Pek bana göre değildi ama hangi erkek hayatı boyunca böyle bir şey yapmamıştır ki? Hoşlandığım bazı sapkınlıklarım vardı ama ateşli bir hatunun silahlı bir soyguncuyu alt etmesinin bunlardan biri olduğunu asla, bir kez bile bilmiyordum.

Çünkü sonraki birkaç saniye gördüğüm en iyi porno gibiydi. Hayır. Daha iyiydi. Bileğinin rahat bir hareketiyle sıcak kahveyi adamın üzerine fırlattı. Koyu kahve adamın yüzüne, gövdesine ve silahlı koluna sıçradı.

Adam çığlık atıp ellerini haşlanmış yüzüne doğru kaldırdığında -herhangi birini vurmayı unutmuştu- kız ona doğru adım attı ve dizinin arkasına iyi yerleştirilmiş bir yan tekme atarak bükülmesini sağladı. Adam yere düştü.

Vay anasını. Anında kaya gibi sertleşmişim.

Kürek kemikleri arasına bir ön tekme daha yüzüstü yıpranmış muşambaya düştü. Spor ayakkabısıyla silahına hamle yapınca silah zemine ve patates cipsi vitrininin altına kayd.

Eğer bu beni neredeyse pantolonuma boşalmaya zorlamak için yeterli değilse, bir dizini onun sırtına yerleştirdi ve çapraz çantasından kendi silahını çıkardı ve şakağına doğrulttu. Kız silahı da değildi. Bir Glock 19M idi. "Hareket etmeme sırası sende, salak. Ve sana söz veriyorum, emniyetim açık değil."

Zor nefes almıyordu. Saçının bir teli bile yerinde değildi. Salatalık kadar soğuktu. Ve hala lanet kahve sürahisini tutuyordu.

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Hayatımda daha ateşli bir şey görmemişim.

Gözlerini yerde yatan ve yanıklarından dolayı çığlık atan aptal heriften kaldırıp tezgâhtara baktığında

"Sanırım baba, yeni bir cezve kahveye ihtiyacımız olacak." dedi.
Aletimi pantolonumun içinde düzelttim ve biliyordum.
Kurutulmuş et paketlerinin yanında duran bu kadın benimdi.

FİONA

Beş yıldır Denver'da yaşıyordum ve Coal Springs'i biliyordum ama iş nedeniyle hiç gitmemiştim. İlginç ve eğlenceli olduğunu ve hiç suç işlenmediğini duymuştum. Büyük şehirli bir kadının evine dönüp bir Noel ağacı çiftçisine ya da belediye başkanına aşık olduğu bir Hallmark filmi kasabası gibi.

Kolluk kuvvetleri için oldukça sıkıcı bir yer. Ancak otoyoldan çıkar çıkmaz bölgedeki suç oranı artmış gibi görünüyordu.

İlginç ve eğlenceli kısmına gelince, kesinlikle ilginç olduğunu söyleyebilirim. Ve o salağı alaşağı etmek kesinlikle eğlenceliydi. Hatırladıkça gülümsemekten kendimi alamıyordum. Kim bir marketi emniyeti açıkken soyar ki? Şimdi beş ila on yılını aynı soruyu kendine sorarak geçirecekti.

Kasabadan geçerken, Ana Cadde boyunca her elektrik direğinden sarkan sonbahar afişlerine baktım. Dükkân önlerini saman balyaları ve balkabakları süslüyordu. GPS'in yönlendirmelerini takip edip yerleşim bölgesine doğru ilerlerken evleri de gördüm. Daha önce rezervasyon yaptırdığım küçük ev, ağaçlarla çevrili bir üzerindeydi ve bembeyaz, aydınlık ve neşeliydi.

Boya. Küçük ön verandada bir sallanan sandalye vardı ve parlak siyah ön kapının altında bir hoş geldin paspası duruyordu - aslında üzerinde Hoş Geldiniz yazıyordu! Evin üzerinde yükselen ağaçların yaprakları parlak sarı renkteydi ve arabadan indiğimde odun ateşinin kokusu havayı dolduruyordu.

Norman Rockwell'in 4D deneyimi gibiydi.

Eyalet devriyesi ve sağlık görevlileri aptal ve yanmış bir zanlıyla uğraşırken iki saat boyunca markette mahsur kalmıştım. FBI rozetimi göstermem işe yaradı. Bu bir sürü sorguyu kesmişti ama yine de bir sürü soru vardı.

Neden dükkandaydım. Neden silahımı çektim. Tatildeyken neden tek başıma silahlı bir saldırganı indirdim. Onun yerine neden ihbar etmedim. Neden, neden, neden.

Cevap, yasaları çiğnediği idi, ama bu "duh" cevabından hoşlanacaklarını düşünmedim, bu yüzden onlara beni kahvemden alıkoyduğunu söyledim. Ki bu doğrudu.

Pops da olayların özetini aktardı, ardından iki gazozcu çocukla görüşüldü ve vişneli ve vanilyalı yollarına devam ettiler. Neyse ki, Bay Suit'in aksine, sallanan bir silahın yolundan uzak durmuşlardı.

Şu adam! Onun nesi vardı?

Silah taşıyan bir aptalla sözümü kesme cüretini göstermişti. Onu aptallığı konusunda sorgulamak istedim ama babamın 911'i araması ve küçük otomotiv bölümünden bungee kordonlarını alıp suçluyu bunlarla sabitlemesi arasında Bay Suit gitti.

Yani... gitti. Dışarı çıktı ve gitti. Bu kıyafetle belki de Denver'da büyük bir şirket toplantısı vardı. Hatta bir cenaze.

Neden bu işe karışmıştı? *Ben bir suçluyla uğraşırken* neden bana ne sormuştu? Kör değildi. Aptal olduğunu düşünmüyordum. Tanrı onu sadece güzel yaratmaya cesaret edemezdi.

Çok ateşliydi ama yoluma da çıkmıştı.
Beni küçümsedi.

Yoluma çıkan erkekleri sevmezdim. Benim hakkımda varsayımlarda bulunanları. Babamdan. Ortağım. Patronum. Hayatım boyunca çıktığım her erkek.

Ne lanet bir gün.

Öfkelendim. Her neyse. Bir önemi yoktu. Bay Suit çoktan gitmişti.

Güzel. Yakışıklı bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım yoktu. Ayrıca, silahlı adamın peşinden gittiğim için deli olduğumu düşünüyordu. Hayatımdaki herhangi bir erkek, kendi başımın çaresine bakabileceğimi kabul etmek zorundaydı. Ve etrafımdakilerle. Bu benim işimdi.

Bu benim işimdi, sözde tıbbi izinli olduğum iş. Ben yokken ne olacağını kim bilebilirdi ki? Geri döndüğümde sahip olup olmayacağımı bile. Peki ne zaman dönecektim? İçimden homurdandım ve bu konuda daha ne kadar kızgın olacağımı merak ettim. Muhtemelen sonsuza kadar.

Ama şimdi Hannah Highcliff'le tanışacaktım. İstedğim buydu. Radyasyon makinesinin bozulduğuna dair o mektubu aldıktan sonra biraz takıntılı hale gelmiştim. O da gama bıçağı radyasyonundan sonra yeni, tuhaf bir yetenek mi kazanmıştı? Yalnız olmadığımı gerçekten bilmek istiyordum.

Burada, Coal Springs'te hayat bir tatildi. İşe gitmek değildim. Geç saatlere kadar uyuyabilirdim. İstedğim kadar kahve içebiliyordum. Beni kızdıracak ya da rahatsız edecek kimse yoktu. Fasulye bankamda seksi bir adam vardı. Huzur ve-

"Cehennem-oooo!"

O kadar hızlı döndüm ki denge için elimi arabama koymak zorunda kaldım. Yaşlı kadın bir kraliçeden daha büyük gülümsüyordu. Kapalı bir tabak taşıırken el sallamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Ayak seslerini, nefes alışını duydum. Ama aynı zamanda tepemdeki ağaçta bir sincap sesi de duydum. Bir kuş sürüsü. Sokakta bisiklet süren çocuklar. Bir çift

yakınlardaki evlerden birinde seks yapıyorlardı. Otuz bin fitte uçan bir uçak.

Seçici işitmeyi henüz tam olarak öğrenememiştim. Muhtemelen bunu nasıl yaptıklarına dair bir anne grubuyla sohbet etmeliyim.

Kadın yetmiş yaşlarında ve dinçti. Gri saçları kısa ve şık kesilmişti. Soluk pembe bluz. Kapri kesim kot pantolon ve pırıl pırıl beyaz spor ayakkabılar.

"Sen Fiona olmalısın! Ben Hildy Dotson, ama herkes bana Dottie der. Dreidel Drive'ın bir sokak ötesinde oturuyorum. Bob Gaither burada kalacağınızı düşündü ve size hoş geldiniz demem ve yemek getirmem için beni gönderdi. Sen vejetaryen olduğun için benim meşhur brokolili peynirli pilavım."

Gözlerimi kırptım. Bu kadını daha önce hiç görmemiştim. Bob Gaither'ı hiç duymamıştım ve vejetaryen olduğumu nereden biliyordu? Kimsenin üstünlük kurmasını sevmezdim. Bu beni dezavantajlı duruma düşürüyordu, ki bu da tehlikeliydi. Gerçi Dottie, brokoli eklenerek sağlıklı hale getirilmiş olsa bile, bir güveç dolusu peynirli pilavı tek başıma yersem belim dışında bir tehdit oluşturmuyordu.

Tam önüme gelene kadar durmadı ve yemeği bana uzatmak için kollarını uzattı. Hâlâ sıcak olan güveci almaktan başka seçeneğim yoktu. Peynir ve baharat kokusu yayılıyor ve ağzımı sulandırıyordu.

"Teşekkürler."

Başını salladı ve bana ortaokul dansındaki bir şebelekmişim gibi baktı. Acıma gibi bir şeyle. "Daha önce hiç kimse sana yemek getirmedi mi?"

Başımı salladım. "Birincisi. Harika kokuyor. Bob kim?"

Güldü. "Tatlım, muhtemelen onu Pops olarak tanıyorsundur."

"Oh. Evet." Gülümsedim, rahatlamıştım. Sonra afalladım. "Haber çabuk yayılıyor." Bir saatten kısa sürede. Her zaman hazırda sıcak bir yemeği var mıydı?

"Burası Coal Springs. Tabii ki öyle." Çantamı almak üzere olduğum arabamın açık arka kapısına . "Oh, işte." Tabagını geri aldı. "Şimdi bunu alabilirsin."

İçeri girme vaktim gelmiş gibi görünüyordu. Anaç kadınların bana yemek yapmasına ya da beni takip etmesine alışık değildim. Annem ben altı yaşındayken öldükten sonra babam iyice huysuzlaştı. Zaten öyleydi ama o zamandan beri beni koruyacak kimsem olmamıştı. Yumruklarından kaçınmak için saklanmayı öğrendim, ayrıca sözlü tacizini engellemek için duvarlar ördüm. Gerçekten yüksek duvarlar, böylece onun ya da üniversiteye gittikten sonra diğer insanların söylediği hiçbir şey bana ulaşamazdı. Ya da insanların kendileri.

Değersizsin. Hiçbir işe yaramayacaksın. Bayan Goody Two Shoes. O bir kural takipçisi. Sert bir eşek. Boktan beynim ve kulaklarım sayesinde tüm bunları kristal netliğinde duyabildiğim zaman, bağışıklık kazanmıştım.

Yalnız olmak
güvenliydi. Kendi
başımın çaresine
baktım.

Çocukken okulda çok iyiydim. Ders çalışmak benim kaçışımdı. Çok kolaydı. Matematik gibi, cevaplar oradaydı, sadece onları bilmem gerekiyordu. Böylece zeki oldum. Pek çok yönden. Babam beni ne kadar incitirse, ona bunu ödetme hedefime o kadar odaklandım. Ve ödettim de. Kesinlikle ödettim.

Şimdi, elinde kapalı bir tabak olan neşeli bir kadın beni temkinli yaptı. Amacı neydi? Beni doyurmaya çalışmaktan daha fazlası mıydı?

Hiçbir fikrim yoktu ve hiçbir yere gidiyor gibi görünmüyordu, bu yüzden çantamı aldım, askısını omzuma astım ve yürüyüşe çıktım. Evet, beni takip etti.

"Babam beni sana nasıl bağladı?" Rezervasyon yaptırırken bana verilen kilit kodunu girip ön kapıyı iterek açtım. Dottie içeri girdi ve sanki tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi mutfığa doğru yöneldi.

Çantamı kot döşemeli, çok rahat görünen kanepenin üzerine koydum.

"Dükkânında yaptıklarından sonra -bu arada oldukça cesurca- aradı ve kaldığın yeri daralttık."

Ev küçüktü ve oturma odasının ortasından onu mutfakta görebiliyordum. İnternetteki ilanda tek yatak odalı, tek banyolu, her şeyi yenilenmiş ve ana caddeye yakın olduğu yazıyordu. Hepsi doğru görünüyordu. Çok güzeldi.

"Nancy Siwarski'nin kiralık bir evi var ama şu anda orada bir aile yaşıyor. Swizzler'lar da her zamanki gibi kış için Florida'ya gidiyorlar ama henüz ayrılmadılar ve yeğenleri de kalmaya geliyor. Elimizde sadece Candy Cane Lane vardı ama hiç de zor olmadı."

Polis dedektifi olmalıydılar.

Ve babama nerede kaldığımı söylememeliydim, genel olarak bile. Dottie ve pirinç yemeğinin tehlikeli olmadığı açıktı ama kendimi tehlikeli olabilecek birine açık bırakmışım. Buraya arkadaş edinmeye gelmemiştim. Belki Hannah ile birlikteydim ama birlikte manikür/pedikür yaptığımızı görmemişim. Daha çok süper güç kulaklarının karşılıklı bağlantısı gibi.

"Etkileyici," dedim ona. sayılırdı.

Elini umursamaz bir tavırla havada salladı. "Sizin için küçük kasabalar. Herkes her şeyi ve herkesi tanır. Bana kendinden bahset."

Aman Tanrım.

Her gün sıkıcı lacivert ya da siyah takımlar giydim. Koştum. Manikür yaptırmaya her gittiğimde aynı renk oje sürüyordum. Saçlarım doğal sarıydı ve heyecan verici değildi. Elbette, diğer kadınlar gibi büyük bir ruj ve banyo tuzu koleksiyonum vardı, ama neden benim hakkımda bir şeyler bilmek ki? Ben de sordum.

"Ben mi?"

"Tabii ki sen!"

Ona dikkatle baktım. Onun korkup kaçmasına neden olmayacak ne paylaşabilirdim ki? FBI ajanı olduğumu mu? Onu

Kendi babamın federal hapisshanede olduğunu mu? Beynimde tümör olduğunu mu? Geçmesi için radyasyon verildiğinden beri bana garip şeyler olmaya başladığını mı? İşimi kaybetmemek için patronuma şantaj yaptığımı ve ortağıma yasadışı bir dava için komplo kurduğunu mu?

Bana attığı golden retriever bakışına bakılırsa, her şeye bayılırdı.

"Ben, um..."

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu, cevap veremeyecek kadar bunaldığımı hissederek.

"Ben bir FBI ajanıyım." Bunu yabancılarla çok sık paylaşmazdım çünkü her zaman, *ooh, kelepçelerinle oynayabilir miyiz, CSI'daki gibi hız cezası ortadan kaldıracaktır misin* gibi cevaplar *alırdım*.

Dottie gerçekten ilgileniyor gibiydi ve aptalca bir şey söylerse onu kovabilirdim.

Şantaj bana Trotter'dan birkaç ay uzak kalma şansı veriyordu ama aynı zamanda ona bu beladan nasıl sıyrılacağını bulması için de zaman kazandıracaktı. Büyük olasılıkla, tüm bunların sonunda işsiz kalacaktım. Bu işte iyi olmamın bir önemi yoktu. Tüm davalarımı kapatmamın. Savcılara işlerini kolaylaştıracak bir sürü kanıt verdim.

Düşüşüm mü? *Çok* iyiydim. Ki

bu çok aptalcaydı.

Eğer Dottie gülerse, o zaman peynirli pilavını geride bırakıp gidebilirdi.

Gözleri parladı ve bariz bir sevinçle ellerini birbirine vurdu. Beklediğim bu değildi. "Öylesin! Onların süper ajanlarından birisin, gittiğin her yerde kötü adamları yakalıyorsun. Etkilendim. Kırk yaş daha genç olsaydım, ben de senin gibi olurum diye düşünmek istiyorum. Oh, *bütün* sorular bende. Gizem okumaya bayılırım. Senden harika bir kadın kahraman olurdu."

Övgüsü karşısında şaşkına dönmüş bir halde mutfakta köklerini toprağa salmış bir patates gibi duruyordum. Sıcaklığı gizlemek ve

bulanık duygular ve heyecanından kaynaklanan gülümsemenin ipucu, tabağın kenarındaki folyoyu kaldırdım ve altına baktım. Nefis.

Bulaşık makinesinin yanındaki çekmeceye gitti ve bir şekilde gümüş takımların orada saklandığını biliyordu.

"Al." Bana bir çatal uzattı. "Coal Springs'de ne kadar kalacaksın?"

Tezgâha doğru ilerledim ve pirince baktım. Nefis kokusu burnuma çarptı ve ağzımı sulandırdı. Pek iyi bir aşçı değildim. Tamam, hiç değildim. Kahvaltım genellikle bir kap yoğurt ve yaklaşık dört kahveden ibaretti. Öğle yemeğimi bir restorandan alırdım ve genellikle iş yerindeki masamda hazır yemek kabından yerdim. Akşam yemeği ise canım ne isterse onu alırdım. Peki, gerçek bir ev yemeği?

Heavenly.

"Sadece dal tatlım. Akıllı kadınlar tabakları atlar. Yıkanacak bulaşık yok."

İyi bir noktaya değindi. Folyoyu tamamen çıkararak çatalımı sarı güzelliğe sapladım. "Emin değilim ama bir aylığına yerim var," dedim ve ardından kocaman bir çatal dolusu pilavı suratıma tıktırdım. Kahretsin, bu çok iyiydi.

Sonra bir tane daha. Ortadaki küçük adanın altına sıkıştırılmış yüksek taburelerden birini kaparak uzun sürecek karbonhidrat yüklemesi için kendimi yere bıraktım.

"Bob tatilde olduğunuzu ve biriyle tanışmayı umduğunuzu söyledi."

Pops genç bir kız gibi gevezelik etti. Elimi kaldırdım ve bir lokma pilavla, "Babamın torunuyla ilgilenmiyorum," dedim.

"Scott?" Omuz silkti. "İyi bir çocuk ama sanırım Wanda Shoemaker'ın yeğeninde gözü var. İyi bir kalbi var ama senin için yeterince erkek değil."

Kaşlarımı çattım, beni aşağılayıp aşağılamadığından tam olarak emin değildim.

"Aşk kitaplarındaki gibi, senin gibi güçlü bir kadını idare edebilecek bir erkeğe ihtiyacın var."

Aklım hemen önceki Bay Suit'e gitti. Artık benim için yeterince erkekti. Beni nasıl idare edebileceğine gelince? Fikirlerim vardı. Ama ben kimse tarafından idare edilmek istemiyordum. Bundan bıkmıştım.

"Bir erkeğe hiç ihtiyacım yok," diye karşı çıktım. İhtiyacım yoktu. Bunu söylemek, kimsenin beni istemediğini düşünmekten daha kolaydı.

Uzandı ve elimi okşadı. "Tatlım, sadece doğru kişiyle tanışmalısın."

Bundan pek emin değildim, bu yüzden konuşmayı sonlandırmak için ağzıma kocaman bir pirinç lokması daha attım.

Çekmeceye geri döndü, başka bir çatal aldı ve kendi taburesini kaptı. Oturdu ve tabağın diğer tarafındaki pilavdan bir ısırik aldı. Gözleri benimkilerle buluştu ve şimdi görebildiğim tek şey nezaketti. Açık ve arkadaş canlısıydı. Kapalı bir tabak verdiği tek kişinin ben olmadığımından emin olsam da, kendimi... görülmüş hissettim. Ve hoş karşılandığımı. Ve tam olarak kim olduğum için sevildim. "İyi, değil mi?"

Sertçe yutkundum. Sonra sııttım. "En iyisi."

"Ritz kraker tepesi. Püf noktası, eritilmiş tereyağına bir tutam sarımsak tozu eklemektir."

Evet, bu her şeyi halletti. Peynirli pilavını bir sorgulama aracı olarak kullandığını hissediyordum. Bir kez tadına bakan herkes sırlarını döküyordu. Bende işe yarıyordu.

"Bay Dotson bahçe merkezinde sakız alıyor. Birazdan gelir, böylece uzun bir ziyaret yapabiliriz." Bir lokma daha pilav yedikten sonra gözleri meraklı bir parıltıyla doldu. "Şimdi söyle bana, o soyguncuyu yakalamak nasıl bir şeydi?"

DAX

Çantamı Jack ve Hannah'nın evinin ön kapısından içeri bıraktım. Yeni evleri *şirin* denebilecek bir yerdi. Dış cephesi, her şeyin mükemmel olduğu 50'li yılların televizyon dizilerinden fırlamış gibiydi. Pencere sepetlerindeki sonbahar çiçeklerine ve beyaz çitlere kadar. Küçüktü ama her santimi modernize edilmişti. Yeni pencereler, banyolar, mutfak, çatı ve bana bip sesi çıkaran son teknoloji güvenlik sistemi.

Alarm kodunu girdim ve sonra... sessizlik.

"Siktir," diye fısıldadım kendi kendime.

Ne lanet bir gün. Kapıya yaslandım ve gözlerimi kapadım. Takım elbise ceketim çoktan gitmişti. Kravatım gevşemişti. Kollarım kıvrılmıştı. Kahretsın, yorulmuştum.

Cesetleri atmak için mükemmel bir dağ geçidi bulmuştum, uzak ve sarp. Ve izole. Çöpçü olmadığım için muşambaları kesip açmak ve cesetleri onlarsız uçurumdan aşağı yuvarlamak zorunda kalmıştım.

Tüm bunlar olurken aklıma tek bir şey geldi.

O kadın. Soygundaki kadın. O adamı nasıl indirdiğini. Bunu yaptığına inanamadım. Twirling

saçını tutuyordu ve bir silah ona doğrultulmuşken bir cezve tutuyordu. Kendini tehlikeye attığı için çok kızmıştım ama kafamda dönüp duran şey buydu.

Ona bir şaplak atacaktım - o zamandan beri bunu düşünüyordum - sonra da silahlı bir soygunu tek başıma durdururken çok ateşli olduğu için onu becerecektim. Evet, bu çok fazla *sikmek* demekti ama fuuuuuuccckkkkkk.

Çoğu kadının çantasında ruj, kağıt mendil ve kim bilir başka neler vardı. Onda lanet bir Glock vardı.

Çok kızmıştım. Ve tahrik olmuşum. Ve -Jack kıcıyla gülerdi-takıntılıydım.

Kimdi o?

Markette kalıp öğrenmem mümkün olmadı Numarasını alamadım. Ya da çıkma teklif edemedim. Ya da ona olan ihtiyacımı ve tansiyonumu düşürmek için onu marketin tuvaletinde beceremezdim. Polis in geleceğini biliyordum ve bagajımda iki ceset varken kalabileceğim son yer orasıydı. Onun hakkında, gelmiş geçmiş en seksi şey olması dışında hiçbir şey bilmeden oradan ayrıldım.

Kadın taşakları terimini duymuştum ve sözlükte bu terimin yanında kesinlikle onun fotoğrafı vardı. Vay anasını.

Arabayı sürdüğümünden beri onu boğmak ve becermek arasında gidip geliyordum.

Cep telefonumun kapsama alanına girer girmez kenara Nitro'yu aradım - her şeye erişebilen ya da her yanıtı alabilen çok yetenekli bilişimcim - ve onu soygunun güvenlik görüntülerini bulmakla görevlendirdim. Yüz tanıma. Biyografisi. Bilgi toplayabilecek biri varsa, o da oydu.

Kim olduğunu öğrenir, izini bulur ve Jack'in misafir yatağında benimle iki hafta geçirmesini . Gelecek işlerin hepsini iptal ederdim.

Bir sürü kadınla birlikte olmuşum. Kadınları *severdim*. Ama bir tanesini yatağa götürmeyeli uzun zaman olmuştu. Eskiden bunu kolay bulurdum.

bir servisi aramak için. İş veya duygusal bağlar hakkında herhangi bir soru olmadan eğlenceli bir zaman için güzel bir kadın mı? Mükemmel. *Ne iş yapıyorsun* sorusuna cevap kadar uzun süre yakınlaşamadım. Birlikte birkaç saat geçirdiğim bir kadınla ne yaptığımı genelleyebilirim.

Ama elde tutmak istediğim bir kadın? İmkansızdı. Yuva kurmamamın sebebi buydu. Bu ve aşkın bir adamı delirttiği gerçeği. Annem öldürüldüğünde babamın nasıl paramparça olduğunu, sonra da öfkesini dindirmek için cinayete yöneldiğini görmüştüm. Bunu bana da geçirdi. Jack de, Hannah'yı bulana kadar.

Babam bana aşkın sağlığın için kötü olduğunu öğretti. Ve akıl sağlığına.

Hayatta şimdiye kadar bunun bir önemi olmamıştı. Hiç kimse sikimi marketteki Bayan Glock gibi kıpırdatmamıştı. Ve bu o silahını çekmeden *önceydi*.

Hiçbir şey yapamayacaksam neden onu bulmaya çalışıyordum? gelebilir mi? Belli ki düşünme işini aletim yapıyordu. Onu bulacaktım. Hiç şüphe yok. Bulduğumda-

Miyavlarken bir şeyin ayak bileklerimin etrafında dönüp durduğunu hissettim. Pancake.

Uzanıp onu kucağıma aldım ve başını kaşıdım. Siyah, kahverengi ve beyaz tüylerden oluşan kocaman bir tüy yumağıydı. Sivri kulakları geriye yatıktı ve altın rengi gözleri kapalıydı. Eğer gerçekten bir *dişi* olsaydı, bir zevk prensesi olurdu.

Şımarık herif.

"Nasıl olduğunu biliyorum," dedim ona mırıldanmaya başladığında. "Seni besleyene kadar Jack'in canını sıkıyorsun." Evin arka tarafındaki mutfığa yöneldim. "Yemeğini yiyeceksin ama sonra ben yaklaşık on saat uyurken kendi başınasın."

Onu ahşap zemine koydum çünkü onu sevmeme rağmen tezgahlara çıkmasından nefret ediyordum.

Adanın ortasında bir yığın konserve mama, bir torba kedi kumu ve bir adı ve numarası vardı. arka bahçesine bakan tavandan tabana pencerenin yanındaki küçük paspasın üzerinde mama ve su kapları vardı.

Yanında bir kedi ağacı vardı. Onu her gördüğümde başımı sallardım. Şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü ve kıymetli Pancake'in üzerinde uzanabileceği beş halı kaplı katmanı vardı. Beş. Jack, vahşi yaşamı izleyebilmesi için pencerenin hemen dışına kuş yemlikleri bile asmıştı. Bunun tüylü adam için işkence mi yoksa cennet mi olduğundan emin değildim.

Bir kutu seçip açtım, kabına gittim, ters çevirdim ve mamayı içine boşalttım. Pancake daha da yüksek sesle mırılayarak beni yolumdan .

Onu yemeğiyle baş başa bıraktım ve kilerdeki geri dönüşüm kutusunu buldum. Kapının arkasında bir mantar pano vardı ve üzerinde paket servis menüleri ve yerel için birkaç kupon bulunuyordu. Ayrıca, orada, önde ve ortada, bir liste vardı. Fotoğraflarla birlikte. Durdum ve Jack'in yaptıklarına baktım.

Üstte yazılı olan mı? COAL SPRINGS'İN KÖTÜ ADAMLARI. kelimesinin üzeri çizilmiş ve kırmızı kalemle KÖTÜ ADAMLAR yazılmıştı. Hannah'nın güncellemesi diye düşündüm.

Başparmak raptiyesini çıkardım ve incelemek için kâğıdı aldım. Bir hesap çizelgesinde hazırlanmış gibi görünüyordu, sanki eklenecek başka piçler olursa her an güncellenebilirmiş gibi. Şu anda listede dokuz isim vardı.

Bilgilerini ve fotoğraflarını inceledim.

Hector Lopez - 32 - Karşılıksız çekler - 764 Moose Court

Fotoğrafı ehliyetinden olmalı çünkü çok korkunçtu. Karşılıksız çek mi? İnsanlar artık çek kullanıyor muydu? Jack bunu neden umursuyordu ki? Bekle, belki de Hannah'nın yeni kitapçısında bir tane yazmıştır. Açılalı daha iki ay olmuştu ve duyduğuma göre çok başarılıymış. Tatile gitmek için onu oradan ayırmak Jack için muazzam bir görev olmuştu. Sonunda onu nasıl ikna ettiğini düşünmek bile istemiyordum. Muhtemelen kendisi ve taşaklarıyla ilgili bir şeydi.

Edith Maroon - 73 - Bahçesinden geçen bisikletli çocuklara bağırды ve birini ağlattı - Lanet sokağın karşısında

Tamam, o kötü bir adamdı.

Üç numarayla aynı.

Jason Mooner - 24 - DUI - 12A Elk Ave.

Onu araştıracaktım. Annemin başına gelenlerden sonra, bu adamın içki içip araba kullanmayı bıraktığından emin olmalıydım, yoksa hayatı bitecekti.

Dört numara da pisliğin tekiydi.

Swiftly Johnson - 48 - Tamamen engelli olduğu halde engelli park yerlerini kullanmayı alışkanlık haline getirmiş - 7649 W. Mountain View Rd.

Aptalların ve pisliklerin listesi uzayıp gidiyordu. Mecburdum Yedi numaraya gül.

Andy Soyadı bilinmiyor - 10 yaşlarında - Gazeteyi her zaman çalıllıklara atar - TBD adresi

Tanrım. Kötü adamların listesi *bu* muydu? Öldürmek için para aldığı *gerçek* kötü adamlardan sonra bu grup bir avuç anaokulu öğrencisine benziyordu. Bir tanesi gerçekten ilkokuldaydı. Jack neden bu eziklerin listesini tutuyordu ki?

Sonuncusu soruma cevap verdi.

Kevin Cortez - 31 - Hannah'yı aldattı - Coal Springs'te olmasa iyi olur

Onu duymuştum. Jack onu ziyaret etmişti.

Yazın ya şehri terk et ya da öl ultimatomuyla.

Edith Maroon'un nasıl bir sorun teşkil emin olmasam da bu liste Jack'in Hannah'ya yönelik tehditleri takip etme . Tabii çocuk sahibi olmayı planlamıyorlarsa.

Bu düşünce karşısında donakaldım. Hawaii'de iki hafta geçirmek hamile kalmak için bir girişim miydi? Sırıttım. Su tabancası ve havalı tüfek gibi hediyelerle mükemmel bir amca olurdum.

Misafir yatak odasına girdim ve ormanda kesilmiş bir ağaç gibi yatağa düştüm. Yatay olmanın verdiği memnuniyetle daha iç çekmeden telefonum çaldı.

İnleyerek cebimden çıkardım. Nitro'ydu. Bu beni bir shot espressodan daha çok canlandırdı.

"Benim için neyiniz var?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

Bunu söylediğini hiç duymamıştım. Bir kere bile. "Ne demek *hiçbir şey*?" Tükürdüm.

" market mağazasında güvenlik kamerası yoktur.

Hayır

diğer binaların güvenlik kayıtlarını incelemek için."

Tabii ki, o yerde kamera yoktu. Kahve fincanı bile yoktu.

"Otoyol kameraları mı?" Merak ettim. Bugünlerde her otoyolda, özellikle de havanın bir mil içinde değişebildiği dağlarda kameralar vardı.

"Evet, ama ne tür bir arabası olduğunu hiç söylemedin." "Bu seni daha önce durdurmadı." Teknisyen gibiydi James Bond filmlerindeki adam. Süper zeki, aletlerini süper ve her zaman istihbarat bulan.

"Bana tek söylediğin sarışın olduğu, silah taşıdığı ve kahveyi sevdiyi. *Terminatör*'deki kafein ihtiyacı olan Sarah Connor'a ."

"Kulağa doğru geliyor," diye homurdandım. Hayal kırıklığına uğramıştım.

çıkamaz sokak. Daha önce hiç bu kadar etkilenmemiştim. Çok kızgın. Hayal kırıklığına uğramış. Sinirlenmiş. Tahrik olmuş.

"Soygunla ilgili bir polis raporu olmalı," dedim sonunda. "Ya da yakında olacak. Listede adı olacak."

"Evet, kontrol ettim. Henüz yok. Sadece 911'i aradım. Geldiğinde size haber veririm."

Homurdandım, sonra telefonu kapattım. Sırt üstü yuvarlanarak tavana baktım. Gerçekten istediğim ilk kadını bulmak neden bu kadar zordu?

FİONA

Her sabah işe gitmeden önce 5 mil koşuyordum. Hafta sonları daha da ileri gidiyordum. Sahte sağlık iznindeyken bu rutini durdurmak için bir neden yoktu - çünkü tatilde değildim - bu yüzden beşte kalkıyor ve Coal Springs'in huzurlu sokaklarında koşuyordum. Kendime böyle söylüyordum ama aslında uyanıktım çünkü bütün gece Bay Suit'i düşünerek dönüp durmuştum. O için için yanan bakışı. Hayır, parıltı. **Çok** seksi bir bakışı vardı. Yataktan sıcak ve rahatsız bir şekilde kalktım ve bu ekstra... huzursuzluğu gidermenin tek yolu ya vibratörümle biraz zaman geçirmek ya da koşmaktı.

Ya da ikisini de. Sadece aynı anda değil.

Bay Suit'in uzun süre parmak kasamı yöneteceğini hissediyordum.

Ben de tozluk, sporcu sütyeni, tişört, uzun kollu gömlek ve şapka giydim, silahımı geride bıraktım.

On dakika sonra kafam daha ve kahve içmeden önce bile düşünebiliyordum. Gündüz vakti gürültü bombardımanı olmadan, Hannah Highcliff hakkında şu anda bildiğim her şeyi kafamda gözden geçirebildim. Eski

Coal Springs Halk Kütüphanesi'nde kütüphaneci. Şu anda Ana Cadde'deki Happily Ever After Books'un sahibi. Mağazanın internet sitesine baktım. İçinde bolca pembe olan ve tüm kitapların romantik olduğu şirin bir dükkân gösteriyordu. Tezgâhın arkasında Hannah'nın bir fotoğrafı da vardı. Elleri bir yığın kitabın üzerinde duruyordu ve fotoğrafın etrafına küçük kalpler eklenmişti.

Yirmi altı yaşındaydı. Beş-iki, esmer, kocaman gülümsüyordu. İyi birine benziyordu. Bir kütüphanecinin ya da aşk romanı satan birinin kaba olabileceğini düşünemezdim. Gama bıçağı ameliyatı geçirmiş bir kadına benzemiyordu ama ben de öyle görünmüyordum.

Ailesi kasabada yaşıyordu. Marcia ve Bob. Muhasebeci ve tahnitçi, garip bir şekilde. Onlarla birlikte yaşayan, işi olmayan ama olimpiik trampelen sporuna hevesli bir kız kardeşi ve Springs'te yönettiği mega kilisenin kamuya açık kayıtlarını beş dakika inceledikten sonra büyük olasılıkla bir tarikat lideri olduğunu anladığı bir erkek kardeşi vardı.

Perry Highcliff ve onun muhtemel yasadışı faaliyetleri gibi konularla ilgilenmeyi gerçekten seviyordum, ancak tarikatları kapatmak zordu, özellikle de tüm müritler servis ettikleri Kool-Aid'i gerçekten sevdikleri için. Ayrıca -neyse ki- bürodaki yetki alanıma girmiyordu, bu yüzden bu sefer adamı hiç araştırmamış gibi davranacaktım.

Büyürken sahip olduğum tek aile babamdı ve biz kesinlikle bir aile değildik. Varlığımdan hiç hoşlanmazdı. Ondandır nefret ederek büyüdüm. Highcliffs'in sıradışı olup olmadığından emin değildim. Ailede olimpiik trambolin özentisi ve bir tarikat lideri olması normal miydi?

Dreidel Drive'dan saparak yokuş yukarı oflaya puflaya çıktım. "Kahrolası yüksek rakım," diye mırıldandım rüzgârı emerken ve kalp krizi geçirmemek için hızımı yavaşlatırken. Hızlı nefeslerim küçük beyaz bulutlar halinde dışarı çıktı. Kasaba sekiz bin feet yükseklikte yer alıyordu, bu da ben demekti.

Sadece yarım mil içinde cehennem gibi nefes nefese kaldım. Bu aynı zamanda peynirli pilavı bırakmam gerektiği anlamına geliyordu.

Hannah'nın bilinen son adresi şehir merkezinin hemen doğusunda bir apartman dairesiydi. Üç dakika sonra -evet, burası çok küçük bir kasabaydı- binanın önünde yavaşladım. Gökyüzü pembe ve maviydi ama güneş en az otuz dakika daha Coal Springs'i çevreleyen dağların tepesine . Ayaklarımın kaldırırma vurma sesi ve sert nefes alışım dışında her şey -kulaklarım için bile- sessizdi. Uzaktan bir araba motoru sesi geliyordu. Kuşlar yeni yeni cıvılamaya başlamıştı. Onun dışında herkes uyuyordu.

Hannah'nın eskiden yaşadığı yere baktım. Bina tuğla ve bodurdu, sadece üç katlıydı. Her balkonda sevimli mobilyalar ve saksı kutuları vardı. Ev için bir park yeri yoktu, sadece sokakta park yeri vardı. Motorlu Taşıtlar, Hannah'nın kırmızı renkli son model bir SUV'si olduğunu yazıyordu ama ben görememiştim. Emin olmak için sokağı turladım.

Sonra, dükkânını kontrol etmek için Ana Cadde'ye doğru koştum. Ara sokaklara ağaçların isimleri verilmişti. Sycamore, Elm, Oak. Pine'a yaklaştığımda, dükkânlardan birinin ışıklarının açık olduğunu görünce şaşırdım ve bu bir kahve dükkânı değildi. Önünden geçtiğim henüz açılmamıştı bile. Ön tarafta bir minibüs rölantide çalışıyordu ve iki adam bir şeyler getirip götürüyordu. Yaklaştığımda beş galonluk beyaz kovalar taşıdıklarını gördüm.

Nalburda satılan, içi boya dolu kovalardan. Karşı kaldırırma geçerek yavaşladım ve heyecan verici olmayan bir hareketle karşılaştım. İşyerinin tabelası sokaktaki diğerleri gibiydi, ahşaptı ve elle boyanmıştı, muhtemelen şehrin kurallarına uyuyordu

Konsey için tutarlılık ve için korumak ve kasabanın tuhafılık.

TURŞU DELİĞİ

Şarküteri miydi?

Tabeladaki ismin solunda bariz bir şekilde fallık görünen karikatürize bir turşu vardı. Bu sapık turşuyu daha önce de görmüştüm, babamın evini soyan adamın giydiği tişörtte

. Şehir merkezinde olduğuna ve tişört sattığına göre popüler bir yer olmalıydı. Bu aynı zamanda yüzünde ve kollarında birinci derece yanıklar olan adamın muhtemelen buralı olduğu anlamına geliyordu. Yine de, Pops onu tanımıyordu. Belki de bir zincirdi. Ama *Pickle Hole*? Gözümde canlandırabildiğim tek şey, küçük penisli bir grup adamın bir konferans masasının etrafında oturup bu ismi aşırıya kaçtıklarıydı.

O gün için tüm turşuları boşaltmış olmalılar çünkü iç ışıklar söndü ve minibüse gittiler.

Koşmaya devam ettim. Bir blok bile gitmeden, Hannah'nın kitapçısını, sadece birkaç ay giyilip büyütülecek süslü, minik kıyafetlerin satıldığı bir bebek butiği ile vitrininde buz tırmanışı sergisi olan bir spor mağazasının arasında buldum.

Happily Ever After Books'un dış cephesi neşeli ve çok kızsı pembeydi. Nefesimi tutmak için önünde durdum. Vitrin, iplerden sarkan turuncu ve sarı kâğıt yapraklarla sonbahar temalıydı. Saman balyaları -bu kasabada onlara ne oluyordu- "Bir Kitaba Aşık Olun" yazılı bir tabela ile ustaca düzenlenmiş ciltsiz kitaplarla üst üste yığılmıştı. Teşhir aydınlatılmış olsa da, mağazanın geri kalanı karanlıktı. Ellerimi cama dayayıp aralarına baktığımda, oraya buraya sıkıştırılmış birkaç rahat okuma sandalyesi ile sıra sıra kitapları seçebiliyordum. Davetkâr görünüyordu.

Sonra tekrar uğrayıp Hannah'yla buluşurdum. Belki bir kitap bile alırdım. Çünkü bu kasabadaki erkekler Turşu Deliği adında dükkânlar işletiyorsa, buralarda iyi seks bulabileceğim tek yerin baharatlı bir aşk romanı olduğunu hissediyordum.

DAX

Boğulduğum, göğsüme konan ağır bir taşla ortaçağ işkencesine maruz kaldığım bir rüyadan uyandım. Bunun için bazı süslü Fransızca kelimeler vardı, ama rüyam onları bilmiyordu. Sadece nefes alamadığımı.

Gözlerim panikle açıldı, sonra göğsümde oturanın Pancake olduğunu fark ettim.

"Siktir," diye mırıldandım, aptal kediye nazikçe kenara ittim. "Senin diyete ihtiyacın var," diye mırıldandım, o sırada kapının çalındığını duydum.

Başucumdaki saate baktığımda saatin yedi yirmi olduğunu gördüm. Geç uyumak buraya kadarmış.

Pancake bana baktı, kuyruğu yorganın üzerinde ileri geri kayıyordu.

"Bu kim olabilir?" Ondan bir cevap alamayacak olmama rağmen sordum.

Ayağa kalkınca bir gece önce ne yorganın altına girebildiğimi ne de kıyafetlerimi çıkarabildiğimi fark ettim.

Saçlarımı ovuşturarak kapıyı açtım ve merdivende beni hemen süzmeye başlayan yaşlı bir kadınla karşılaştım

ve aşığı.

"Denver'da onları büyük yetiştiriyorlar," dedi.

Gri saçlar düzgün bir tarzda kesilmiş. Beyaz bluz. Kot pantolon. Boynunda fırfırlı dekoratif bir eşarp. Şık ve derli topluydu ama gösterişli değildi. Arkasındaki caddede küçük boyutlu bir SUV rölantide gidiyordu. En az onun kadar temiz ve düzenliydi. Direksiyonda benzer şekilde kır saçlı, benzer yaşta bir adam vardı.

Şu anda tek tehdit sabah nefesimdi. "Çocukken çok ispanak yedim," diye cevap verdim.

"Bir vücuda *çok* ," diye yorumladı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. İltifatı sapıkça olmaktan çok alaycıydı. "Ben Bayan Metcalf. Kütüphanede Hannah'yla birlikte çalışıyordum ve HEA'da yarı zamanlı çalışıyorum."

HEA. *HEA*. HEA da neydi?

Başımı kaşıdım. "Bu çok hoş. Selam. Ben Dax, Jack'in arkadaşayım." Henüz erkendi ama yine de görgü kurallarını biliyordum.

Başını salladı. "Evet, senin hakkında her şeyi biliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım, tam olarak ne bildiğinden emin değildim. Belli ki Jack'i tanıyordu. Ama tetikçilikten emekli olmadan önceki kariyerini paylaşmış mıydı?

"Bir sorunum var," diye itiraf etti.

"Muhtemelen tamir edebilirim." Ne de olsa bu benim işimdi. Yine de bir cesedin atılmasına ya da bazı suçlamaların düşürülmesine ihtiyacı olduğundan şüpheliydim. Ya da yaşlılar için tefecilik yaptığı için para toplanmasına.

"Evet, Hannah bir şeyleri tamir etmeyi sevdiğini söyledi."

Ah. Gerçek, ama bağlam olmadan beni bir tamirci gibi gösterdi. Umarım çöp öğütücüsünü falan tamir etmemi istememiştir.

"Elise apandisit ameliyatı olacak."

Elise'in kim olduğunu bilmediğim halde kaşlarımı çattım. "Bunu duyduğuma üzüldüm. O iyi olacak mı?"

Bayan Metcalf elini salladı. "Evet, ama birkaç hafta çalışamaz."

Anlayışla başımı salladım. Ben de tornavidayla bıçaklandığımda benimkini çıkarttırmıştım. Yirmi üç yaşındaydım ve kendimden biraz fazla emindim. Vücudumdan çıkardıkları tek şey apandistim olduğu için şükreliyordum. Bu deneyimden ders çıkardım ve o zamandan beri bıçaklanmadım.

İyileşme sürecim boyunca, yumruk dövüşüne girene, belimi tamamen bükene veya birini kaldırına kadar alternatif sakatlama tekniklerine başvurmak zorunda kaldım. Ya da yukarıdakilerin hepsini aynı anda.

"Eminim," diye cevap verdim, çünkü tornavida hikayesini şüpheliydim.

"Yani onun yerini senin doldurman gerekecek."

Sanki gözlerime toz atmış gibi ona göz kırptım. "Um, ne yapıyorsun?"

"Dükkannda çalışıyorum." "Ne dükkanı?"

"HEA. Sonsuza Kadar Mutlu."

Doğru ya! Jack Hannah'ya ilk aşık olduğunda bu kısaltmanın ne anlama geldiğini bilmediğini hatırladım. Araştırmak zorunda kalmıştık. Ama bu bağlamda ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Ben ona bakmaya devam edince, "Hannah'nın kitapçısı" diye ekledi.

Durgun düşüncelerimde frenler gıcırdadı. Ne oldu? . El sallama sırası bendeydi, sonra elimi önüme uzatıp durdum. "Bekle. Bekle. Bekle. Olmaz."

"Yapardım ama Bay Metcalf ve ben torunumuzun maçını izlemek için Arizona'ya gidiyoruz. Üniversite futbol takımında defans oyuncusu."

"Güzel ama kitapçı işletmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ya da daha önemlisi, aşk kitapları hakkında."

Beni tepeden tırnağa süzdü, kırıışmış takım elbise pantolonumu ve gömleğimi değerlendirdi. Neden kıyafetlerimle uyduğumu merak ettiyse de sormadı. Arabadan bir korna sesi geldi.

kaldırım onu rahatsız etti. "Sizi temin ederim; müşteriler aldırmayacaktır."

Uzanarak, parıltılı bir ananas anahtarlığa takılı anahtarları ve küçük bir kâğıdı havaya kaldırdığım elime tutuşturdu. "Ön kapı için. Alarm kodu ve satış noktası sistemine giriş şifresi de orada. Saat ondan önce orada ol. Gitmem gerek!"

Az önce ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü; bir metre boyunda yaşlı bir vatandaş tarafından alt edilmişim. Bunun artık Hannah'nın kitapçısında çalışmam gerektiği anlamına geldiğini anlamadan önce arabaya binmiş ve sokağın yarısını .

Ben. Bay Romantizm Yok'un ta kendisi. Ne oluyor be?

DAX

HAPPILY EVER After Books'u tam zamanında açtım. Yani kapının kilidini açtım ve şirin Açık/Kapalı tabelasını ters çevirdim. Dükkânın içi dış cephesi kadar pembe değildi; beyaz duvarlar ve orijinal ahşap zemin parlak bir şekilde yenilenmişti. Bu da binlerce kitabın göze çarpmasını sağlıyordu; kapakları parlak ve gösterişliydi ve birçoğunun üzerinde yarı çıplak erkekler vardı.

Kasa sistemini anlamaya çalışırken on dakika boyunca çok fazla küfür ettim ve şansım yaver gitmedi. Bu işte başarısız olmaya mahkûm olduğumun bir işareti miydi? Östrojen dolu mağazaya şöyle bir göz attım.

"Ne halt ben?" Kendi kendime mırıldandım.

Tabelayı ters çevirip . Ama bu dükkân Hannah'nın hayaliydi. Lanet olası bir beyin tümörü ve sağlık faturaları yüzünden askıya almak zorunda .

Bununla zorunda kalan bir kadının duygularını kim incitti?

Ben değil.

Ayrıca, onun adamı bir tetikçiydi. Eğer o üzgünse, Jack bunun nedenini bulmaya çalışıyordu ve ben bunun ben olmak istemiyordum. Ben istemedim.

onun COAL SPRINGS SİKİCİLERİ listesine girmek istemiyorum.

Artık Elise iyileşip apandisi olmadan geri dönene kadar bir aşk kitabı dükkânını işletmekten sorumluydum.

Kapıdan iki kadın girdi, birbirleriyle zor bir yoga duruşu hakkında sohbet ediyorlardı. "Sol bacağınızı arkaya ve aşağıya doğru kıvrırken kendinizi destek-"

Beni gördüklerinde açıklamaları kesildi, sonra da donup kaldılar.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı kadınlardan biri, diğer kadının kolunu kavrarken gözleri çizgi film karakteri gibi yuvalarından fırlamıştı.

Baktılar. Ve

baktılar.

Ve biraz daha baktım. Kendimi açıkta hissettim. Pantolon falan mı unuttum acaba diye aşağıya baktım. Hayır, sadece kot pantolon ve düz beyaz bir gömlek giymiştim.

"Hanımlar. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Lütfen hayır deyin!

Oyun kurucu ders arasında koridorda selam verdiğiğinde liseli kızlar gibi kızdılar. Sonra kıkırdadılar. Gerçekten kıkırdadılar.

"Biz... um, sadece-"

"Bakıyoruz. Kesinlikle bakıyoruz." Bu kadın bana beni canlı canlı yemek istermiş gibi bakıyordu. Sanki sol bacağın***i*** ***bana*** dolamak istiyormuş gibi.

Tezgahın arkasına geçtim.

bana ulaşmak için. Artık bir barda erkekler yaklaştığında ve nesneleştirildiğinde kadınların nasıl hissettiğini biliyordum.

"Bu işte biraz yeniyim," diye itiraf ettim. "Ama... um, etrafına bak." Bunu söylemem gerekmiyor muydu? Daha önce hiç perakende işinde çalışmamıştım ama bir şeyler satın alırdım.

"Hannah nerede? Ve Elise?"

"Yeni bir çalışan mısın?"

Aynı anda sordular. Belli ki 'dan önce gelmişlerdi çünkü onlar 'da ilk isim temel ile

Çalışanlar.

Otuzlu yaşların ortalarında olduklarını tahmin ediyorum, muhtemelen okulda çocukları vardı ve onları bıraktıktan sonra yogaya gidiyorlardı. Evliliklerindeki seks hayatlarını renklendirecek bir iki kitap almak için buradalar.

"Hannah tatilde ve Elise de hasta," dedim. "Artık yetki bende."

Kadınlardan birinden bir inilti geldi. Diğlerinin ağızı açık kaldı ve "Eminim öylesindir" diye fısıldadı.

Bir elimi enseme gezdirerek, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diye mırıldandım.

"*Bir şey var mı?*"

Kahretsin, evli ve çocuklu kadınlar değillerdi, sinsi sinsi dolaşan bekâr kadınlardı. Ya da evli olmadıklarını umuyordum çünkü görünüşe göre ben gözdeydim ve onlar benim hakkımda çok edepsiz şeyler düşünüyorlardı.

Onlara hiçbir şey söylemeyip sadece en karanlık adamların bile altına işemesine neden olacak bir bakış attığımda -çünkü ikisiyle koşmak istemediğim bir kitapçının müşteri si olmak dışında hiçbir şekilde ilgilenmiyordum- kitap sıralarından birinin etrafında koşuşturarak gözden kayboldular.

Kasayı çözmeye çalışmaya geri döndüm. Çeşitli düğmelere bastım. Hiçbir şey olmadı. İnsanlara istediğim her şeyi yaptırabiliyordum -bana ödeme yapan herkes ne isterse- ama bu aptal makineyi alıştıramıyordum. Cep telefonumu kapıp destek çağırdım.

"Yo." Nitro ilk zil sesinde cevap verdi.

"Bana yazar kasa kullanmayı öğretneni istiyorum," dedim ona.

"*Yazar kasa mı?* Bir dükkânı soymaya çalışıyorsunuz ve paraya ulaşamıyor musunuz?"

Kaşlarımı attım. "Siktir, hayır."

İ ekti. "Güz el, bir an için endişelendim." "Bir aşk kitabı dükkânı işletiyorum."

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki, bağlantımızın kesilip kesilmediğini anlamak için telefonu kulağımdan çektim.

"Daha da kötüsü. Düşüp kafanı mı çarptın? Bir şeyler mi görüyorsun? Hayal görmek beyin kanamasının bir işaretidir."

"Hayır," dedim hemen, ama sonra başımı kaldırdım ve iki kadının kitaplığın üzerinden beni süzdüklerini gördüm. Göz göze geldiğimizde eğildiler. Sonra kıkırdamalar ve konuşmalar başladı. "Olabilir. Hannah'nın dükkânında çalışmaya zorlandım."

Şimdi güldü. "Bunu görmeliyim."

"Yukarı gel," dedim, yani Denver'da yaşadığı ve eski, dönüştürülmüş bir depoda çalıştığı yere arabayla gitmeyi kastederek. Çeşitli düğmelere basmaya devam ettim. Ekranı garip kelimeler ve HAZMAT uyarı işaretlerine çok benzeyen birkaç sembol belirdi. "Bu kasayı çalıştırmanı istiyorum çünkü aksi takdirde nakit para almak zorunda kalacağım. sadece satış için ve limonata standı gibi bir kutuya koyun."

"Bana tarif et."

"Kahve dükkanlarında kullanılan ve hiçbir anlam ifade etmeyen süslü bilgisayarlar gibi."

"Oh, bir hizmet noktası."

"Her neyse," diye homurdandım. "Bahçe makasımla tamir edemiyorum, o yüzden sıkıştım."

Siyah taytlı ve üzerinde Powered By Yoga yazan dar bir tişört giymiş bir kadın, sanki tehlikeli bir palyaçodan kaçıyormuş gibi çılgınca hızla kapıdan içeri girdi. Beni gördüğünde ağzı açık kaldı.

"Merhaba, hoş ,," dedim telefonu kulağıma götürerek.

Dudaklarını yalayıp başıyla onayladıktan sonra diğer iki kadının bulunduğu arka tarafa yöneldi.

"Açık mı? Fişe mi?" Nitro sordu.

"Evet," diye mırıldandım. "Bir bombayı etkisiz hale getirebilirim, unutma." "Çünkü seninle telefonda konuştum, James

Bond."

Üç kadın daha geldi. Bana baktılar, sonra ve çeşitli vitrinlerdeki kitapları incelediler.

Etrafımı tanımadan bir tamirci olarak hayatta kalamazdım. İki çıkış, ön ve arka. Potansiyel tehditler şimdi mağazanın etrafına yayılmıştı ve hiçbirinin CIA için çalışmadığından emin olmamı sağlayacak şekilde bana bakıyorlardı. Açıkça ve kıkırdarak bakıyorlardı.

Kadınlara beni koruyup kaçmalarını söylememeye çalışarak, "Peki, o zaman bana yol gösterin," dedim. Nitro'ya nedenini açıkladım. "Hannah'nın dükkânının içine edersem, Ekvador'da o paralı sokak serserilerinden yediğim dayaktan daha kötü olur."

"Satışı vur ve-"

Zil tekrar çaldı ve hemen başımı kaldırıp bakmadan "Hoş geldiniz" dedim. Baktığımda, *başka bir* kadın olduğu yerde donmuş bir şekilde bana bakıyordu.

Bu sefer, birinci hanımlar gibi bana sessizce onunla ve arkadaşıyla üçlü yapabileceğimi söyleyen bir şekilde değildi. Hayır.

Bakkaldaki kadındı. *O kadın.*

Son takıntım. Anında sertleştim.

FİONA

"SEN," diye nefes aldım.

Bay Suit'i görmeyi beklediğim son yer, *kesinlikle son yer*, bir aşk kitabı dükkânıydı.

Öylece durmuş bakıyordum, çünkü beynim başka bir şey yapmak yerine onun nasıl olup da burada, hem de tezgâhın arkasında olabildiğiyle meşguldü. Herhangi bir şeyle.

"Bu kitaptaki mecazlar nelerdir?" Sabah yoga dersinden gelmiş gibi görünen bir kadın ona yaklaştı ve sordu. Ona. Adı her neyse.

Kadına cevap vermek için bakışları -istemeden de olsa- benimkilerden ayrıldı. "Kinaye nedir?"

Dili yeni öğrenen biri gibi çok yavaş konuşarak cevap verdi. "Kitaptaki temalar. Alfa erkek gibi." Kurnaz bakışları, beyaz gömleği ve kot pantolonunun içinde onu taradı ama kollarının kıvrıldığı yerin altındaki ön kollarına takıldı. "BDSM ve zorla yakınlaşma."

O onun cinsel ilgi alanlarını herhangi bir yapamazdı.
bariz bir şekilde açık.

Kızın uzattığı kitabı aldı. Kapağına baktı. çevirdi. Geri çevirdi.

"Tropes. Tamam. Spor yapan ama çiçekçi dükkânı olan bir adam ve biri onu öldürmeye çalışıyor," dedi ve kâğıdı geri verdi.

O derin ses sanki bir çimento mikserinde çalkalanmış gibiydi, o kadar çakıllıydı.

Kadın isteksizce kitabın kapağına baktı. "Okudunuz mu?" Ses tonu çok şüpheliydi, çünkü bu adam? Romantizm mi okuyordu? İmkânsızdı.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ama öndeki adam gömleğini kaybetmiş - ya çamaşır günü ya da şiddetli bir rüzgâr vardı - ve fit olduğu belli. Kapağın her yerinde çiçekler var, yani bir çiçekçi olarak çalışıyor olmalı. Ayrıca, çiçeklerin içine garip bir şekilde yerleştirilmiş mermiler var, yani belli ki silah kullanabiliyor." Omuz silkti. "Fena bir kapak değil. Daha iyi bir cevap istiyorsanız, sahibi iki hafta içinde tatilden dönecek."

Hannah iki haftalığına mı gitti? *Tatile mi? Şimdi mi?* Düşündüm. Lanet olsun.

Kadın gözlerini kırptırdı, sonra onu tezgâhın üzerine koydu. "Seninkini beğendim. Ben alırım."

"Bu makineyi nasıl açacağımı bulana kadar sadece nakit. Ya da daha sonra gelebilirsiniz."

"Oh, kesinlikle daha sonra geleceğim, ama sen sadece şuradaki düğmeye bas, Sale yazana," dedi gülümseyerek. Tezgâhın karşısına uzandı ve işaret etti. Takma kirpiklerini biraz daha kırptırsa havalanacaktı. "Bir blok ötedeki yoga stüdyosunu işletiyorum ve aynı sistemi kullanıyorum."

Onunla birlikte olmaya çalıştığı için bu kadını suçlayamazdım. Bakkaldan hatırladığımdan daha yakışıklı ve huysuzdu. Belki de kahvesini hiç içmemişti.

Söylenen yere bastı ve homurdandı. "Şimdilik böyle iyiyim," dedi hücrelerine ve onu yere bıraktı.

Ekranla oynarken McDonalds'ta yeni işe başlayan biri gibi görünüyordu.

"Şu şeyle arka barkodu okutuyorsunuz, sonra toplam tuşuna basıyorsunuz ve-"

Kadının tüm adımlarını takip etti, kredi kartını aldı ve satışı tamamladı.

"Yogaya mutlaka uğrayın. Ders bu akşam beşte. Müesseseden."

Evin üzerine mi? Daha çok *onun üzerinde*.

Etrafa bakındım. Mağazada başka kadınlar da vardı ve her biri *O'nu* izliyordu.

Fark etmemiş gibi görünüyordu. Kesinlikle fark etti. Ben.

Yoga eğitmeni gittikten sonra tezgâhın etrafından dolanırken parmağıyla beni işaret etti. "Dün aklından ne geçiyordu?"

Gözlerimi kırptım, ne yapabileceğimi şaşırmıştım. "Ne?"

Bariz bir hayal kırıklığıyla ellerini savurdu. "**Ne?** Soygun."

Omuz silktilim. "Silahı vardı. Silahı olan insanlar yasaları . Kötü adamları sevmem."

"*Kötü adamları sevmez misin?*" Bunun üzerine durakladı, sonra dedi ki, "Kimse kötü adamları sevmez. Bu yüzden onlara öyle deniyor. Aksi takdirde *iyi adam* olurlardı."

Gözlerimi devirdim ve onun yüzünde de aynı ifade vardı. sinir bozucu bir gencin annesinin yapacağı gibi. Mağdur, sinirli ve uçurumun kenarına itilmiş.

"Silah taşıyan herkes yasaları çiğnemez ya da kötü adam değildir," diye cevap verdi dişlerini sıkarak. "Gizli taşıma diye bir şey var - ki siz de bunun farkındasınız."

"Evet, farkındayım. Dediğim gibi, yasaları çiğniyordu. Onu durdurmak zorundaydım."

Gözleri büyüdü ve şakağında bir damar zonkladı. "Silahlı bir adamın karşısına çıkamazsın!"

"Bir kadının karşısına bir kadınla da çıkılmaz," diye hatırlattım, çünkü tam da bunu yapmıştı. Ellerimi kalçalarımaya yerleştirdim.

"Beni vurmayacaktın." Bir gün önce soyguncuya söylediklerimi aynen tekrarladı.

"O zaman mı? Hayır. Şimdi mi?" diye sordum. "Bir pislik gibi davranıyorsun, bu yüzden mümkün. Gerekçelendirilebilir cinayet."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Öyle mi? Sen beni vuramadan ben silahımı arkamdan çıkarıp seni vururdum."

Sanki arkasını ve gömleğinin altına sıkıştırdığı silahı görebilecekmişim gibi beline baktım.

Başımı salladım. "Senin sorununun ne olduğunu biliyorum." Öfkelendi. "Senin mi?"

"Benim silahım daha büyük. mi?"

Omuzlarını geriye attı ve yaklaşık bir santim büyüdü. "Tatlım, her yerim kocaman oldu."

I olabilir var Yeminli ve Kadınlar içinde ve geri Sözleri karşısında ya ya da sızlandı.

Ben de etkilenmemiş değildim. Kendiliğinden hamile kaldığımdan oldukça emindim, RİA'nın canı cehenneme.

O oldu sadece olarak yoğun ve huysuz olarak içinde ama *kötü adam* olmadan.

Bakışları tepeden tırnağa beni taradı. Bugün ben Ayak bileği kot pantolon, beyaz atlet ve üzerinde uzun bir hırka. Şönil ve rahattı ve duştan sonra çantamdan çıkardığım ilk şeydi. Bir de spor ayakkabı. Bugün topuklu ayakkabı ya da muhafazakâr takım elbise yok. Ya da bu kasabada hiç. Giyinmiş tek bir kişi bile görmemişim. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı çıkmadı ama ağzımda durdu.

"Egon biraz daha büyük olsaydı devrilirdin," diye mırıldandım, dilinin alt dudağını yalamak için dışarı çıkışını izlerken.

Başını kaldırdı, o mavi gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve sırtı. Evet, kesinlikle etkilenmişim. Burası sıcak mıydı?

Dağların tepesindeki yerlerde klima var mıydı?

Mükemmel düz beyaz dişleri vardı ve bir gülümseme onun çarpıcılığını tamamen değiştiriyordu. Tabii bu mümkünse. Bir aşk kitabı kapak modeli gibi görünüyordu. Eğer bu yeterince seksi değilse, sözde silah taşıyordu.

Yoga eğitmeninin bir esaret saplantısı olabilirdi, ama benim silahı olan ve onu nasıl kullanacağını bilen bir adam için bir saplantım vardı. Özellikle de pantolonundaki söylediği *büyükse*.

"Suç mahallini terk ettiniz," dedim ona, bir anda Aniden çok bir sesle.

"Yani?" Kaşları, söylediklerimin kendisinden ziyade *neden* söylediğimi sorgulayan bir şekilde kalktı. "Ben işlemedim."

Omuz silktilim. "Yine de." Elimde değildi. O bir tanıktı ve ortadan kaybolmuştu. Şaibeli görünüyordu. Gelen polislere onun hakkında açıklama yapmak zorunda kalmıştım ama onlara uzun boylu ve esmer olmaktan başka bir bilgi verememiştim. Yakışıklı kelimesini kullanmadım çünkü bu sıfatın raporlarda kullanılmadığının farkındaydım.

Bakışları bir kez daha üzerimde gezindi. Bir adım daha yaklaştı, bu da onun kokusunu alabileceğim anlamına geliyordu. Temiz, baharatlı. Karanlık. "Polis misin?"

"Hayır." Ben polis değildim. Ben bir FBI ajanıydım, çok teşekkür ederim. Sanki yörüngesine girmişim gibi ona yaklaştım, yeterince derin bir nefes alırsam göğüslerim göğsüne değecek kadar yaklaştım. Gözleriyle buluşabilmek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. "Kanundan kaçıyor musun?"

Eğer ne yapacağımdan emin değildim.

"Dükkânı soyan ben değilim, tatlım. Birinin üzerine attığın için taze bir cezve kahveyi kaçıran benim."

İçimi çektim. "Evet, bu bir rezaletti," diye itiraf ettim, tekrar ağzına bakarak.

"Bu oldu." Onun anlaşma çaldı ve Rüzgar
itibaren kızgınlığımı.
Sonra eli enseme de dolaştı ve beni öpmek için kendine çekti.

DAX

Tadı çok güzeldi.

mükemmel hissettirdi.

Adını *hâlâ* bilmediğim bu kadınla ilgili beni çıldırtan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Polis olmadığını söylemişti ama yalan söylüyor olmalıydı. Şimdi onu iş başında gördüğüme göre hakkındaki her şey, ayrıca suç mahallini terk etmemle ilgili söyledikleri, polis diye bağırıyordu. Umurumda mıydı? Hayır.

Utangaç değildi. Küstahtı. Cesurdu. Belki biraz tutucuydu ama bir kadının yüzüne karşı asla böyle demeyecek kadar akıllıydım. Bir de aldığı kadarını vermesi vardı. Jack dışında kimse bana karşı çıkmadı. Kimsede o cesaret yoktu. Şimdiye kadar. Ona kadar. Onunla silah boyutu hakkında tartışmak mı? bozucu, ama çok ateşli. Onu susturmak için aklıma gelen tek yol onu öpmektir. O ve sikim bana bunu yapmamı söylüyordu.

Şimdi ağzım onun ağzındayken mi? Ona sahip olma, onun içinde olma, ona verebileceğimi bildiğim zevkle çılgılık atmasını sağlama ihtiyacı şiddetliydi.

Boynunu kavrayışımı kullanarak ona istediğim gibi açtım verdim, öpücüğü derinlere, sonra daha derinlere götürdüm. Küçük bir inilti bana onu yalamak için ihtiyacım olan erişimi sağladı.

"Tamam, sonra tekrar geliriz."

bir kadın sesi geldi. Müşterilerden .

"Arkana kilitlen," diye , başımı konuşacak kadar kaldırdım, sonra *onu* tekrar yuttum.

"Eğleneceğiz. İyi eğlenceler." Kıkırdamalar ve ardından zil Kapının üstündeki şingırdadı. Sonra sessizlik.

Onlara hiç dikkat etmiyordum. Kalıp izleseler bile umurumda değildi. Ağzım bir gün önceki soygundan beri takıntı haline getirdiğim kadının üzerindeydi. Boştaki elimi de işin içine soktum, çünkü ona dokunmadan edemiyordum. Elim belinden yukarı kaydırıp atletinin üzerinden göğüslerini avuçlamadan duramadım.

Fuuuuccck. Mükemmel bir avuç. Gür, dolgun ve tepesinde sert, sivri bir meme ucu var.

O da benim kadar bu işin içindeydi, sanki ikimiz de öfkeyle sikişmek istiyorduk, çünkü bu tamamen öyleydi. Beni çıldırtıyordu ve onu çok kızdırdığımdan hiç şüphem yoktu.

Elleri de üzerimdeydi. Önce gömleğimi kavradılar, sonra altından geçip çıplak tenimden sırtıma doğru kaydılar.

Silahımı buldu ve çekti.

Onun için o kadar bitmiştim ki, beni bununla vurabilirdi ve umurumda olmazdı.

Geri çekildi. Etkilenmiş ama korkmamış. "SIG Sauer P226."

Boynundaki tutuşumu bırakmadım. Artık kaçmasına imkân yoktu, hele benimle bu açık saçık konuşmuşken. Silahlarını biliyordu. Benimkinden korkmamıştı. Aslında, etkilenmiş görünüyordu.

Bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kaydılar. "Haklısın. Bu büyük bir şey."

İkimiz de zor nefes alıyorduk. "Yanlış silah, tatlım." Elini uzatarak silahımı tezgâhın üzerine koydu, ardından kot pantolonumun önünü kontrol etti. Kör biri bile kotumun gücünü test eden sert çıkıntıyı fark edemezdi.

düğme sineği.

"Bakalım."

m1? Bir kadının ne istediğini bilmesinden yanaydım, özellikle de bu benim sikimse. Ama onun lanet adını bile bilmiyordum. Ayrıca, bir tamirci olabilirdim ve her türlü serseriyle uğraşabilirdim, ama aynı zamanda bir beyefendiydim ve bir kadın her zaman önce gelirdi. Özellikle de bu. Ben onu boşaltırken onun boşalmasını izlemekten daha çok istediğim bir şey düşünemiyordum.

"Benim için ıslandın mı? Çünkü bunu kaldırabilmek için külotun mahvolmuş olmalı, tatlım."

FİONA

VAY ANASINI. *Pis* bir konuşmacıydı.

Nefesimi zor tutuyordum. Ayakta zor duruyordum. Zihnim - çok ıslak olan- vajinam tarafından kontrol ediliyordu ve bana onu müthiş bir gezintiye çıkarmamı söylüyordu.

Gözlerimi kırıştırmaya ve bakmaya devam ettiğimde, "Ee?" dedi.

Sürtüklüğümün etkisiyle sadece başımı sallayabildim. Nörom teşhis edilmeden çok önce bir erkekle birlikte olmamıştım. Beynim tüm önemli düşünceleri kapatıyordu. İşitme duyum hiçbir şeye odaklanmıyordu. Sadece sesler ve gürültüler işitiliyordu.

Bir araba kornası. Bir tuvalet sifonu - her zaman bir yerlerde sifon çeken bir tuvalet olurdu. Bir blok ötede çeşitli sesler.

"On aylık." "Turşuları at."

"-altı kişinin sığabileceği ve içinde-" "- nakliye-"

Önce sola, sonra sağa baktı ve eli hala ensemdeyken beni uzun kitap sıralarından birinin etrafından dolaştırdı, böylece kaldırımdaki herkesten gizlenmiş olduk ve

beni ona doğru bastırđı. Sert vücuduyla. Ondan sonra "Seni boşaltmalıyım" sözlerinden başka bir şey duymadım. Çünkü becerikli elleriyle kot pantolonumun düğmesine gitti.

Fermuarımı indirdiğinde tekrar başımı salladım, çünkü *Evet, lütfen.* "Tamam."

Eli külotumun altından kayarak beni kavradığında inledim. Tenim sıcaktan kızardı.

İnledi. "Mükemmel."

Parmakları klitorisimin üzerinden geçti ve kalçalarımı yuvarladım. Bana şekline bakılırsa, o da mükemmel olabilirdi.

O delici mavi gözleriyle beni dikkatle izliyor, her nefes alışımı, her bel büküşümü, inleyişimi, kasılmalarımı neyi sevdiğime dair bir işaret olarak algılıyordu. Bir değil, iki kalın parmağını içime soktuğunda, onu çekmek için değil, orada tutmak için ön kolunu kavradım. Ayak parmaklarımın üzerine çıktım. Çok dolmuştum. Ve bu sadece onun parmaklarıydı. Eğer övündüğü kadar büyükse, onu kaldırabileceğimden emin değildim.

"İşte böyle. Elimi sür. Siktir, her yerine damlatıyorsun."

Söylediğı her kirli şey beni boşalmaya daha da yaklaştırdı, ki bu o kadar da uzak değildi. O kadar iyiydi. Bunun için ondan nefret etmeliydim çünkü yeterince kibirliydi, ama onu durduracak bir şey yapmaya cesaret edemedim.

Tam sınırdayken gözlerim parladı. Nefesimi tuttum.

O biliyordu. "Aferin kızıma."

İki kelime. Bu iki kelime benim . BDSM ya da yoga eğitmeninin onunla yapmak istediğı başka bir şey değil. Onun iyi kızı olmayı istiyordum.

Ha! Al şu bükük bayanı. Parmakladığı *benim* amımdı.

"Evet!" Sertçe boşalırken inledim. Kalçalarımın sallanmasına engel olamıyordum, tam da söylediğı gibi elinin üzerindeydim. "Yani

Güzel. Çok iyi. Çok iyi. Çok iyi."

Ancak nefes almaya çalışırken başımı bir sıra kitaba yasladığımda parmaklarını üzerimden çekti. Parmaklarını ağzına götürüp yalayarak temizlediğinde çılgına döndüm.

Evet, ben.

"Daha fazla.

Şimdi."

Kaşlarını kaldırdı. Dudaklarının dönüşü eğlendiğini gösteriyordu.

Kotunu çözme sırası bendeydi, fermuar düğmesini kolaylıkla açtım ve içeri uzandım.

Tanrım, övündüğü kadar büyüktü.

Etrafına üstünkörü bir bakış attı, sonra ellerimi pantolonundan çıkardı ve beni kendisiyle birlikte yere çekti. Parkeye oturdu, sırtını kitaplığa dayadı ve aletini çıkaracak kadar kaydı.

O bir manzaraydı. Muhteşem, rahat. Uzun, kalın, damarlı, kalkmaya hazır aleti dışında tamamen giyinikti.

"Prezervatif," dedim dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek.

Ben kotumu çıkarmaya çalışırken o cüzdanından bir tane çıkarıp giydi. Neredeyse yüzümü *Bana Baba De* başlıklı kitap yığınının içine gömdüm ki bir bacağıma kurtardım. Sonra vazgeçtim çünkü orada... adı her neyse, Bay Takım Elbise, kendini okşuyor ve kapüşonlu gözlerle beni izliyordu. Ve bir sürü neşe.

Kucağına oturdum, dizlerim uyluklarının iki yanında duruyordu. Kot pantolonum ve külotum sol baldırımın üzerinde karmakarışık bir yığın halindeydi.

Her neyse.

Bakışları benimkilerle buluştu. Tutuldu.

"Adını bile bilmiyorum," dedi ellerini kalçalarımın altına koyarken, beni lateks kaplı tepesinin üzerinde duracak kadar kaldırdı, sonra beni üzerine indirdi. Beni kucağına almak için dizlerini bükte.

"Fiona. Oh Tanrım." O kadar büyüktü ki. Ama o kadar ıslaktım ki beni kolayca doldurdu. Bir parça yanık vardı.

gerginlikle birlikte. Gözlerim kapandı, sonra hareket etmek zorunda kaldım, yukarı kalktım, sonra tekrar aşağı indim. "Evet," diye tısladım.

"Seni beceren adamın adını bilmek istemiyor musun?" diye homurdandı, sanki aşağılanmış gibi.

Kalçalarımı kavrayıp içime doğru iterken bakışlarına karşılık verdim.

"Adın ne senin?" Ben sordum.

"Dax."

Gülümsedim ve ona sıkıca sarıldım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dax."

Dişlerini sıktı. "Silahlı soygunlarda tanıştığın tüm erkekleri musun?"

"Evet."

Parmakları kalçalarımdaya sıkılaştı ve küçük morluklarım olacağını biliyordum. Cevaptan hoşlanmadı. Sırıttım.

"Daha önce hiç silahlı soyguna karışmamıştım." Soruşturuldu, evet. .

Bu cevap hoşuna gitti çünkü beni tekrar becermeye başladı, beni istediği gibi kolayca kaldırıp indirdi.

"Silahlı soygun sırasında dinlemediğin tüm kadınları mı ?" Karşı çıktım ama sesim sert değil, gülünç derecede nefesliydi ve sonunda bir inilti vardı.

Soruma cevap vermek yerine "Evet, aklıma geldi" dedi. Eliyle kıcıma sert bir şaplak indirdi, şaplağın sesi dükkânın içinde yankılandı.

Bu da ne...?

Gözlerim parladı. Sol kık yanağımdaki acı da öyle. Sonra inledim ve neredeyse eridim.

"Siktir," diye hırladı. "Bu kendini böyle tehlikeye içindi. Senin bir bakıcıya ihtiyacın var."

Başımı salladım ve onun yerine geçtim, klitorisimin tabanına sürtünmesini sağlayacak şekilde ona bindim. Dax kaynaklı bir orgazmın ne kadar iyi olduğunu biliyordum. Bir tane daha istiyordum. "Kontrolü eline alan kadınlardan hoşlanmıyorsun."

Homurdandı, sonra beni kaldırdı.

Sonra beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırdı. Arkama geçti. Bana tekrar şaplak attı. "Kahretsin, bu kış benim el izlerimle çok güzel görünüyor." Benden çok kendi kendine konuşuyormuş gibi bir his vardı içimde. "Tamam, tatlım. İşte böyle olacak. Bunu sana açıklamama izin ver." Sonra içime girdi. Derinden. Bağırđım. "Sikişen benim."

"Senden nefret ediyorum,"

diye mırıldandım.

"Durmamı ister misin?"

Kaşlarımı çattım ve gerçeği itiraf ettim. "Hayır. seni SIG'inle vururum."

Güldü, bana güzel ve sert bir şekilde çarptı, tam sevdiğim gibi ve bana tekrar şaplak attı.

"Daha da ıslandın. Sorumlu bir erkek gibi, değil mi?"

"Hayır."

"Belki de bu yalanları durdurmak için sikimi ağzına sokmalıyım."

Tam da bunu yapması, beni istediği gibi götürmesi, aletiyle patronun kim olduğunu bana göstermesi düşüncesi beni azdırdı. Daha da azdırdı.

Üzerime eğildi, bir elini benimkinin yanına yere koydu, diğer eli klitorisime gitti. Daireler çiziyor, sonra iki parmağının arasına sıkıştırıyordu.

"Oh," diye inledim ve başımın omuzlarımin arasına düşmesine izin verdim.

"Şimdi iyi bir kız ol ve tekrar sikimin etrafına boşal."

Vücuduma sanki bunu daha önce de yapmış, beni sonsuza dek tanıyormuş gibi davrandığı için ondan nefret etmeliydim. Ama edemedim. *Aferin kızım* deyip beni boşalttığında yapamadım. Çünkü emrettiği gibi, sikinin etrafında kenetlenerek ve adını haykırarak boşaldım.

"Siktir, Fi, amın bir rüya gibi."

İnlediğinde ve hemen ardından dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Otoriter biri olabilirdi, ama benim amım

Bay Suit'in ıslak rüyasıydı.

DAX

"NE YAPIYORSUN?" Kitaplığa yaslanarak . Fazla bir şey düşünecek kadar beyin hücrem kalmamıştı. O dükkâna ilk girdiğinde kanımın çoğu güneye kaymış olsa da, yakın zamanda kuzeye gitmeyecekti. Kot pantolonunu tek bileğinin etrafından çözmeye çalışıp sonra da külotunu giymeye çalışmasını görmek bile.

"Giyiniyorum."

"Ne? Neden?" Yine beyin hücreleri yok.

Başını çevirip bana baktı. "Um, çünkü işletmen gereken bir kitapçı var?"

"Benim değil. Sadece dolduruyorum."

"Doğru. Hannah tatilde. Eminim müşterilerinize nasıl hizmet verdiğinizi öğrenince çok memnun olacaktır."

"Sadece sen, tatlım. Kıçın nasıl? Hâlâ acıyor mu?"

Bana ters ters baktı ve sırtıtmamı sağladı. Aletimi tekrar kıpırdattı. Hoşuna gitmişti ama söylemeyecekti.

"Bak, bu... eğlenceli falan oldu," dedi bana, kot pantolonunun fermuarını ve ön düğmesini iliklerken. "Ama hiçbir zaman

işe yarayacak."

Gözlerim büyüdü ve ağzım sudan çıkmış balık gibi birkaç kez açılıp kapandı. Belki de bu durumun içindeydim. "Bunun bir şey olduğunu düşündüğümü mü sanıyorsun?" Elimi göğsüme koydum.

Lanet olsun, işler tersine dönmüştü. Giyinen ve hızlı bir sevişmeden sonra kaçan erkek oydu. Bir yatağın yanında olmasak da, sanki bir yatağın içinde oturuyordum, çarşafı yukarı çekmiş ve göğsüme sarılmıştım.

Omuz silkti.

Bu rahat hareket beni çok . "Tatlım, daha önce ne dedim ben? Sorumlu olan benim."

"Doğru," dedi biraz gülerek. "Yazar kasa kullanmayı bile bilmiyorsun."

"Yardım ediyorum," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak.

"Her neyse. Almak için geldiğim şeyi alamadım, bu yüzden git."

Almak için geldiği şeyi alamadı mı? . İyi aldı. İKİ KERE.

O sırada kot pantolonumu tekrar yukarı çekip kalçalarımın üzerinden geçirdim,

Kullanılmış prezervatif hâlâ sikimdeyken ve ayaktayken ne yapıyor musunuz? Gitti, arkasından küçük bir zil çaldı.

Neden bu kadar kızgındım? Şipşak bir seksti. Sıfır bağ ile inanılmaz seks. Duygusal bağlar yoktu, sadece hoşuma giden şeylerdi. İsimleri paylaşmamızın tek nedeni, önce *onunkini* istememdi.

O gitmişti. Paçayı kurtarmıştım. Bir daha birbirimizi görmek zorunda kalmayacaktık. Her zaman istediğim şey buydu ve bunu her zaman bir kadınla önceden açıkça belirttim. *Bu* eğlence demekti. Tek seferlik bir şey. Seviş ve unut. Hannah ve Jack'i ziyarete her geldiğimde -bir ipucu bulmak için raflara baktım- Ekstra Baharatlı bölümünde ne yaptığımı bilerek sırtabilirdim.

Ama hayır. HAYIR. Bu sefer olmaz.

Fiona'nın beni neden bu kadar sinirlendirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim beni gitmesine izin vermeyeceğimdi. Ama o bıraktı. Hay sikeyim.

İşimiz bitmemişti. Tabii ki hayır.

Neden? Hiçbir yoktu. Çünkü bir tamirci sadece sikişir.

Hannah'nın arka ofisine gittim ve masaüstü bilgisayarındaki güvenlik yazılımını buldum. Dışarıda porno filmimiz olmasın diye iç güvenlik görüntülerinin bir kısmını sildikten sonra Nitro'ya giysili bir ekran görüntüsü gönderecektim. İsmi ve yüz tanıma özelliğiyle, onun hakkında her şeyi biliyor olacaktım.

FİONA

Bay Seksi Kollu Takım Elbiseli ile bir kitapçada seks yaptım.

Dax.

Bunu yaptığıma inanamıyordum. Aklımı mı kaçırmıştım? Bir tür füge mi girmiştin? Adamdan hoşlanmıyordum bile ve onun da benden hoşlanmadığının farkındaydım.

Yine de kimya çılgıncaydı. Seks çılgıncaydı.

Dax de delirmiş olabilir. Suç mahallini terk etmek, silahlı soyguncuyla uğraştığım için bana bağırarak. Bunun için beni tokatladı. *Kim yaptı bunu?*

geri tatil kiralık evimdeydim, öfkeliydim. Kızgın Kendimi. Açıkçası, onu ikinci kez görmek aklımı kaçırmama neden oldu. Beni delirtti. Ve beni orgazma sürükledi.

Tanrım, çok yetenekliydi. Seksi. Şu saçlar. O gözler. O parmaklar. O *alet*.

Amım zonkluyordu.

"*Aşk kitapları satan bir dükkânda çalışıyor,*" dedim yüksek sesle, çantamdan çıkardığım birkaç giysiyi hemen geri fırlatarak. "O. Romantizm hakkında ne biliyor ki? Hiçbir şey! Üzerinde silah vardı. Ve bana *şaplak attı*. Bu adam kendini ateşe verse bile mum ışığını bilmez."

Neden bu kadar kızgındım? Seks yapmıştım. Gerçekten iyi seks.

Ama patronluk taslayan, kontrolü ele alan bir adamla birlikte olmuştum. Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesi gerektiğini düşünen ve istediğini yapmadığımda kıcıma şaplak atan .

Onun gibi adamlardan *nefret ederdim*.

Onlardan kaçtım. Onları tutukladım.

Onlarla yatmadım ya da onlara karşı bir şey hissetmedim ya da- İnledim, elimi başımın üstünde gezdirdim.

Ben hariç. Dax'e karşı hislerim vardı. Bu hislerin ne olduğundan, ilgi mi, arzu mu yoksa onu boğma ihtiyacı mı olduğundan emin değildim. Ya da üçü birden.

Bu yüzden kaçıyordum. Onun gibi bir adamla birlikte olmaya ihtiyacım yoktu. Geçmişte pek çok erkek tarafından incitilmiştim. Hâlâ da oluyordu. Neidermeyer ve Trotter erkeklerin neden berbat olduğunun iki mükemmel -ve en son- örneğiydi.

Bir kitapçının zemininde hızlı bir boğuşma bir şeydi, ama bundan daha fazlası benim aptallığımdı.

Babam bana hiçbir erkeğe bağlanmamam gerektiğini öğretmişti. Beni dışarıdaki tüm Bay Yanlıslardan uzaklaştırıp Beyaz Atlı Prensime yönlendirmeye çalışan sevgi dolu bir baba olduğu için değil. Kalbimi kırmanın OG'si olan sevgisiz, acımasız ve çok tehlikeli bir narsist olduğu . Kalbimi ya da başka bir parçamı kimseye vermemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Asla.

Coal Springs'e geleli bir gün olmuştu. Bir gün! Peynirli pilav ve orgazm dışında tam bir felaketti.

Hannah burada değildi. Neden iki hafta boyunca tatilde olmak zorundaydı?

Onun kitapçı dükkanında takılmamın imkanı yoktu. nerede

o değildi. ve Dax öyleydi,

Görünüşe göre burayı kendi isteği dışında işletiyor

ve onun dönmesini bekliyordu. Tüm bu *kibarlıkla* bu

kasabada takılamazdım. Vejetaryen olmaktan vazgeçip babamın

evine gidebilirdim.

ve eğer burada kalırsam rosto yiyecektim. Ben buraya ait değildim.

Çantamın fermuarını kapattım ve arabama yöneldim.

Şeker Kamışsı Yolu'ndan aşağı inerken bisikletli iki çocuk bana el salladı. El salladılar. Ben bir yabancıydım. Burası *Alacakaranlık Kuşağı* gibiydi. Büyük bir malikanede babamdan kaçarak ya da düpedüz saklanarak büyüdükten sonra, bisikletleri ve peynirli pilavıyla Coal Springs'i anlamak zordu.

"Aileleri onlara yabancılara el sallamamayı ve gülümsememeyi öğretmedi mi?" Yüksek sesle merak ettim.

Kasabanın dışında, altında büyük, neşeli harflerle "Tekrar Gel!" yazan bir "Coal Springs'ten Ayrılıyor" tabelası vardı. Dax'in sert sesinin bana tam da bunu yapmamı emrettiğini hatırladım.

Amım sıkıştı, hatırladım. Ne kadar büyük olduğu için ağrıyordu.

"AHHHHHHH!" Arabamın içinde bağırdım. Düşüncelerimi ele geçirmeye nasıl cüret ! Vajinamı kendisine aşık ettiği için mi ona bu kadar kızgındım?

Bu o olmalı.

Coal Springs ile otoyol arasındaki iki şeritli yol dağların arasından kıvrıla kıvrıla geçiyordu. Kenarları saran korkuluklar, arabaların dik bir üzerinden geçmesini engelleyen tek şeydi. Hızlı gitmek imkansızdı ve işaretli hız sınırının çok altında giden bir kampçının arkasından geldim.

Bir virajı dönerken, küçük bir kenara park etmiş minibüs vardı. Yan tarafındaki fallik turşu karikatür karakterini tanıdım. Arka kapılar açıldı ve kapıların arasında, arkaya yüklenmiş beş galonluk beyaz bidonların önünde bir adam duruyordu. İkinci bir adam elinde bir bidonla korkulukta duruyordu ve... turşuları kenardan aşağı mı atıyordu?

Onları geçtim ve dikiz aynasından arkama baktım. Evet, kesinlikle turşuları uçurumdan aşağı atıyorlardı.

"Bu da ne böyle?" Mırıldandım.

Bu sabahki koşumu düşündüm. Bu sabah Pickle Hole'un önünde aynı minibüsü görüyordum.

ve onları dükkana taşıyorlardı. Şimdi de içindekileri bir uçurumdan mı atıyorlardı? Bu bana Dax ile kitapçıdayken duyduğum bazı sesleri hatırlattı. Araba sesleri, tuvaletler ve bebek kıyafetleri alan kadınlar arasında, *sevkiyatı* ve *turşuları attıklarını* duymuştum.

Bireysel olarak, birinin yiyecekleri çöpe atması o kadar da garip değildi. Belki turşular bozuktı ve sağlık kuralları nedeniyle atılmaları gerekiyordu ve dik yamaçta yaşayan dağ keçileri ve vaşakları beslemek istiyorlardı. Belki de bir virajda minibüsün arkasına devrilmişlerdi ve atılmaları gerekiyordu.

Bir turşu kamyonetinin sabahın erken saatlerinde bir turşu dükkanına turşu götürmesi de garip değildi.

Ne *sevkiyat* ne de *turşu atma* kelimeleri vardı. O sırada dikkatimin çok dağınık olması dışında bu sözcüklerin hiçbir anlamı yoktu.

Ama artık büyük resmi görebiliyordum. Ya da *daha büyük* bir resmi. Ne tür bir şirket stok getirdikten sonra stokları kasıtlı olarak eritir? Belli ki turşu dünya çapında popüler bir gıda maddesiydi. Yine de bir kez bile turşu dükkânı görmemiştim. Elbette, süpermarkette ya da barbekü dükkanında bir turşu rafı. Ama yılın sekiz ayı karla kaplı olan ve açık havada piknik yapmayı neredeyse imkânsız kılan Coal Springs'te?

Yolun bir mil aşağısında, yoldan ayrıldım ve küçük bir park yerinde durdum.

Parmaklarımı direksiyona vurup düşündüm. Bu turşu insanların bir şeyler vardı. Bir şeyler... doğru değil. Belki yasalara bile aykırı.

"Siktir," diye mırıldandım. Denver'a geri dönüp bu gizemin peşini bırakabilir miydim? Bu turşu çöpüydü, insan kaçakçılığı değil. "Şimdi Scooby Doo ve çetesinin nasıl hissettiğini anlıyorum."

Bırakmalıydım. Kimin umurundaydı ki? Ama neye geri dönecektim? Nadiren yaşadığım, tek bir resmi olan daireme.

oturma odasının duvarında asılı duruyordu çünkü önceki kiracılar tarafından bırakılmıştı... üç yıl önce? Sadece iki gün sonra işe dönmemin imkânı yoktu. Coal Springs'e Hannah için gitmiştim. Bir aylığına kiralamıştım.

Hannah dönene kadar etrafta dolanıp Turşu Deliği'nde neler olduğunu öğrenebilirdim. Bu bana yapacak bir şey verirdi.

"Dax'tan uzak durduğum sürece, her şey gidecektir."

DAX

Mağazayı tekrar yerine, Hannah'nın ofisinde yarım saatimi iç güvenlik silerek geçirdim. Daha önce hiç seks kaseti yapmamıştım ama itiraf etmeliydim ki kaseti tekrar izlemek çok seksiydi. İzledikçe daha da sahiplenici olmaya başladım. Başka kimse Fiona'yı bu şekilde görmemeliydi. Sınır tanımayan. Vahşi. *Benim*.

Çünkü yüzünde gördüğüm her zevk benden kaynaklanıyordu.

Fiona'nın mağazaya girerken çekilmiş bir fotoğrafını indirdikten sonra Delete tuşuna bastım ve son iki saatlik yayını yok ettim. Jack'in bir boşlukla ilgili sorunu varsa, kadınına apandisitleri patlamayan işçiler bulmasını söylemeliydi.

Nitro'yu aradım. "Sana bir fotoğraf gönderdim."

"Tamam, bekle." Bir tekerlek sesi duydum, sonra parmaklarım klavyede şakırdadı. Ofisindeydi, yarasa mağarası gibi bir yere saklanmıştı. Orada olmadığı zamanlarda bile yanında bir bilgisayar, dizüstü bilgisayar ya da tablet olmadığını hiç görmemiştim.

"Adı Fiona," diye önerdim.

"Coal Springs'te kadınları tavlıyorsun. Belki de orayı kontrol etmeliyim."

"Bu bakkaldaki kadın. Hannah'nın dükkanına geldi." Ben de Hannah'nın dükkânına *gelmişim* ama bunu atlamıştım. "Sanırım hâlâ soygunla ilgili raporu bekliyorsunuz. Fotoğrafla başlayın ve yüz eşleşmesi olup bakın, sonra ismine ve-"

". "

Gözlerimi kırptım. Henüz on saniye olmuştu.

"Ne?

Şimdiden mi?"

"Ben o kadar iyiyim." Sözlerinde kendinden memnun duyabiliyordum.

"Egonun büyüklüğüne hakaret etmek istemiyorum çünkü benim için çalışmaya devam etmene ihtiyacım var," diye mırıldandım. İhtiyacım olan her türlü istihbarat için onu . Eğer karanlık insanlar için bir şeyler ayarlayacaksam, her zaman önce neye bulaştığımı bilmem gerekirdi.

"Ben o kadar iyiyim, ama aynı zamanda FBI veri tabanında olduğu için anında vuruldum."

Bilgisayar ekranındaki fotoğrafına baktım. Çömlek boyamaya falan gidiyor gibi görünüyordu. Ne oluyor lan? "O bir suçlu mu? *O mu?* Lanet bir hırka giyiyor."

"Onun içinde de çok seksi görünüyor."

Telefona uzanıp fark ettiği için kafasını koparmak istedim ama kadının bir suçlu olduğu gerçeğine takılıp kalmıştım. Kafasının yan tarafına bir kızartma tavaşı daha az çarpıcı olabilirdi. "Kelimenin tam anlamıyla market soygununu durdurduğunu çünkü adamın yasaları söyledi. Bu IRS'yi arayıp çok fazla vergi beyannamesi verdiklerini söylemek gibi bir şey."

Hiç mantıklı değildi. Elbette, titiz biriydi. Temiz ve düzenli. Saçı ve makyajı mükemmeldi. Amı çıplaktı, yani bakımlıydı, ama ellerini kirletmekten korkmuyordu. Silahla ve benimle. Silah taşıyordu. O yaptı

hareketleri vardı. Kadın cesareti vardı ve baskı altında hiç terlemedi. FBI'ın elinde ne vardı? Vergi dolandırıcılığı mı? Kart sayma mı? Zimmete para geçirme mi?

"O bir suçlu değil," dedi Nitro, düşüncelerimi bölerek. "Bu daha kötü."

Ayağa fırladım ve küçük ofiste volta attım. "Daha mı kötü?"

"O Fiona Whitaker, FBI Ajanı, Denver saha ofisi."

FİONA

Şeker Kamışlı Sokağı'na geri döndüm ve Dottie kaldırımdan bana el sallayınca yavaşlamak zorunda kaldım. Onu hiç görmemiş gibi davranamazdım çünkü ticari bir uçağı kapıya yanaştırıyormuş gibi görünüyordu. Önce dikiz aynama baktım, kaldırıma yanaştım ve yolcu camını indirdim.

"Merhaba!" dedi, görünüşe göre beni gördüğüne çok sevinmişti. Arabama yaklaştı, yanında sarı bir labrador . Bugün üzerinde yeşil bir jogger vardı ama koştuğundan şüpheliydim, üzerinde beyaz yakalı bir gömlek ve güneşlik vardı.

"Hey, Dottie. Arkadaşın kim?"

Gülümsedi ve aşağı baktı. Köpeğin burnu havadaydı ve bir koku alıyordu ama onun dışında orada durmuş Dottie'nin yürüyüşlerine devam etmesini bekliyordu. "Bu Scooter."

Scooter kadar yumuşak başlı bir köpekti ki, muhtemelen günde yirmi üç saat uyuyor, kalan bir saatinde top peşinde koşuyor ve kasık koklamak ya da kulak arkasını kaşımak dışında kimseyle pek ilgilenmiyordu.

"Arkadaşım Lureen Vidor'un evindeydim, sizinkinden birkaç kapı ötede."

"Bu çok hoş."

"Ziyaretin nasıl gidiyor? Şu aşk kitapları satan adamla tanıştın mı?" diye dürttü.

Ağzım açık kaldı ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona baktım. Küçük kasabalarda haberlerin hızlı yayıldığını biliyordum ve Dottie de bunun kanıtıydı ama bu biraz saçmaydı. Dax'le kitapçıda olduğumuzu biliyor muydu? En azından kadın müşteriler gittikten sonra oldukça iyi saklandığımızı sanıyordum.

"Ne?" diye sordum.

"Seksi aşk kahramanını buldun mu?"

Rahatlayarak biraz sarktım. "Hayır. Henüz değil." Seksi birini bulmuştum ama romantik bir kahramana benzemiyordu. Bu adamlara ne deniyordu... anti-kahramanlar mı?

"Eğer yalnızsan, benimle torunumun T-ball maçına gelebilirsin." Sağına soluna baktı, sonra elini ağzına götürdü ve fısıldadı, "Hoşuma gitmiyor çünkü çok sıkıcı. Çocukların tek yaptığı burunlarını karıştırmak ya da sahadaki karahindibaları toplamak ama küçük sevimli Evie'mi görmeden edemiyorum."

Üç yaz boyunca Embezzlement Division'ın softball takımındaydım ve çok sıkıcıydı. Birlikte oynadığım insanlar yetişkin insanlardı ve hala burunlarını karıştırıyorlardı ve hiçbiri sevimli değildi.

"Planlarım var ama teşekkürler." Benim yoktu, ama bir şeyler icat ederdim... bir grup küçük çocuğun etrafta koşuşturmasını izlememek için her şeyi yapardım.

Sadece yaşlı insanların yapabileceği bir şekilde beni inceledi. "Yemek yememişsin. Pilav yemeğine saldırma şeklinden senin yemek yapmayan insanlardan biri olduğunu hissettim. Senin için yemek getireceğim."

Aman Tanrım.

"Dottie, bunu yapmak zorunda değilsin."

"İşleri kolaylaştırmak için numaranı almam gerekiyor." Belindeki bel çantasından cep telefonunu çıkardı.

Hmm, muhtemelen iyi bir fikir değil.

"Sebzeli ve fasulyeli burrito yapıyorum" diye ekledi.

Bir daha düşündüm de...

Ona numaramı verdim.

"Yarın akşam el işi gecesini, seni almadan önce arayacağım," dedi telefonunu bir kenara koyarken. "uğrarım!" El sallayarak uzaklaştı. Scooter, caddenin karşısına fırlayan sincapla bile ilgilenmeden onun yanında tırıs tırıs ilerledi.

Az önce ne oldu öyle?

Garaj yoluna park edip kiralık tatil evinin ön kapısını açtığımda hâlâ zanaat gecesine nasıl sürüklendiğimi düşünüyordum.

Göz kanepede oturan birini gördüm. Silahımı aldım, döndüm ve nişan aldım.

"Merhaba, Fiona."

Oturan... hayır, kot kesitli koltuğun üzerinde uzanan, tüm seksi ve sinir bozucu ihtişamıyla Dax'ti. Sırıtiyordu.

Göt herif.

DAX

Eğer bakışlar öldürseydi, ölmüş olurdum. Ama bakışlar beni korkutmak yerine tahrik etti. Özellikle de Fiona bana silahını çektiğinden beri.

Daha önce kolluk kuvvetlerinden hiç kimseden hoşlanmamıştım, ama şimdi kesinlikle hoşlanıyorum.

"İnsanları vurmaya çok hazır görünüyorsun," diye yorum yaptım.

Artık neden silahlı olduğunu ve bir suçluyu alaşağı etme konusunda neden bu kadar yetenekli olduğunu biliyor olabilirdim ama bunu ona söylemeyecektim. Birlikte olduğumuz zamanların hiçbirinde bundan bahsetmemişti. Elbette, ilk kez silahlı bir soygun sırasında ve ikincisinde sevişmiştik ve *daha sert* ve *daha derin* olmaktan başka bir şey söylememişti.

Hayır, bir iş bitirici bilgiyi ne zaman ve ne zaman paylaşacağını bilir. Ne zaman kaldıracı ihtiyacım olacağını asla bilemezdim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, silahını indirmeden.

"Üç saat önce iki kez boşalmasını sağladığım bir kadın için, beni gördüğünüz için oldukça mutsuzsunuz."

"İçeri nasıl girdin?" Etrafına bakınıp kırık bir pencere ya da başka bir şey aradı. Sanki o kadar özensiz olabilirim de. Kilitler

beni dışarıda tutmadı.

Yavaşça başımı salladım. "Gergin görünüyorsun. Gel sikime tırman, her şeyi daha iyi yapacağım."

Bunu yapmak yerine dürtmeye devam etti. "İlk soruma dönecek olursak, burada ne yapıyorsun?"

I kaldırılmış benim Çene. "Benim silah o daha büyük daha Senin, tatlım. Bu şekilde sevdiğini biliyorum."

Gözlerini devirdi, iç geçirdi ve kolunu indirdi. "Tanrım, Dax."

"Bana birkaç kez Tanrı dedin."

Bana sırtını döndü ve mutfığa gitti. Buzdolabının kapısının açıldığını ve ardından mikrodalga fırının bip sesini duyduğumda geri gelmeyeceğini anladım.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Kahretsin, uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Beni vurmadı, bu yüzden daha önce yaptığımız gibi bir şey yapma şansı vardı, ama bir yatakla, umut vaat ediyordu. "Neden acele ettin?" Ona katıldığımda sordum diğer odaya.

Başının yanında otuzdan geriye doğru sayan mikrodalgaya bakarak kendi etrafında döndü ve tezgâha yaslandı. "Çünkü bir *kitapçının* ortasında seks yaptık." Beni inceledi. "Pek sarılacak birine benzemiyorsun."

"Sen de öyle." Damarlarında buz olduğunu söyleyemezdim, çünkü taş gibi soğuk sürtükler olarak sınıflandırılabilir bazı kadınlarla tanışmışım. Ayrıca, Fiona'nın ateşli olduğunu da biliyordum. Gerçekten ateşli. Hayır, o... dikenliydi. Bunu yüksek sesle söylemeyecek kadar akıllıydım, her ne kadar dikenlilere karşı sertleşiyor gibi görünsem de.

Omuz silkti. Kesinlikle insanları kolayca içeri almıyordu.

"Güzel yer," dedim , etrafa bakarak. Burası küçük bir idi.

ev, güncellenmiş. İki giriş kapısı, yatak odasında, mutfak lavabosunun üzerinde ve çamaşır odasında kolay erişim pencereleri. Duman alarmları günceldi. Kapılardaki kilitler yeni ve sağlamdı. Ama beni dışarıda tutacak kadar sağlam değildi.

"Bu bir kiralık tatil evi."

Mikrodalğanın sesi duyuldu ve içinden dumanı tüten bir tabak çıkarmak için döndü. Bu yüzden buradaydım. Bir FBI ajanının neden beni bir kitapçıda becermek istediğini öğrenmek için.

Nitro bana haberi verdiğinden beri bir ton sorum vardı.

Beni mi araştırıyordu? Jack'i mi araştırıyordu?

Eğer öyleyse, neden? Yıllar ve yıllar boyunca araştırabileceği *nedenler* vardı. Cinayet. Rüşvet. Ceset parçalarının çıkarılması. Cesetlerin atılması. Liste gerçekten çok uzundu.

Ama neden şimdi?

Bunu çoktan düşünmüştüm ve markette karşılaşmamızın tesadüf olduğunu fark ettim. Oraya ilk o gitmişti. Denver'dan beni takip etmiş gibi değildi. Bir adamın orayı soymaya çalışacağını biliyor da değildi. İkimizin de Coal Springs'e gelmesi başka bir tesadüf müydü? Peki ya kitapçı?

Benim için şehre gelmemiştir.

Jack olmalı. Araştırdığı şey her neyse, eski olmalıydı. Jack ve ben yaz boyunca Sal Reggiano'nun icabına baktık, böylece tetikçilik işinden kurtulabilecekti. Mafya adamı mahkemeye çıkana ya da anlaşma yapana kadar parmaklıklar arkasındaydı. Her iki durumda da, Jack bu iş için emniyet güçlerinin yanında yer almıştı. Ayrıca, adamı o öldürmemişti.

Fikirlerim tükenmişti.

Jack'in Fiona'nın onu bulamayacağı bir yerde tatilde olması iyi bir şeydi. İhtiyacım olan bilgiyi alacak ve Jack'in bile bilmediği sorunu çözecektim.

Hayır, onu öldürmeyecektim. Onun amacının ne olduğunu görecektim ve sonra belki de Hannah'yla birlikte suçluların iade edilmediği bir ülkeye taşınmaları gerektiğini söyleyecektim.

"Şehir dışından mı geliyorsun?" Soruşturdum.

"Evime zorla girdin. Sence sorma işini benim yapmam gerekmez mi?"

"Daha önce seninle yeterince ilgilenemedim diyelim." Gerçek buydu. Lanet olsun, taşaklarım çekildiğimden beri onun kışını takip etmemi ve onu tekrar becermemi söylüyordu.

Mavi gözleri benimkileri tuttu ve işte o an oldu. Bağlantı.

Kahretsin, güzeldi. Süslü değildi ama koltuk altlarını tıraş etmeyen Colorado'lu bir piliç de değildi. Neydi o kelime?

Zahmetsiz. Çabalamadan, çok etkileyiciydi. Ayrıca, çabalamadan, beni bir alabalığın bir mayıs sineği yemine çekmesi gibi çekmişti.

Bu yüzden odanın karşısına geçip onu öpmek istedim. Onu orta adaya doğru eğmek. Olası düşmanı becermek iyi bir fikir miydi?

Bir yığın pilav gibi görünen tabağı aldı ve bulaşık makinesinin yanındaki çekmecedan bir çatal kaptı. Bu mutfaktaki her şey beyazdı. Dolaplar, tezgahlar, aletler. Temiz, parlak ve... neşeliydi. Sonra beyaz bir tabure çıkardı ve adaya oturdu.

"İyi. Denver'lıyım." Güzel, yalan değil.

Ağına biraz pirinç attı. Kokusu bana çarptı. Kahretsin, çok güzel kokuyordu. Peynirli.

"Denver'da yaşıyorsun ve tatilini Coal Springste mi geçiriyorsun?" Ben de aynı çekmeceye gidip kendi çatalımı aldım. Pilav tabağını da koyduğu adada ona yakın bir köşede durdum. "Buzdan kale festivali hafta sonu ya da kayak sezonu falan bile değil. Saman balyalarının kutlandığı bir etkinlik mi var da kaçıramadın?"

Biraz pilav aldım ve yedim. Lanet olsun, bu iyiydi.

Bakışlarını tabaktan kaldırdı. Solgun gözleri benimkileri tuttu. Tabağı tutarak kendine doğru yaklaştırdı, neredeyse tabağı kucaklayacaktı. Uzandım ve onu geri çektim.

Hırladı.

Ben de hırladım. Ve sertleştım. *Bu kadın.*

"Kimse sana paylaşmayı öğretmedi mi?" diye sordum. "Sende bit var," diye cevap verdi.

Anında sıııttım. "Bit konuşmasını birkaç saat önce tükürüklerimizi değiş tokuş ettiğimizde yapmalıydık ve ben senin içine girdim. Diğer bitlere gelince..."

"Diğer bitler?"

"Bende hiç yok. Ben temizim."

Gözleri kısıldı, anladı. "Ben de öyle. Ve hap kullanıyorum."

"Güzeli, çünkü bu bir dahaki sefere aramızda hiçbir şey demek. Bununla iyi misin?"

Tabağı ölümüne kavrayışını bıraktı ve . "Ben iyiyim."

Teşekkürler.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sormadan önce birkaç saniye sessizlik içinde oturduk - bu bizim için bir rekordu.

Bir lokma yemeğin etrafında, "Ben yapmam. Coal Springs'teki yeni kankam Dottie dün bana getirdi. Hoş bir güveç."

"Hoş geldin güveci mi?" Ne emin olmadığım için sordum.

Boştaki elini havada salladı. "Değil mi? İlk başta şüphelendim ama beni peynirle kandırdı."

"Zayıflığın. Bildiğim iyi oldu."

Çatalını önce bana, sonra da aramızdaki tabağa doğrulttu.

"Senin de zayıflığın, çatalını kürekle yutma şekline bakılırsa.

içeri."

Çok iyiydi.

"Burada ne yapıyorsun Fiona?" Tekrarladığı soruyu ona geri fırlatarak sordum.

Bir ısırık daha aldı, çiğnedi, yuttu. Bakışlarını benimkilerle buluşmak için kaldırdı. Tuttu.

"Kasabaya patronunla tanışmak için geldim."

Kaşlarımı çattım. Patronum mu? Patronum yoktu. Harika, o Beni araştırıyor.

"Hannah Highcliff."

Pilavın son lokmasını yutmak neredeyse imkânsızdı. *Hannah*'yı mı araştırıyordu? Bu kadın, ormanda şarkı söylerken etrafında koşuşturan küçük hayvanlarla Pamuk Prenses gibiydi. Hannah'nın annesine patates salatası getirmeyi unutmaktan başka yanlış bir şey yapmış olmasına imkân yoktu.

Sonra kitapçıdaki küçük eğlencemizden sonra pantolonunu geri çektiğinde ne dediğini hatırladım. *Hannah tatilde*. Hannah. Fiona'ya Hannah'nın adını hiç söylemedim, sadece *patronumun tatilde olduğunu* söyledim. Zihinsel hatamı hayatımı değiştiren bir orgazma bağladım. Bu, dükkâna girdiğinde Hannah'nın adını zaten bildiği anlamına geliyordu. Gerçekten de *Hannah*'yla tanışmak için şehre gelmişti.

"Aslında kitapçada çalışmıyorum," diye itiraf ettim, bana lanet olası FBI için çalıştığını söylemesini umarak.

Gülümsedi. "Bu iyi işte. Güzel yüzün bir ton kitap satmana yardımcı olsa da, bu işte gerçekten berbatsın."

Gittim ve burası günün geri kalanı için kapanmadan önce sadece yirmi dakika açık kalmıştı.

"Yüzüm güzel *değil*."

Sağlam. Yakışıklı, belki. Ama güzel değil.

Gözlerini devirdi, bunu her yaptığında daha da sevimli ve sinir bozucu buluyordum.

"İyi, iğrençsin. Bu kâğıt torbalar nerede?" diye sordu, sanki sihirli bir şekilde ortaya çıkacaklarmış gibi mutfığa bakarak.

"Kitapçıya iş başvurusunda mı bulunuyorsun?" Konuşmayı bakışlarımdan uzaklaştırmak ve onu test etmek için araştırdım.

Alay etti, sonra yüzünü peynirli pilavla doldurarak yanaklarının neden oldu. "Ben kesinlikle romantik bir tip değilim." Ağzı doluyken konuşmasına bu çok açıktı.

"O zaman neden?"

Çiğnemeye ve yutkunmaya devam ederken omuzları çökmüştü. Tüm bu süre boyunca gözlerini kaçırmadı. Beni inceliyordu. Bir şeye karar veriyordu. Neredeyse nefesimi tutacaktım. Arkadaşlarımla başı büyük bir belada mıydı?

"Hannah ve ben aynı yerde gama bıçağıyla radyasyon tedavisi gördük ve onunla tanışmak istedim."

FİONA

GÖZLERİ, örsle ezilmiş bir çizgi film karakteri gibi kafasından fırladı.

"Kahretsin, kanser mi oldun? İyi misin?" Çatalını bir takırtıyla tabağa bıraktı.

Mavi gözleri üzerimde gezindi, sonra beni şaşırtarak ayağa kalktı.

Sonra elimi tuttu, beni kendine çekti ve beni inceledi. Kelimenin tam anlamıyla beni tepeden tırnağa süzdü. Elleri takip etti ve seksi bir şekilde değil.

"Hayır, kanser değildim," dedim, endişeyle ellemesini savuşturarak. "Akustik nöromam vardı."

Gözlerini kırptırdı, ellerini kalçalarına koydu. "Beş yaşıdaymışım gibi davran." Kaşlarımı çattım. "Bu zor olmayacak."

Ters ters baktı, ama şakalaştığımız zamanki gibi değil. Hayır, boynunda bir damar zonkluyordu ve paniklemiş görünüyordu.

"Yavaş büyüyen bir tümör -kanser değil- kafatası sinirini kaplıyor." İşaret parmağımla sağ kulağıma dokundum. "İşitme duyunuzu bozar. Denge. Diğer şeyler."

Bir elini ensesinde gezdirdi. "Nasıl buldun onu?"

"Bildiğiniz gibi silah taşıyorum."

"Muhtemelen neden silahlı olduğunuzu konuşmalıyız."

"Ben bir FBI ajanıyım. Senin bahanen ne?"

Bakışları geri döndü. "Kendimi korumayı severim. Tümöre geri dönelim."

"Bir radyasyon tedavisinden sonra yüzde yüz geçti."

Omuzları gerçekten de çökmüştü. "Bu iyi, tatlım."

"Ben zayıf değilim," diye karşı çıktım hemen. Çoğu insan, kafatasım kesilmeden de olsa beyin ameliyatı geçirdiğim için etrafımın balonlu naylonla sarılması ya da Shady Acres adlı bir huzurevine yerleştirilmem gerektiğini düşünüyordu.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Çok korkutucu olmalı."

İnsanlar tümörümü biliyordu. İş arkadaşlarım.

Neidermeyer. Trotter. HR. Birkaç tanıdığımdan başka kimsem olmadığı için sağlık sorunlarımı onların üzerine yıkmadım. Doktor randevuları, bir günlük radyasyon tedavisi, hastanede kalış ve iyileşme sürecini tek başıma atlatmıştım.

Önemli değildi. Kendim için bir şeyler yapmaya alışmıştım.

Dax'ilgisi yoğunluğu nedeniyle biraz sinir bozucuydu ama aynı zamanda... hoştu.

Bu da garip demekti, çünkü *kibarlığa* alışık değildim.

"Korkutucu olan şey nişan almamın bozulmasıydı ve *asla* bozulmaz," dedim ona. "Tümörü bulduktan sonra, bunu ve kulaklarımdaki çınlamayı açıkladı, herkesin yüksek sesli bir konserden ya da başka bir şeyden sonra olduğunu düşündüm." Ellerini başının yanında birleştirdi. "Tedavi gama bıçağı radyasyonuydu, kafama bir şey koydular, *Hayalet Avcıları*'ndaki inek adamın Keymaster'a dönüşmesi gibi, sonra da radyasyon verdiler."

"Bu kadar mı?" Kulağımı işaret etti ve parmağını daire şeklinde döndürdü. "Kafana bir kevgir koydular, zapladılar ve sonra bitti mi?"

I Omuz silkti, iten içe memnun o biliyordu
benim Film referansı. "Hemen hemen." İki ay sonra
gerçekten çok iyi duymaya başladığım gerçeğini saymazsak.
Sonra inanılmaz derecede iyi. Sonra da yarasa gibi. Dax bana
inanmazdı. Kim ister ki? O glmek at Ben. Dur yemek ve
Peynirli benimle pirinç artıkları ve kapıdan çıkıp gitmek.
Beni sevmezdi. Beni deli gibi kızdırsa da, bu fikir hiç hoşuma
gitmedi. Evime zorla girmesinin *hoşuma* gittiğini ona itiraf
etmeyecektim. İstediğini
beni bunu yapacak kadar görmesi. Garip bir şekilde romantikti.
Ve hoşuma gitti, ki bu bir sorundu.

Bu yüzden kitapçıdan ilk ben ıkmıştıım. İnsanları içeri
almamak en kolayıydı. Dax yine vajinama girmek isterse,
sorun değildi. Ama kafam ya da kalbim? Olmazdı.

"zerinde durduğum bir şey değil. Ben yaşadım. Onlar zd.
Oldu işte. Son."

Radyasyon merkezinde destek grupları, danışmanlar ve böyle
bir teşhisten sonra ruh sağlığıma yardımcı olacak her türlü şey
vardı. Bunların hiçbirini istememiştim. İhtiyacım da yoktu.
Elbette berbat bir durumdu ama Dax'e de söylediğim gibi bunun
zerinde durmadım. zerinde durduğum şey işitme duyusundaki
değişiklikti. Tedavi sonrası yapılan rutin taramalarda tümörün
nksettiğine dair bir bulguya rastlanmamıştı, yani bu harika
işitme kötü bir şeyin göstergesi değildi.

Sonra tedavi merkezindeki radyasyon bölümünden bir
mektup aldım. Mektupta "radyasyon makinelerinden yapılan
tedaviler bir bakım sorunundan etkilenmiş olabilir" ve
"olağandışı yan etkileriniz olursa bize bildirin" gibi şeyler
yazıyordu.

Beynimi zaptlayan radyasyon makinesi bozulmuştu ve şimdi
Çok sıra dışı bir yan etkim vardı. Bunu merkeze söylememin
imkanı yoktu.

"Hannah'yla dertleşmek için mi buluşmak istedin? Konuşmak
mı?"

Konuşmak ve kendisinde alışılmadık bir yan etki olup olmadığını öğrenmek için.

Başımı salladım. "Evet, eğlenceli bir el sıkışma ve mesajları paylaşmak için gizli bir kod içeren küçük bir kulüp kurmak istedim."

Bakışları bir parıltıya dönüşecek kadar daraldı. "Beynindeki tümör seni bu kadar tuzlu ve alaycı mı yaptı?"

I salladı benim Başını. "Hayır. Bu o benim doğal Güneşli bir mizaç. Senin bahanen ne? Hemoroid mi?"

Şimdi tamamen parlıyordu.

"Sıra sende," dedim. "Gerçekte orada çalışmadığın halde seni aşk kitapları satan bir dükkânda tezgâhın arkasında ne tutuyor? Ve bir silahla? Yogacı kadının deneme atışı yapmak istediği cebindeki silahtan bahsetmiyorum."

Ölümçül sırtışı geri gelmişti. "Yooohoo!"

Ön kapıdan gelen ses Jack'in arkasına dönmesine ve arkasına uzanmasına neden oldu. O meşhur silahını çekip Dottie'yi vurmadan önce elimi koluna koyarak durdurdum. Burritoları düşürmesini istemedim.

"Mutfakta!" . Bu yerde daha iyi kilitlere ihtiyacım varmış gibi görünüyordu.

Dax bana baktı ama bir şey söylemedi.

Dottie elinde kapalı bir tabakla içeri girdi. Gözleri, ısı arayan bir füzenin hedefe yönelmesi gibi Dax'e yöneldi. O kadar ateşliydi.

"Sen de uzun bir bardak su değil misin?"

"Dottie, bu benim..." Dax neydi? Düşman mı? Bir tarafı puşt olan bir sik mi?

Dax ayağa kalktı. "Erkek arkadaş. Ben Fiona'nın erkeğiyim." Bu da ne?

DAX

Tamam, belki de Fiona'nın beni çıplak elleriyle öldürmek istiyormuş gibi görünmesine dayanarak bunu söylemek aptalca bir şeydi. Beyin tümöründen sonra bile bir silahı nasıl kullandığını bildiğimden, ninja benzeri becerilere sahip olması ve bunu Vulcan ölüm tutuşu gibi bir şeyle yapabilmesi sürpriz olmazdı.

Ayrıca aptalcaydı çünkü sanki burada yaşıyormuş gibi eve giren gizemli ve neşeli yaşlı kadın Dottie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Öyle bir gülümseme ki, herkesin birbirine aşık olduğunu görmekten hoşlandığını söylüyordu.

Sanki.

Fiona'dan hoşlanmıyordum bile ve kendime çok güveniyordum, peynirli pilavı paylaştıktan sonra bile benden nefret ediyordu. Özellikle de sikimi sürerken.

Kız arkadaşım *olmadı* ve şimdi kendime bir tane verdim. Aptalın tekiydim ama Fiona beni deli ediyordu. Markette onu ilk gördüğüm andan itibaren aklımı başımdan aldı.

Beyninde tümör vardı. FBI için çalışıyordu. Hannah ile konuşmak istedi. Tüm bunlar bana onun

duygusuz bir robot. Gardını indirdiğinde -ve külotunu çıkardığında- onun farklı bir yönünü gördüm. Tekrar tekrar görmek istediğim bir yanını.

Eğer bir şekilde hak iddia etmezsem, bir kez daha kaçabilir.

"Biriyle tanışmayı umduğunu söylediğini biliyorum..." Dottie, Fiona'ya baktı ve tezgahın üzerine başka bir kapalı tabak koyarken sözlerini yarıda bıraktı. Bağımlılık yapan pilav artıklarının kaynağının o olduğuna dair güçlü bir his vardı içimde ve folyonun altındaki her neyse aynı derecede lezzetli olacaktı.

Açıkçası, ben o konuşmanın bir parçası değildim. Tatilde Coal Springs'e gelip bir adam tavlama fikri beni heyecanlandırmamıştı.

Gerçi bana yaptığı da tam olarak buydu. Kitapçada neredeyse üzerime atlayacaktı. Onun ilgisine karşı kendimi zar zor savunmuştum. Sonra beni yerde, sikim dışarıda bıraktı.

"Sanırım Scott'ın Cammie Shoemaker tarafından başının döndürülmesi iyi bir şey," diye ekledi.

Ellerimi iki yanımda yumruk haline getirdim. "Scott da kim?" Tersledim.

Fiona kalçasını tezgâha yasladı ve beni görmezden geldi. "Hannah Highcliffle buluşmak için şehre geldim ve kitapçada Dax'le tanıştım."

Evet, *tanışmıştık* ve beni sikim dışarıda yerde bırakmıştı.

Ve o sik beni daha fazlası için onun evine getirdi.

FBI'dan olması dışında.

Tanrım, bir FBI ajanıyla seks yapmıştım. Jack çok gülerdi.

Dottie'ye Fiona'nın erkek arkadaşı olduğumu söylemek sağlığım için tehlikeli olabilirdi ama bu, Fiona'nın şehirdeki mağazalarda başka erkeklerin üzerine atlamayacağı anlamına geliyordu. Scott her kimse gibi. Bu aynı zamanda ona yakın olabileceğim anlamına geliyordu. Evet, seks için, ama FBI için çalışan herkes

Benim alanıma ya da arkadaşlarımla alanına -ki bu Jack ve Hannah anlamına geliyordu- girmesi yakın gözetim gerektiriyordu. Tam da söylediği nedenle olsa bile, geçmişteki ortak hastalıkları nedeniyle Hannah'yla tanışmak için.

Fiona'nın Hannah'yla yakınlaşmak için sahte bir beyin tümörü uyduracağından çok ama çok şüpheliydim.

Babam Koca Mike'tan öğrendiğim bir şey de, eğer bir tehdit ya da tehlike varsa, gözünüzün o kişinin üzerinde olmasıydı. Onları yakınında tut. Fiona, iletişim için semafor kullanan bir denizciden fazla kırmızı bayrak kaldırdı.

Ama sadece ben evine girdikten sonra paylaştı.

Fiona'ya bağlıyım. Hayatım boyunca Jack dışında kimseye güvenmediğim için Dottie'ye Fiona'nın erkek arkadaşı olduğumu söylemişim. Ona güvenmiyordum.

Tamam, belki de o küçük flört bombasını Fiona'nın Hannah için olası bir tehdit olmasından ziyade -Hawaii'de güven içinde bol bol seks yaptığı için- ona takıntılı olduğum için patlatmışım. Küstahlığına. Kedi gibi soğuk tavrı. Büyülü amcığı. Onunla işim bitmemişti. İmkânı yok.

Dottie bir kez daha bana baktı. "Sen daha önce Happily Ever After'ı işleten adamsın. Kız kardeşimin kuaförü bu öğleden sonra yoga dersine giren bir müşterisinden duymuş ve kulak misafiri olmuş. Söylemem gerek, bahsettiklerinden daha yakışıklıymışsın."

Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildim. "Yerine bakıyorum."

"Evet, Elise ameliyat oldu. Ne kadar nazıksınız." Yanıma geldi, pazumu okşadı ve sonra sıktı. "Aman Tanrım."

Bakışlarımı Fiona'ya çevirerek dudağını ısırmasını izledim. Bugün ikinci kez kendimi bir et parçası gibi hissediyordum.

"Hannah ile arkadaş mısınız? Çok tatlı bir kız."

Jack dışında çok tatlıydı. İçimden bir ses onun cinayetten kurtulmasına izin vermediğini söylüyordu. Kelimenin tam anlamıyla ve

Mecazi anlamda.

"Erkeği Jack ile arkadaşız. Onlar yokken kedi bakıcılığı yapıyorum ve Bayan Metcalf beni burayı korumam için kandırdı."

"Bayan Metcalf benim kız kardeşim."

Bu pek çok şeyi açıklıyor. Dottie'nin de, kız kardeşinin beni tuzağa düşürdüğü gibi insanları hizaya getirebileceğini hissediyordum. Bir gülümseme.

Fiona'ya baktı. "Kütüphanede Hannahyla birlikte çalışıyordu." Sonra da bana. "Yerine bakıyorsan dükkânda olman gerekmiyor mu?"

İkimizin arasına bakarken yüzüne sinsî bir sırıtma yayıldı.

Bakışları ilgi, heves ve nezaketle doluydu. Fiona öldürücü görünüyordu, özellikle de kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda.

"Erken kapattım," dedim ona. "Bir gün için sorun olmaz, eminim." Emin değildim ama burası bir kitapçıydı, açlıktan ölüyormuş gibi davranan ama bu sabah karnı doyan bir kedi değil. Hem Pancake hem de dükkân sabaha kadar iyi olacaktı.

"Aşk kitapları satan bir dükkânda çalışmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?" diye sordu.

Fiona kaşlarını kaldırdı ve başını eğdi. O da bilmek istiyor gibiydi.

Hiç şansınız yok, bayan.

"Dottie, bize yememiz için ne getirdin? Çok güzel kokuyor." Folyonun bir köşesini kaldırdım ve altına baktım. Sarımsak ve lezzetli baharatların kokusu ağzımı sulandırdı. "Getirdiğin pilavı bitiriyorduk ve söylemeliyim ki, şimdiye kadar tattıklarımın en iyisi." Ona göz kırptım.

"Bunlar benim meşhur burritolarım. Sebzeli ve fasulyeli." Eğildi ve sahnede fısıldadı. "O bir vejetaryen."

Başımı salladım. "."

"Yeşil şili sosuna bulanmışlar," diye ekledi. "Umarım baharatlı seviyorsunuzdur."

Cevap verirken doğrudan Fiona'ya baktım. "Baharatlı seviyorum."

Fiona, Dottie'nin omuzlarından tutup onu ön kapıya doğru yönlendirerek, "Beni düşündüğün için tekrar çok teşekkür ederim," diye bağırdı. "Eminim torununuzun T-ball maçını kaçırmak istemezsiniz."

Dottie saatine baktı. "Ah, evet. Yedinci devre için portakal dilimlerini aldım. Geç kalmamalıyım yoksa cehennem olur." Küçük bir el sallayışla, geldiği gibi hızla dışarı fırladı. "Zanaat gecesi için seni yarın ararım," diye seslendi.

Ön kapı arkasından kapanırken kaşlarını çatı. "Zanaat gecesi mi?"

Fiona başını salladı ve burritoların yanına gitti. "Hiçbir fikrim yok."

Folyoyu çıkardı. Kahretsin, güzel görünüyorlardı. Yeşil şili sosu, eritilmiş peynir, doğranmış domates ve hatta yeşil soğan parçacıklarıyla kaplı küçük sebze topları.

"Bu *erkek arkadaş* meselesi de ne?" diye sordu. "Delirdin mi sen? Bu T-ball'da bittenden daha hızlı yayılır."

Omuz silktim, fazla endişelenmedim. "Senin için Scotts yok."

"Scott'la ilgilenmiyorum." Fiona çatalını kapıp burrito tabağını kendisine doğru çektiğinde, neredeyse bitmek üzere olan pilav tabağını bıraktı.

"Güzel." Eğer o sik istiyorsa, bende vardı. "Scott da kim?"

"Babamın torunu."

"Babam kim?"

Başını eğdi. "Burada, Coal Springs'te yaşamıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Gerçekten et yemiyor musun?" Başını iki yana salladı.

Sırıttım. "Etimi seviyorsun."

Ağız açık kaldı ve ben o dudakların sikime dolanmasını istedim. Hemen şimdi. Tüm bu tartışmalar beni sertleştirdi.

"Bunu söylediğine inanamıyorum."

Omuz silktim ve kotumun düğmesini açmaya çalıştım. "Gerçek bu."

İnkâr etmedi ve yanakları pembenin güzel bir tonuna dönüştü. Bakışları elimi takip etti. "Ne yapıyorsun?"

"İkinci raunt."

Hayır demiyordu. Bana ateş etmiyordu. Bunu rıza olarak kabul ettim.

Elimi gevşemiş kot pantolonumun içine soktum ve gerçekten sertleşmiş olan sikimi kavradım. "Aç mısın?"

Tıpkı Dottie gibi o da bir aşağı bir yukarı süzdü ama gözlerindeki ilgi dolu parıltı çok hoşuma gitti. Bakışları pantolonumun içine soktuğum elimde de durdu. "Ciddi misin sen?"

"Ölümcül."

"Taşıdığın silah gibi mi?" diye sordu, hayatımı araştırmaya geri dönerek.

"Sikişmek istiyorsan, ben buradayım. Scotts yok. Artık senin sahte erkek arkadaşınım."

Çatalı bırakarak tezgahın etrafından bana doğru geldi. Beni ev yapımı burritolardan daha çok istiyordu. Bu çok şey anlatıyordu. Yoksa taşaklarımı tekmeleyecekti.

"Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorsun." Önce kendini, sonra beni işaret etti, bakışları doğrudan elime ve kendimi kökten uca nasıl çalıştırdığıma odaklanmıştı. Üstte bir ön sperm damlası belirdi ve başparmağımı kullanarak onu tenime bulaştırdım.

Başımı salladım. "Anlıyorum."

Alt dudağını yaladı.

Sikeyim. Daha fazla pre-cum.

"Bir ilişki ya da erkek arkadaş aramıyorum, sabaha kadar tüm kasaba böyle düşünecek olsa da."

Başımı salladım. "Güzel. Sahte erkek arkadaş benim için işe yarar. Ben de gerçek bir şey aramıyorum," diye karşı çıktım. Sadece biliyordum ki

Fiona ile daha fazlasını istiyordu. Daha fazla seks. Onu daha kızdırmak. Daha fazla... sadece daha fazla.

Bana doğru bir adım attı. "Sorularım olduğunu biliyorsun. Nereli olduğun gibi. Neden buradasın, çünkü sen gelmiş geçmiş en kötü kitapçı çalışanısın. Nasıl-"

"Tatlım, elim daha önce çok iyi sürdüğün aletimin üzerinde ve aklın her yerde."

Kaşlarını çattı. "Öyle değil."

"Zihninizde bir bilgisayardan daha fazla sekme açık."

Öfkeli görünüyordu, özellikle de ellerini kalçalarına koyduğunda. "Size evime zorla girdiğinizi hatırlatabilir miyim?"

"Hâlâ konuşuyorsun. Dizlerinin üzerine çok ve o ağzını ve beynini susturacak bir şey vereyim."

O parıltı. Kahretsin, çok ateşliydi. Aldığı kadarını verdiği bakılırsa, birinin onunla tartışmasına alışık değildi. Ben de öyle.

Islaktı. Öyle olmalıydı. O da benim kadar sikişmekten nefret ediyordu.

Hayır diyebilirdi. Oturup sebzeli burrito yiyebilirdi. İkisini de yapmadı.

Çok gergindi ve her şeyin kontrolünü tutmak istiyor gibiydi. Bir FBI ajanı olarak mantıklı. Sürpriz bir beyin tümörü olması da mantıklı.

Onun çöküşünü görmüştüm. Küçük bir parmak darbesi ve zihni tamamen boşaldı. Peki ya sikimi sürerken? Mükemmeldi.

Fiona'nın o halini tekrar istiyordum ve onu o hale getirebilecek tek kişinin ben olabileceğime dair bir his vardı içimde. Ve muhtemelen bunu yapmasına izin verdiği tek kişi.

Kimse için eğilecek gibi görünmüyordu. Ya da hiçbir şey için. Lanet bir tümör için bile.

Ben hariç.

Bakıştık. Onu beklerdim. Bu bir aşk maçı değildi. Kesinlikle hayır. Ama bir şeydi ve patlayıcıydı.

Yoğun.

Tam , göz göze geldik. Sonra, lanet olsun, kendini dizlerine kadar indirdi. Onu görünce kot pantolonumun içinde çıldırmam mümkündü. Sikimi ısırıp koparması da mümkündü.

Bu, almak istediğim bir riskti.

"İşte benim iyi kızım," dedim saçlarını okşayarak.

FİONA

Kendi evimden kaçıyorum. Neden mi? Çünkü büyülü bir aletin aklımı kaçırmama sebep olmasına izin verdim. Altı, hayır yedi kez. Dottie'ye erkek arkadaşım olduğunu söylediğinde Dax'i dışarı atmalıydım. Hayır, peynirli pilavımı bir ayrıcalık değil de bir hakmış gibi yemeye başladığında onu dışarı atmalıydım. Ama hayır. Hayır. Hayır. Elini kotunun içine sokup kendini okşamaya başladığında aklımı kaçırmıştım.

Erkekler bunu yapmazdı. En azından ön sevişme olmadan sevişen yeteneksiz penisli zayıf olanlar yapmazdı.

Dax farklıydı. Çok ukalaydı. Aletiyle ne yapacağını *biliyordu*. Hoşuma gittiğini biliyordu. Mutfağımda kendini okşayan bir sapık gibi görünmüyordu. Neden?

Çünkü aleti büyülüydü!

Kapatılmalıydım. Taşaklarını tekmelemeliydim. Ona bunun bir sağlık kuralı ihlali olduğunu söylemeliydim. Bir şeyler.

Onun yerine, *uslu bir kız* gibi dizlerimin üzerine .

"Ugh," diye inledim ve kaldırımdan aşağı doğru koşmaya başladım.

Güneş gökyüzünü pembeleştirmeye başlamıştı. Her şey sessizdi.

Dax yatağımdaydı. YATAĞIMDA. Çıplaktı. Ve o bir kaşıkçıydı, önünü bastırmış, kolunu belime atmıştı.

Mutfakta biraz sık yaladıktan sonra beni omzuna atıp -doğru okudunuz- yatak odasına taşıdı. Saat onu geçene kadar Dottie'nin burritolarını yemek için hava almaya çıkmadık.

Hayır, Dax başka bir şey yiyerek karnını doyurmuştu.

Evet, benim amımı, ve çok acıkmıştı.

Tekrar inledim.

Benim sorunum neydi? Beynimde tümör olduğu için bunu sormak mantıklıydı. Ama bunun sebebi o değildi. Dax'ın sikine aşık bir sürtük olduğum içindi. Aklımı kaçırmama neden oldu.

Neden o? Neden nefret ettiğim her şeye sahip olan bir adam?

Yine de, her türlü mantıklı yargıya rağmen, bir şekilde onun iyi kızı olmak istedim. Bu da neydi böyle? Ne zamandan beri insanların ne düşündüğünü önemsiyordum? Ne zamandan beri insanların dediklerini yapıyorum?

Ortağıma iftira atması için patronuma şantaj yaptım. Babamı ömür boyu hapse attım.

Neden Dax'ın sözde erkek arkadaşım olmasına izin veriyordum, özellikle de Coal Springs'teki dedikoduları Dottie-Grand Central Station'a anlatmışken. Nadiren biriyle çıkardım. Flört havuzunun ince ve çok karanlık olmasının yanı sıra, erkekler riskliydi. Zalim bir babayla büyüdüğüm için hiçbirine güvenmiyordum. Neidermeyer gibi tembel ve pislik bir ortakla çalıştığım için. Suçlandığımı ve kovulduğumu görmeyi tercih eden bir patronum vardı.

Neden hepsi kuralları esnetmek, pişmanlık duymadan yasaları çiğnemek zorundaydı? Fiziksel, duygusal, profesyonel ya da başka herhangi bir şekilde neden beni incitmek ? Bu sadece benim kontrol ihtiyacımı

ve sınırlar Hatta Daha büyük. için güvenmek sadece
üzerinde Çünkü başka kimseye güvenemezdin.

Dax bile. İyi bir seks vardı. Gerçekten iyi.
İnanılmaz.

Ama bundan daha fazlası? Ben kötü bir seçimdi.

Seks için iyiydi ve bu yüzden onun çıplak kıcını kaldırıma
tekmelemiyordum. için iyiydi. Başka bir şey için değil.

Kuşlar cıvıldamaya başlar başlamaz -Coal Springs bir
Disney filmi gibiydi- tavana bakmayı bıraktım ve Dax'in
kolunun altından sıyrılıp spor çantamın üstündeki koşu
kıyafetlerimi kaptığım gibi kaçtım.

Şehre turşucuları araştırmak için dönmüştüm, seks yapmak
için değil. Bu şaşırtıcı bir bonus oldu. İkisini de
yapabiliyordum. Bu sabah, Dax'in kollarında daha fazla zaman
geçiremezdim. Turşu Deliği'nde neler olduğunu öğrenmem
gerekiyordu. Bir gün önce bu saatte turşu getirmişler, sonra da
öğleden sonra bırakmışlardı. Neden? Bunu öğrenmenin
zamanı gelmişti.

Eğer süreçleri bu olsaydı, bu sabah yine turşu olurlardı.

Ya da ben öyle umuyordum. Hannah dönmeden önce
Dottie'nin lezzetli yemeklerini yemek ve seks yapmak dışında
yapacak pek bir şeyim olmadan iki haftam vardı. Bunu
çözebilirdim. Yapmak için eğitildiğim şey buydu.

Ana caddeye doğru dönerken ayaklarım kaldırıma çarptı,
kurumuş mısır sapları ve bir sonbahar yaprağı afişiyle
süslenmiş bir elektrik direğinin etrafından dolandım. Dışarı
düpedüz soğuktu, önceki sabahtan daha soğuktu, nefesim
küçük beyaz bulutlar halinde çıkıyordu.

Turşu dükkanının olduğu sokağa yaklaştığımda
yavaşlamadım. Sabahın erken saatlerinde koşan biri gibi
davranarak karşı kaldırımdan aşağı doğru koştum. Dükkanın
iç ışıklarının yandığını gördüğümde içimde bir heyecan
patlaması oldu. Diğer tüm dükkanlar karanlıkken gözden
kaçırmak zordu.

Yan tarafında turşu logosu olan aynı minibüs ön . Koşarak geçerken dükkânda iki adam gördüm. Tezgâhın yanında beş galonluk beyaz fiçılardan oluşan küçük bir kule istiflenmişti.

Bloğun sonunda sola döndüm, sonra tekrar sola dönerek dükkânın arkasındaki ara sokağa girdim ve bloktaki dükkânların arkasından geçtim. Her yer sessiz ve karanlıktı, ben de ön tarafa döndüm ve caddenin karşısına park etmiş bir arabanın arkasına geçtim. Arka çeyrek panele yaslanarak doğrudan mağazaya bakabiliyor ve gizlenebiliyordum.

Gözetleme nadiren heyecan vericiydi ve bu da bir istisna . İki adam. Beyaz. Biri ağır, koyu renk kabarık bir palto giyiyordu. Diğerinin başında avcılarının yaban hayatı sanıp yanlışlıkla vurmamak için taktıkları neon turuncu bir şapka vardı. Otuzlu ve kırklı yaşlarda. Beş galonluk kapları kaldıracak kadar güçlüler. Varilleri teker teker dükkânın arkasına taşıdılar.

Yasadışı ya da tehlikeli bir şey yok.

Nefesimi yavaşlattım ve dinledim. Daha fazla kuş. Bir araba çalışıyor. Yakınlarda, üzerinde zil olan bir kapıyı açan biri. Muhtemelen bir blok aşağıdaki kahve dükkanı. Ses yok. Bekle.

"Son sevkiyat Meksika'ya ulaştı." Adamın kalın sesi, muhtemelen beş galonluk dolu konteynerleri taşımaktan dolayı gerilmiş gibiydi. "Bunun nereye gittiğinden emin değilim."

"Siparişi iki katına çıkarmaktan bahsediliyor."

"Sırtımın bu lanet turşuları daha fazla kaldırabileceğinden emin değilim."

"Ayakkabını mı bağıyorsun?"

Kulağımdan bir adım ötede sorulan soru üzerine bir adım sıçradım, döndüm ve yumruk attım.

"Ne oluyor be?" Dax ellerini burnunun üzerinde, onu yere serdiğim yerde birleştirerek konuştu.

Elimi salladım, parmak eklemlerim Dax'ten çok bana bağıırıyordu. ", neden bana gizlice yaklaştın?"

Onu duymamıştım çünkü şaşırtıcı ve gülünç derecede sessizdi.

Bir yerlerde başka bir sürpriz tuvalet sifonu duydum. Turşucuların konuşmasına o kadar odaklanmışım ki diğer sesleri duymazdan gelebildim. İki yüz kûsur kiloluk Dax'in bana sinsice yaklaşması da buna dahildi.

Kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışarak, "Uyuduğunu sanıyordum," diye ekledim.

"Bir tura daha hazır olacağını düşünmüştüm ama işte ." Üzerinde dünkü kot pantolonu ve beyaz gömleği vardı. En azından spor ayakkabı giymişti. "Neden burada, yerde yatıyorsun?" diye burnunu çekip karıştırarak. Ben kırmadım.

"Çünkü... çünkü-"

Ona söylemek istiyor muydum? Deli olduğumu düşünür müydü?

Bana deneyen bir bakış attı. "Kes şunu, tatlım. Senin ölümcül bir sağ kroşesi olan belalı, çılgın bir kadın olduğunu zaten biliyorum. İyi ki de öyle, çünkü bu kıyafetle silah saklamanın imkânı yok." Parmağını burnunun altında gezdirip kan olup olmadığına baktı. Kan vardı. "Siktir, acıttı."

"Teşekkürler mi?" Eğer bu bir iltifatsa, tuhaf bir iltifattı. " oluyor?" Ayağa fırladı, etrafına bakındı

Birkaç saniye arabada kaldı, sonra tekrar aşağı indi. "Neden saklanıp turşu dükkanını izliyorsun?"

"Bunu yaptığımı nereden biliyorsun?"

"Ne zaman sen sor bir şey gibi o o hakaretler senin zekan, benim değil."

O haklıydı. Aptal gibi konuştum.

"Coal Springs'e bir dava için mi geldin?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Ne? Hayır. Tatildeyim."

Bana donuk bir bakış attı. "Tatilini sabahın beş buçuğunda bir turşu dükkanını izleyerek mi geçiriyorsun? Plaj ve margarita diye bir şey duymadın mı?"

"Neden bu saatte turşu getiriyorlar?" Tatil eğlencesi olarak gördüğüm şeye yaptığı iğnelemeyi görmezden gelerek sordum.

"Çünkü turşu satıyorlar."

Elimi kaldırdım ve ileri geri salladım. "Başka hiçbir dükkân stok yapmıyor. Sokağın aşağısındaki kafenin açıcıları daha yeni geldi."

"Belki bir rotaları vardır ve buraya erken gelmek zorundadırlar." "*Pickle Hole* bir zincir değil."

Omuz silkti. "Erken kalkanlar mı? Belki de dışarı çıkmayı seviyorlardır."

Sabah çok erken yataktan kalkıp evden sessizce çıkacağım."

Pasif agresifliğiyle dikkat çekiyordu. "Bu kadar meraklı olmasaydın parmak uçlarında dolaşmazdım."

"Benden gizlice kaçmaya devam etmeseydin bu kadar meraklı olmazdım."

"Kendi evimi terk ettim!"

Orada sessizce oturdu, parmaklarını burnunun üzerinde biraz daha oynattı.

Kendimi açıklamak zorunda kalmaya alışık olmadığım için iç çektim. "Dün seni kitapçıda bıraktıktan sonra Denver'a dönmek üzere yola çıktım. Hannah'yla buluşmaya geldim ve onun tatilde olduğunu öğrendim. Ben de ayrıldım."

"O zaman beni kaçırdın ve geri dönmek zorunda mı kaldın?" diye sordu.

O diledi.

"Sonra o minibüsü yolun kenarında, bir dağın yarısından aşağıya doğru kovalardan turşuları dökerken gördüm."

Gözleri büyüdü. Şaşırmaktan çok telaşlanmış gibiydi.

"Bu neredeydi? Hangi dağda?" Omuz silktim. "Bir çekmece."

"Belki onlar vardı kötü ve yapamadım olmak satıldı. Turşular gübreleştirilebildiği için çöp atmıyorlardı."

"Neyin biyolojik olarak parçalanabilir olduğu konusunda bir uzman gibi görünüyorsunuz."

"I gibi için bahçe," o mırıldandı. "I Hatta var şanslı makaslar."

Ona sahte bir gülümseme verdim. "Bu çok hoş. Bir işletme neden sabah malları teslim edip öğleden sonra uçurumdan aşağı atar ki?"

Kaşları havaya kalktı ama kolay bir cevabı yok gibiydi. "Sen FBI ajanısın. Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bu dükkan bir paravan."

Güldü. "Coal Springs'te mi?"

"Biliyorum, değil mi?"

"Ne için bir paravan? Zimmete para geçirme mi?"

Yarasa kulaklarım konuşan bir adama takıldı. "-Bir sonraki sevkiyat yarın yani-"

Durdum, odaklanırken kaldırımdaki bir çatlağa baktım. "-devir teslim-"

"Tatlım-" Dax sorusuna cevap vermediğimde başladı ama elimi yüzüne vurarak onu susturdum.

"Şşşt!" Turşu dükkanındaki adamları dinlemeye çalışarak söyledim.

"-yarım milyon-"

Elimi . "Az önce beni susturdun mu?"

Kaldırıma bakmaya devam ederken dikkatle konsantre . Ona tekrar el salladım. İçimi çektim.

Ne sevkiyatı? Turşu sevkiyatı mı? Turşuların yarım milyona mal olmasına imkan yok.

"Kalp krizi mi geçiriyorsun? Felç mi? Başka bir tümör mü?" diye sordu, elini yüzümün önünde sallayarak.

Her şey aniden sessizleşti. Bir yerlerde bir bebek ağlıyordu ve bir araba bu tarafa doğru geliyordu. Ona gerçeği söyleyemezdim. Beynimdeki tümörü biliyordu. FBI ajanı olduğumu biliyordu. Ona işitme duyumdan bahsetmeyecektim.

Ben de ters ters baktım. "Hayır, bunların hiçbiri değil.

Tanrım." "Neden sen-"

Sözünü kestim. "Bir şey duyduğumu sandım. Bunu öğrenmek için Coal Springs'te kalıyorum."

"Bu mu?" diye sordu, açıkça kafası karışmıştı. Sanki daha önce hiç park etmiş bir arabanın arkasına saklanmamış gibiydi.

Ayağa kalktı, dükkâna göz attı. "Turşu mu?"

"*Turşu* değil. Turşu *insanları*." Arada büyük bir fark vardı.
"Ne fark eder ki? Kimseyi rahatsız etmiyorlar." "Nereden biliyorsun? Para kaçakçılığı yapıyor olabilirler ya da silah ya da uyuşturucu." Bir *sevkiyat* bunlardan herhangi biri olabilir. "Ne olmuş yani?"
"Yani? Eğer yasaları çiğniyorlarsa, o zaman durdurulmaları gerekir."

Başını eğdi, karanlıkta beni inceledi. "Bu seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi? Marketteki adam gibi."

Başımı salladım. "Evet."

"Adalet her zaman siyah ve beyaz değildir, biliyorsunuz."

Çok yanılıyordu. Kötü insanlar kötü şeyler yaptı ve iyi insanlara zarar verdi. Durdurulmaları gerekiyordu. Babam bana kendisi gibi nasıl güçlü ve acımasız olunacağını öğretmeye çalışmıştı. Düşmanlarını tanımak ya da herkesin bir tehdit olduğunu varsaymak. Zayıflık, zayıflıktı. Tüm bunları ve onun gibi olmadığımı gerçeğini öğrendim. Bana öğrettiği her şey sadece ne olmak istemediğimi açıklıyordu. Bana ve başkalarına kötü şeyler yaptı ve ben de onu ortadan kaldırdım.

Siyah ve beyazdı. Bunu ilk elden yaşadım.

"Bana göre öyle," diye cevap verdim sonunda.

"Tamam. Yardım edeceğim." Ayağa kalktı, kot pantolonunu fırçaladı, sonra elini uzattı. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırdı.

Kafam karışmıştı. "Yardım mı?"

"Bu turşu bulmacasını çözmek için yardıma ihtiyacın var." Elimi tuttu ve kaldırımdan aşağı doğru yürümeye başladı. Benim gibi saklanmıyor ya da gizlenmiyordu. Şafak sökmeden önce yürüyüşe çıkmış, son derece normal ve ilginç olmayan iki insan gibi görünüyorduk.

"Hayır, bilmiyorum."

"Tesadüfe bakın ki biraz boş zamanım var."

O mu? Bana yardım mı edeceksin? "Bir kitapçı işletiyorsun. Ya da deniyorsun."

"Tam şurada." Sokağın aşağısını işaret etti. "Turşu dükkanı manzaralı."

Çok iyi bir noktaya parmak bastı. Kitapçının ön camından turşu dükkânı caddenin karşısından rahatlıkla görülebilecekti.

Yine de...

"Bir ortağım olmasından hoşlanmıyorum," dedim, bu konuda Dax'la birlikte çalışma fikrine sinirlenerek. Seks başka bir şeydi ama bu benim sözde soruşturmamdı.

"Bu neden sürpriz değil?" diye mırıldandı.

Bir sokağın köşesine geldiğimizde "Senden hoşlanmıyorum," diye tersledim.

Başını eğdi, boştaki elini aletinin üzerine koydu. "Böyle tatlı sözler beni sertleştiriyor, tatlım. Senin evine döndüğümüzde sikime binebilirsin."

Hırladım. "Suratına tekrar yumruk atmamı ister misin?"

Güldü. Burnuna yumruk attım, seks teklif ediyor ve gülüyordu. Kimdi bu adam?

Neden o beni delirtti ve benim külotumu mahvetti?

Çünkü mahvolmuşlardı. Tekrar.

DAX

Bir gece önce Dottie'nin Coal Springs'teki karmaşık dedikoduları anlatmasını dinledikten sonra Hannah'nın dükkânını daha fazla kapalı tutamayacağımı anladım. Bu haberin bir şekilde Jack ve Hannah'ya Hawaii'de ulaşmasından endişe ediyordum. Hannah üzgünse Jack de üzgündü ve bu olduğunda insanlar ölüyordu.

Bu nedenle, saat ondan hemen önce Sonsuza Dek Mutlu Kitabevi'nin önüne yaklaştım. Sokağın karşısındaki turşu dükkanına bir göz attım ama heyecan verici bir şey yoktu.

Sonra başımı yolun kendi tarafıma çevirdim. Bebek arabası iten bir kadın ani duruşum karşısında etrafımdan dolanmak zorunda kaldı.

Bir sıra vardı.

Kadınlardan
oluşan.

Kitapçının açılmasını bekleyen bir sıra kadın. Yaklaştığımda, sanki yatak odalarının duvarında posterleri olan bir erkek grubunun solistiymişim gibi bana baktılar.

Anahtarı kullanarak kapıyı açtım ve kadınların birbirleriyle fısıldaştıklarını duydum. Benim hakkımda.

"İşte ."

"Sana ateşli olduğunu söylemiştim."

"Sanırım ona bakarak hamile kaldım." "Sarah haklıydı."

girdim, alarm kodunu girdim, sonra kenara çekildim ve kapıyı açık tuttum. "Hanımlar," diye mırıldandım ve hoş geldiniz der gibi bir kol hareketi ekledim. Aslında yaptığım şey cam kapıyı bir kalkan olarak kullanmak ve kendimi korumaktı.

Toplu halde içeri girip göz atmaya başladıklarında, yoga yapan kadının bir gün önceki yardımsever talimatlarını hatırlayarak tezgâha gittim ve kasayı çalıştırdım.

Sonraki birkaç dakika boyunca mağaza pek de yavaş olmayan bir şekilde doldu. Ne kadar yoğun olduğunu görünce hafif bir panikle etrafıma bakındım. Bir kitapçı kadar popüler olamazdı, değil mi?

Bir gün önce kasayı zar zor ve bunu yaparken yardıma ihtiyacım vardı. Ya biri bana bir kitap sorarsa ya da hediye fişi isterse?

"Kesinlikle bir kalabalık getirmişsiniz." Dottie.

Tezgâhın üzerinden atlamak ve kalabalığın içinde tanıdık birine sarılmak istedim. "Oh, Tanrı'ya şükür. oluyor burada?" Kolundan tutup nazikçe kenara çekerek sordum. İki kadın, sanki dokunduğum kişinin o olmasını kıskanıyormuş gibi Dottie'ye pis pis baktı.

Bir buçuk metre boyunda ve sıırıslıklam olmuş yüz kiloluk yaşlı bir vatandaşın beni korumasına izin veriyordum.

Güldü. Bugün ayak bileğinde biten siyah bir pantolon, bir önceki yılın meme kanseri yürüyüşü tişörtü ve spor ayakkabı giymişti. "Haftalık masal zamanı."

Etrafıma bakındım. "Çocuklar nerede?" Bir oda dolusu mikroplu, yapışkan küçük insanı düşününce yüzümü buruşturdum.

Yine güldü. Eğer olağanüstü pilav ve delicesine iyi burrito yapmasaydı, onu sevmezdim. Ama biliyordum ki

Birini yanımda tutmanın önemli olduğu zamanlar. Bir tamirci olarak, her şey bağlantılarla ilgiliydi.

"Yetişkinler için masal zamanı," diye açıkladı. Gözlerimi kırptım. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu, bu haftanın kitabından bir bölüm okuyorsun demek."

"Ben mi?"

"Evet, sen. Burada çalışıyorsun."

"Ben dolduruyorum. Aşk kitabı okuyamam!" Başımı sallayarak tersledim. Bir bombayı etkisiz hale getirmeyi tercih ederim.

Pazumu okşadı, sonra bir gece önce yaptığı gibi sıktı. "O gür sesini kullanırsan hit olursun."

Etrafıma bakındım. Kadınlar gezinmekle ve arkadaşlarıyla sohbet etmekle meşgulken, bebek korumalı olmayan bir yerde yürümeye başlayan bir çocuğa bakar gibi hepsinin bir gözü benim üzerimdeydi. Berbat casusluk yaparlardı. Bu bana Fiona'yı ve evine döndükten sonra onu nasıl doygun ve iyi becerilmiş halde bıraktığımı düşündürdü.

O uyurken dışarı çıkan bendim. Duş alıp üstümü değiştirmek için Jack ve Hannah'nın evine dönmüştüm. Ve kedi ağacında uyuklayarak stressiz bir kedi hayatı yaşayan Pancake'i besledim.

"Dottie-"

"Kitabın *adı Kaçırılan Gelin.*" Masanın üstündeki şövale hikâye saati ile ilgili bilgilerin yer aldığı posterini gösterdi. Yanında bir yığın kitap vardı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Bir gelinin kaçırıldığını mı?" Ben de karşı çıktım.

"*Their* bir iyelik zamiridir ve çoğul mülkiyeti belirtir."

"Öğretmen miydın?"

"Otuz yıl boyunca Coal Springs Polis Departmanı'nda ofis müdürlüğü yaptım."

Tanrım. Kendimi bu pisliğin içine nasıl soktum? Otuz yıl boyunca polisler için mi çalışmış? "Tabii ki, sen

vardı."

"Kaslarınıza ve zamirler konusundaki bilgisizliğinize bakılırsa, siz zamir değilsiniz."

Balık tutuyordu. Ona vermek zorundaydım. İyiydi. "Neden o
a iyelik zamir Yani önemli
için Bu

konuşma?" diye sordum, sonra ellerimi kalçalarımaya koydum.
"Bir dakika. Bütün bu kadınlar bir adamın iki kadınla
sevişmesini dinlemek için mi buradalar?" Kadınların ne
istediğini çok iyi anladığımı sanırdım. Belki de .

ofladı, elini salladı sanki ben saçmalıyormuşum
gibi.

"Tatlım, bu bir erkeğin fantezisi. Burada bir erkek görüyor musun?"

Başımı salladım, birden kayboldum. Hayır, Bayan Metcalf ön
kapıya gelip doldurmam gerektiğini söylediği anda
kaybolmuştum.

"Gelin iki adam tarafından kaçırıldı," diye haykırdı. İki-

"Vay anasını."

"Üçüncü bölümü okuyorsun."

"Neden özellikle o bölüm?"

"Seks. Ve hemen analla başlıyorlar. Biliyorum, çünkü zaten
okudum."

"A-" Tükürdüm.

Hayatıma ne oldu böyle? Yetmiş yaşlarında bir kadınla anal
seks hakkında konuşuyordum. Bir de beni dükkânın arka
tarafına, boş bir berjer koltuğun olduğu yere doğru itmeye
başlaması vardı. Otuz kadar kadın, sanki Noel Baba'nın
ziyaretini bekliyorlarmış gibi, katlanmış sandalyelerde -artı
yerde ve duvarlara yaslanmış- sıralar halinde oturuyordu.

Dottie, "Kılıç geçişi falan yok," diye beni temin etti.

Konu için önemli görünse de, bunun ne anlama geldiği
hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Döndüm ve onunla yüzleştim. Gözlerimi kısmıştım. "Eğer
bunu yapacaksam, evde pişmiş bir yemek istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. Düşündü. "Ispanaklı kabuk dolması."

Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "Ispanak mı? Hiç şansın yok.

Bana et lazım."

Kalabalıktan *üçüncü bölüm, üçüncü bölüm, üçüncü bölüm* diye tekrarlanan yumuşak bir mırıltı geliyordu. Kadınlar bir araya geldiklerinde hep böyle mi olurlardı? İşin içinde içki bile yoktu.

"Bu kadınlar da öyle," diye ekledi Dottie.

Ağzım açık kaldı. Vay anasını. Jack'in bu yetişkin masal saatinden haberi var mıydı? Hawaii'deki güvenlik kameralarını dinliyor ve şu anda gülüyor muydu? Kahretsin, umarım hiçbir yayını canlı izlememiştir.

"Peki ya Fiona?" diye sordu ben şey söyleyemeyince. "O et yemiyor."

Evet, öyle.

"Onunla yemek yiyeceğimi nereden biliyorsun?"

Bana aptalca sorulara ayıracak zamanı olmayan bir kadının bakışını attı.

"Tamam. Onunla akşam yemeği yiyeceğim." Fiona'nın bunu bildiğinden değil. Beni iki kez ekmişti, bu yüzden sabah erkenden söylediklerimi ciddiye almış ve mai tais içmek için tropik bir yere doğru yola çıkmış olabilirdi.

Ondan kaçmıyordum. Kesinlikle hayır. Şu anda neden ona, şımarık ağzına ve seksi vücuduna bağlandığımı çok fazla düşünmeyecektim, ama tek bildiğim onun için turşu dükkanını araştırmaya gönüllü olmak gibi çılgınca şeyler yaptığım ve önümdeki erkek delisi kadınların hiçbirisiyle ilgilenmediğimdi. İstedikimi seçebilirdim. Ya da iki tane.

"Ama bir oda dolusu hafif vahşi kadına çok eşli bir seks sahnesi okumuyor, bu yüzden alacağını alıyor," diye ekledim.

Düşündü, sonra başını salladı. "Ona salata yapacağım. Sana da spaghetti ve et sosu. Hamburger ve sosis. Sosis demişken-"

Elimi yüzüne yaklaştırdım, tıpkı Fionanın bu sabah bana yaptığı gibi, ancak bu biraz daha az kabaydı. "Sosis hakkında söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum."

Başını salladı ve bana sinsi -hayır, uğursuz- bir gülümseme verdi. "Sadece baharatlı olduğunu söyleyecektim."

Gözlerimi devirmiştım. Sessiz kedi oturuşuma ne olmuştu?

"Tam da hanımların sevdiği gibi," diye ekledi.

Şimdi inledim, sonra pazarlık ettim. "Üçüncü bölüm için akşam yemeği."

Başını salladı. "Anlaştık."

Derin bir nefes aldım ve rahat koltuğuma doğru ilerledim. Kadınların bana bakması hoşuma gidiyordu. Bir kadının gözündeki memnun ya da ilgili parıltıyı görmek bir erkeğin egosunu yükseltiyordu. Jack'e kıyasla, ben bir gülümseme ve göz kırpmayla bir kadının iç çamaşırına girebilen çekici, rahat biriydim. Ama bu? Kahretsin, Coal Springs'in kadınları kızışmış gibiydi. Üçüncü bölümü yüksek sesle okuduğum için üzerime otuz çift külot atılmasına ihtiyacım yoktu.

İsyan çıkmasını da istemediğim için gülümsedim, yerime yerleştim ve spagettiye, Fiona'yı ve sosisimi düşündüm. "Hanımlar, hikaye saatine hoş geldiniz."

Bir kadın ayağa fırladı ve bana kitabı getirdi. "Teşekkürler."

Kapağında batı temalı bir kadın vardı.

yanında iki kovboyla birlikte eski Vahşi Batı kıyafetleri giymiş. "Pekâlâ, bugünün kitabı *Kaçırılan Gelin*. Hepinizin istediği bölümün üçüncü bölüm olduğunu duydum ama baştan başlayalım mı?"

Gerçek anal sekste olduğu gibi, ben hemen atlamadan önce ön sevişme gerekiyordu.

Benimle sürekli didişen Fiona'nın aksine, kadın aynı fikirde değildi.

FİONA

GÜNEŞ PARLIYORDU, havada sonbaharın izleri vardı. Turistler, çamur mevsiminde bile -yaz değil ve kar yağmadan önce- Ana Cadde'nin her yerindeydi. Tüm mağazalar ve restoranlar açıktı. Tatildeymişim ve az önce önünden geçtiğim Arctic Scoops'tan hangi dondurma çeşidini alacağımın ötesinde dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi görünmeye çalışarak dolaşım. Kot pantolon, gri bir kazak ve deri botlar giymişim. Elimde bir fincan kahve bile vardı. Daha yerel görünmenin tek yolu Scooter'ı peşime takması için ödünç almaktı.

Yavaşlamasam da caddenin karşısındaki kitapçıya göz attım. Vitrindeki sonbahar sergisine bakınca içerisi gülünç derecede kalabalık görünüyordu. Öğle yemeği vaktiydi. Kitap okuyordum ama genellikle telefonumdaki bir uygulama aracılığıyla, bu yüzden ciltsiz kitap satışları için en uygun zamanın ne olduğunu bilmiyordum. Dax' göremedim ama muhtemelen birkaç kadın tarafından sıkıştırıldığı içindi.

Özellikle de bir önceki geceden sonra bu bana hiç iyi gelmedi. Oh, ve bu sabah. Dax huysuz bir gizemdi ama sözünü tuttu. Çünkü daha önceki küçük gözetlememden döndüğümüzde, teklif ettiği gibi sikine binmişim.

Dax'le başka hiçbir erkekle yapmadığım şeyleri yapmıştım. Kıçını tekmelemeden dediğini yapmak gibi. Nasıl olur da bana dizlerimin üstüne çökmemi söyler ve ben de bunu yaparım?

Onu gırtlığından yumruklamalıydım. Onun yerine, ona kafa attım. Sonra o beni becerdi. Sonra beni biraz daha sikti. Bundan hoşlandığımı kimseye, özellikle de Dax'e itiraf etmeyecektim.

Ve bu dün geceydi. Bu sabah mı? Yatak başlığı bir saat boyunca duvara çarptığı için ev sahibine biraz hasar borcum olabilir. Ve bir buçuk.

Tüm o seks beni orgazm kaynaklı bir komaya soktu ve saat on bire kadar uyanamadım.

Gitmişti.

Hayatımdan çıktığını mı düşünmüştüm? Tabii ki hayır. Kötü bir isilik gibiydi. Bir ayak mantarı.

Gizemli bir ayak mantarı çünkü sol kık yanağında bir ben olduğunu, aletin etkileyici ve yetenekli olduğunu biliyordum ama adam hakkında başka pek bir şey bilmiyordum.

Konuşmadık. Konuştuk ama tartıştık. Bütün düğmelerime bastı.

Klitorisim de dahil, bu yüzden ona biraz gevşeklik veriyordum.

Yaşamak için ne yapıyordu? Neden silah taşıyordu? Başka biri olsaydı, hakkında tam bir rapor hazırlatırdım. Onun yerine, körlemesine gidiyordum. Akıllı ya da aptal, henüz hangisi olduğumdan emin değildim. Vajinamın umurunda bile değildi.

Yeşil yelekleri ve armalarıyla sokaktaki herkese selam verip el sallayan bir izci kız grubunun yanından geçtim ve tandem bisikletli bir çift yolda pedal çeviriyordu.

Nasıl bir alternatif evrene düştüğümü merak ederek durup bakmak zorunda kaldım. Bir insan neden bir bisikletin arkasında olmak isterdi ki, sadece birinin sırtını görürken kim bilir nereye götürülüyordu?

Ayrıca, Dottie beni dışarıya yemek koyduğu bir sokak köpeği gibi benimsemiş görünüyordu. Gerçekten iyi yemek, ama yine de. Ve babamın torunuyla evlenebilirdim, görmeden.

Suda mutlu uyuşturucular var mıydı? Yüzde sıfır suç böyle bir şey miydi?

Bir banka çöküp sokağın aşağısındaki dükkândan aldığım ekstra uzun kahvenin tadını çıkarıyormuş gibi yaparken hâlâ bunu düşünüyordum. Derin bir nefes aldım ve etrafımdaki her şeye kulak kesildim.

Yaptığım şeyin bir işitme cihazını ilk kez takmak ve sesi en yüksek ayara gibi bir şey olduğunu hayal edebiliyordum. Tek seferde duyulabilecek ezici bir gürültü.

Gürültü üstüne gürültü, hepsini eleyip geçmeye odaklandım. Şımarık izci kızlar, arabalar, konuşmalar. Konuşma konuşma dinledim, sonra doğru olmadığında devam ettim. Bir flört uygulamasında sağa kaydırmak gibi. İstediğim kişiyi bulana kadar devam ettim.

"-Bu sevkியatın Salı gününe kadar Denver'da olması gerekiyor." "Patron paranın o gece teslim edilmesini bekliyor." "Bu iki milyondan fazla getirecek."

"Güzel, çünkü turşu salamurası kokusundan bıktım."

Rahatsız edici, yüksek bir blender sesi diğer her şeyi ve irkildim. Arkamı döndüğümde Pickle Hole'un yanındaki dükkânı fark ettim. Juice Junction. Smoothie'ler ve meyveli içecekler.

Gözlerim turşu dükkânına kaydı. Bu kadar parayı getirecek ne hakkında konuşuyorlardı? Oldukça iyi bir fikrim vardı ama kanıtım yoktu. Yan taraftaki aptal meyve suyu dükkânı kulak misafirliğimi mahvederken olmazdı.

Ayağa kalktım, kahvemın kalanını içtim fincanı yakındaki bir çöp kutusuna attım. İçeri girip etrafı kontrol etme vakti gelmişti.

Turşucu dükkânına girdiğimde kapının üzerindeki küçük zil şingirdadı. Havada burnumun direğini sızlatan keskin sirke kokusu vardı.

Duvarlar orijinal tuğlaydı, zemin büyük siyah ve beyaz karolarla kaplıydı. Her birinde iki sandalye bulunan üç küçük masa vardı. Tezgah arka taraftaydı. Yeşil

Formika. Bir yazar kasa. Turşu penisli adamın yanında, arka duvarda yüksek bir kara tahtada sundukları ürünler listeleniyordu. Ya da teklifleri.

Turşu. Dereotu. Tatlı. Lezzet. bu kadardı.

Dükkânda kimse yoktu, tezgâhın arkasında tezgâhtar da yoktu. Birinin arka tarafta bir yerde ağır bir şey taşıdığını anlamak için güçlü bir işitme duyusuna sahip olmama gerek yoktu. Yerde kayan bir şey, birkaç gümbürtü ve bir grup mırıldanan küfür.

"Merhaba!" Ben .

Birkaç saniye sonra arkadan bir adam geldi ve en büyük gülümsememi yapıştırdım. Koyu renk gözler. Saçları dökülmüş, burnu önceden kırılmıştı. Tıraş olması gerekiyordu çünkü hamur gibi çenesine serpiştirilmiş griler onu tahmin ettiğim otuzlu yaşlardan daha yaşlı gösteriyordu. Koyu renk pantolonu, beyaz tişörtü ve deri ceketiyle turşu dükkânındaki tezgâhtardan çok kullanılmış araba satıcısına benziyordu.

"Merhaba!" İçimdeki izci kız coşkusunu dışa vurarak "Merhaba!" dedim. Hatta ona bir parmak işareti bile yaptım. "Bir sandviç almak istiyordum."

"Biz sandviç satmıyoruz."

Hayal kırıklığımı göstermek için gülümsememin kaymasına izin verdim. Ve çünkü yerinde tutmak çok zor olmaya başlamıştı. Güzellik yarışması kraliçelerinin bunu nasıl yapabildiğini bilmiyordum.

"Kuzenim MaryAnn'in karate hocası çavdar ekmeğinde hindi yemek için en iyi yerin burası olduğunu söyledi." Ona göz kırptım. "Turşulu tabii ki."

Bana, daha önce hayır denmiş ve hala ısrar eden çocuklarla uğraşan bir anne gibi baktı. "Bakın bayan, biz sandviç satmıyoruz."

Kafam karışmış gibi görünmeye çalışarak göz kırptım. "Yani sadece turşu mu satıyorsunuz? Gerçekten mi?"

Tanrı'yı mı yoksa menü tahtasını mı işaret etti. "Sadece turşu."

"Tamam, ne çeşit? Salatalık? Havuç? Soğan? Probiyotik kimchi satıyor ? O bir turşu, değil mi?"

Adam sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı.

"Turşu satıyoruz. Yeşil olanlardan."

"Huh, tamam, o zaman sanırım altı tane alacağım." Elimi kaldırdım ve parmağımı saçlarımın arasında döndürdüm. "Yarı dereotlu, yarı tatlı alabilir miyim? Oooh, New York'taki gibi iyi pişmiş olanlardan var mı?"

Bana biraz daha göz kırptı. "Hepimiz dışarıdayız." "Hangi türden?"

". "

"Hiç turşunuz kalmadı mı?"

Omuz silkti. "Daha önce üzerlerinde bir telaş vardı."

Parmağımı dudağıma götürdüm. "Gerçekten iyi olmalılar."

Giriş kapısı bir açılıp bir kapanıyordu ama ona pek dikkatimi vermedim. Ancak dikkatimi çeken, omzuma dolanan bir kol oldu.

"İşte buradasın tatlım," diye gürledi derin ses kulağımda. "Kahve dükkanında buluşalım dediğimi sanıyordum."

Sertleştım ve başımı çevirdim. Dax'in yüzü tam karşımdaydı. Sadece hafifçe eğilmem yeterli olacaktı ve öpüşecektik. Mavi gözleri benimkileri tutuyordu.

Parmakları omzumu sıkarak beni bakışlarımın üzerinden kaldırdı.

Boğazımı temizledim. "Canım sana bahsettiğim turşulu sandviçi çekti sevgilim. Ama sandviç yapmıyorlar." Yalandan surat astım.

Dax başını çevirdi ve adama sırtıttı. "Hamile kadınları bilirsın. Turşularını severler."

Dişlerimin arasından bir nefes çektim.

"Hepsi bitmiş," diye mırıldandım.

"O zaman bırakalım da bu adam işinin başına dönsün."

Başımı salladım. Bu benim tek şansımdı ve Dax'in bunu mahvetmesine izin veremezdim. "Banyonuz nerede?" Adama sordum. Yine gülümsemeye zorladım. "Hamileyken her zaman işlemem gerekir."

Yüzünü buruşturdu ve başparmağını omzunun üzerinden geçirdi.

Dax'in elinden kurtuldum ve yan koridordan geçerek unisex tuvalete gittim. Sonra da üzerinde Sadece Çalışanlar Girebilir yazan sallanan kapıya doğru ilerledim. Arkada başka birinin olduğunu duyunca durakladım. Sadece bir Fleetwood Mac şarkısı ve ağır bir şey hareket ettiriliyordu. Kapıyı ayak parmağımla birkaç santim iterek açtım ve içeri baktım.

Bir adam, turşu kapları -bazılarının kapakları kapalı ve boş, bazılarının kapakları açık- ve başka hiçbir şey yok. Turşu kavanozu ya da çeşni yok. Görebildiğim kadarıyla hiçbir turşu yoktu. Sokağın arka çıkışı açıktı ve kapalı kapları kapıdan dışarı, artık tanıdık gelen bekleme minibüsüne taşıyordu. İşemem gerektiğini hatırlamadan önce aynı şeyi iki kez yaptı.

Ön tarafa döndüklerinde, Dax ve adam hangi takımların Dünya Serisi'ne katılma şansının en yüksek olduğu hakkında sohbet ediyorlardı.

Dax beni dükkândan çıkarıp kaldırımdan aşağı indirmeden önce adama başımı sallayarak teşekkür etme fırsatım bile olmadı. Dükkânın ön camından , onu tuttuğu yerden çekiştirdim ve üzerinde döndüm.

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Hamile misin?"

Allah korusun. Çocuk istemiyordum. Bir anne olarak berbat olurdum, hiç büyümedim ve geçirdiğim boktan çocukluk ebeveynlik özgeçmişim için kötü olmanın ötesindeydi.

"İşemek mi?" diye karşı çıktı.

"Orada neler olup bittiğini görmem gerekiyordu."

"Bunu birlikte yaptığımızı sanıyordum," diye karşı çıktı.

"Ben sadece dükkana girdim. Onlara bir arama servisi yapmadım. izin belgesi."

"Silah taşıyan tek kişi sen değildin," diye yorum yaptı.

"Bunu sen de mi fark ettin?" Sıcak bir yaz günü olmasa da, adamın giydiği deri ceket fazlaydı ama bir silahı iyi saklıyordu.

"Arkada beş galonluk kapları kamyonetlerinin arkasına yükleyen ikinci bir adam daha vardı. Ne tür bir turşu dükkanında turşu biter?" Ona sordum.

"İyi bir tane. Belki de daha fazlasını almak için minibüsü yüklüyordur."

"Evet, belki, ama oraya gelip giden insanları gördünüz ? Onları tamamen temizlemek için çılgınca bir telaş olmalı."

"Çılgınca bir telaş var, hepsi kitapçada," diye mırıldandı.

Yaklaştım. Gözlerinin derin, tehlikeli bir maviye dönüştüğünü göreceğim kadar yaklaştım. "Sanırım uyuşturucu," dedim, yoldan geçenler duymasın diye sesimi yumuşatarak.

Kara kaşları kalktı ama o kadar da şaşırılmış görünmüyordu. "Neden söylüyorsun?"

"Konuştuklarını duydum."

Gözleri bir an için büyüdü. "Oh? Ne zaman?" İyi noktaya değindin. Ne zaman mı?

Omuz silktim. "Sen önce."

"Deri ceketli adamla bir başkasının uyuşturucu hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuşsun." Elini yüzünde gezdirdi. "Sonra da burnunu sokmaya mı karar verdin? Tanrım, tatlım. Ölmek mi istiyorsun?"

"Turşuya benziyorsa ve turşu gibi kokuyorsa, muhtemelen kaçak uyuşturucudur."

"O söz söylenmez." Ona el salladım.

"Her neyse."

"Bakın, eğer orada karanlık işler dönüyorsa-"

Ona *aptalca* bir bakış attım.

"-o zaman tek başına giremezsin."

"Neden olmasın? Az önce yaptım. O kapların içinde ne olduğunu görmem gerek." Kolumu tekrar dükkâna doğru uzattım. "Bebekken kafanızın üzerine mi düştünüz? Belki de çünkü o adam tehlikeli olabilir?"

Çocukken babamla, turşu dükkanındaki Bay Deri Ceket 'den daha fazla tehlikeye girmiştım. Bir için, Ben

Silahlıydım. Bir diğeri, ben küçük bir çocuk değildim. Daha akıllıydım. Daha akıllıydım. Hazırlıklıydım.

"Benim işim tehlikeli insanlarla başa çıkmak." "Ve bir ortağın vardı."

Bunu düşünmeden önce, "Kim bana sahte kanıtlarla komplo kurmayı planlıyordu?" diye ağzımdan kaçırdım.

"Ne?" Şaşkınlıkla bana baktı. Konuştuğumuz onca şeyden sonra, onu hazırlıksız yakalayan şey bu muydu?

Boktan bir ortağa sahip olmak önemli bir şey değilmiş gibi elimi salladım. "Sana daha önce de söylediğim gibi, en iyi yalnız çalışırım." Dax'in etrafından dolandım ve kaldırımda yürümeye başladım. Bana yetişti ve dirseğimi nazıkçe tuttu.

"Böyle bir şey olmayacak, tatlım."

"Merhaba Dax," diye seslendi bir kadın. Kaldırımda yürüyordu ama yavaşlayarak ona el salladı ve gülümsedi.

Dax gülümseyerek karşılık verdi ama midesi ağrıyormuş gibi görünüyordu.

"Hamile olduğum için mi?" Odaklanmamızı sağlayarak tersledim.

Ve çünkü o kadın tam anlamıyla onu gözleriyle beceriyordu.

Şimdi gözleri kısıldı ve çenesi sıkıldı. Buradayken çatlak dişlerini düzeltmek için bir dişçiye ihtiyacı olabilirdi. "Senin bir bakıcıya ihtiyacın var."

"Ve bu sen misin?"

"Evet."

"Merhaba Dax," dedi *başka bir* kadın yanından geçerken. Yanındaki diğer iki kadın sanki otuz değil de on üç yaşındaymış gibi kıkırdadı.

Kaşlarımı çatarak onları görmezden geldim ve Dax'e odaklandım. Bu kadınların içimde hisler hakkında düşünmeyecektim. Kıskançlık mı? Sahiplenme mi? Ve neden? "Bakın. Bu çok eğlenceliydi ama bu da ne böyle?"

"Bu mu?" diye tekrarladı.

bir ileri bir geri işaret ettim.

"Kadın hayran kulübün değil. Sen ve ben. Biz. Biz ortak değiliz. Biz... hiçbir şey . Ne yaptığını bilmiyorum

silah taşıyan geçici bir kitapçı tezgâhtarı olmaktan başka bir işim yok."

"Özetle ben buyum."

Çift genişlikte bebek arabası olan bir adam geldi. Önünde duruyorduk, bu yüzden Dax bizi elektrik direklerinden birinin yanına götürdü. "Aynen öyle. Neden geçici bir kitapçıda tezgâhtarsın ve neden silah taşıyorsun?" Sırtına bakmak için başımı yana eğdim. Onu görmek için x-ray görüşüne sahip olmama gerek yoktu.

SIG'sini tişörtünün altına sıkıştırdığını biliyordu.

"Bunun hakkında konuşalım."

Genelde sakindim. Soğukkanlı. Dax ile değil. Kendimi kaynamaya yüz tutmuş bir çaydanlık gibi hissediyordum. "Şu anda yaptığımız şey de bu."

"Akşam yemeğinde," diye yanıtladı basitçe. "Ne? Hayır."

"Bak, senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var." "Seksin harika olduğunu biliyorum ama-"

"Seksten bahsetmiyorum." Sonra sıırttı, kendisiyle gurur duyduğu belliydi. "Ve bu inanılmaz."

"Tamam, o zaman-"

"Beni Coal Springs'in kadınlarından kurtarmalısın," diye yalvardı.

Ona baktım. Hayatımda bir kez bile bir erkeğin, neredeyse külotlarını üzerine fırlatan kadınlardan kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu söylediğini duymamıştım. "Ne?"

"Delirmişler. Kitapçıyı gördün mü? Kadınların kasaba çapında grup mesajları var mı? Milis gibiler ama östrojenle silahlanmışlar." Yaklaştı ve bir elini saçlarında gezdirdi. Onu ilk kez bu kadar rahat görmüyordum. "Bu sabah ne yapmak zorunda kaldığım hakkında bir fikrin var mı?"

Başımı salladım ve gözlerimin kocaman olduğunu biliyordum. "Masal saatinde bir seks sahnesi okumak zorunda kaldım."

Dudağımı ısırdım ve gülümsememeye çalıştım. Daha da yakına eğildi ve nefesinin kulağımı okşadığını hissettim. Arzuyla değil, çaresizlikle.

"İki erkekle... ve anal."

Kendimi tutamadım. Bir kahkaha patlattım. "Bu bütün kadınları açıklıyor. Hepimiz gizliden gizliye anal istiyoruz."

Kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Ama eminim hepsi seninle birlikte hayal kuruyordur."

Gerçekten de soldu. "Gururum okşandı. Ve korktum. Kız arkadaşım olursan beni onlardan kurtarabilirsin."

"Kendini duyuyor musun? Silahın var! kışından isteyen hevesli, tahrik olmuş kadınlardan korumamı mı istiyorsun? Bebekken düşürüldün mü?"

"tanımıyorum."

"Ne yani, sapıkça şeyler yapmadan önce üç buluşma kuralınız mı var?"

Bakışları benimkilerle buluştu. Held. "Anal yapmak istediğim tek kadın sensin." Aman Tanrım. Bu fikir karşısında amım sıkıştı. Beni tanımadığı halde tanıdığını söylüyordu. "Sadece söyle."

Sertçe yutkundum. "Sahte randevular için oldukça büyük bir adım." "Dottie yemek pişiriyor," diye karşı çıktı.

Kaşlarımı kaldırdım. Bu her şeyi değiştirdi ve anında ağzımı sulandırdı. Sakin ve çok sinir bozucu ifadesine gözlerimi kısıtım. "Bu yemek şantajı."

Omuz silkti çünkü beni yakalamıştı. Bunu biliyordu. Peynirli pilav ve burritolar arasında, ikimiz de Dottie ne yaparsa yapsın harika olacağını biliyorduk. Onun başka bir yemeğini geri çevirmek aptallıktı.

Homurdandım. Midem de öyle. "Tamam. Birbirimize yardım edeceğiz."

Sırıttı, sonra elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Güzel. O zaman benimle dükkâna geliyorsun."

DAX

Ona turşu dükkanında muhtemelen karanlık bir şeyler döndüğü konusunda hemfikir olduğumu söylemesem de, gerçekten umurumda değildi. Kötü adamları tanırdım ve onlar karanlık işlerini yapıp rahat bırakılmak isterlerdi. Yanlış yaptıkları her şeyi gizlemek için doğru şeyler yapmak. Bunun Disney benzeri bu kasabanın tam ortasında gerçekleşiyor olması artık başıma bela olmuştu.

İlginç ve sinir bozucu bir şekilde, turşu kuran insanlardan daha büyük sorunlarım vardı. Kadın sorunlarım vardı. Evet, çoğul. Coal Springs'in kadınları ya gülünç derecede sıkılmışlardı ya da sevişmeye ve gerçekten çok iyi sevişmeye ihtiyaçları vardı. Muhtemelen ikisi de.

Müşteri sayısına bakılırsa -pratikte hepsi kadındı-annah'nın dükkânı altın madeni gibiydi. Şans eseri Fiona'nın turşu dükkânına girdiğini görmüş ve kadınlara ben dışarı çıkarken kaleyi korumalarını söylemiştim. Anlaşmayı mühürlemek için göz kırptım ve kızımın ve onun turşu takıntısıyla uğraşmaya gittim. Ben dışarıdayken Hannah'dan bir şey çalacaklarını hiç sanmıyordum.

Fiona'yla birlikte döndüğümde dükkan, mümkünse daha da kalabalıktı. Tezgâhın arkasına geçtim, yine koruma olarak üç metrelik parke ve laminantı kullandım.

Jack'in bana ihtiyacım olduğunu ve Coal Springs'te bulabileceğimi söylediği molaya ne oldu? Pancake'in umurunda bile değildim, onu beslemem ve gidip kendi işini yapmadan önce birkaç evcil hayvan almam dışında, ki bu iyi bir şeydi çünkü onu bundan daha fazla eğlendiremeyecek kadar meşguldüm.

FBI için çalışan sahte bir kız arkadaşım vardı. Ortağı ona sahte kanıtlarla komplo kurmayı planlıyordu.

Polis karakolundaki idari görevinden emekli olmuş, işgüzar yaşlı şef.

Jack'in COAL SPRINGS'İN SIKICILARI listesine göre henüz radarında olmayan, caddenin hemen karşısında karanlık işler çeviren insanları turşu haline getirin.

Yerel bir kitapçıda azgın kadınlara anal seks sahneleri okumamı sağlayan bir iş.

Ara vermem gerekiyordu.

Fiona yanımdaki tezgâha yaslandı ve geniş gözlü bir hayranlıkla kalabalığa baktı. "Aşk kitaplarının bu kadar büyük bir iş olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı. "Hannah için iyi olmuş."

Bir kadın elinde üç kitap ve yüz­süz bir gülümsemeyle tezgâha geldi. "Ben Kate."

Fiona sahiplenici bir eli omzuma koyarak, "O alındı," dedi.

Gülümsemesi kayboldu ama "" diye cevap verdi.

Kasayı artık satışını çabucak sonuçlandırarak kadar iyi biliyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, başka bir kadın ödeme yapmak için yaklaşımadan hemen önce. Neyse ki kendini tanıtmadı, bana teklifte bulunmadı ya da numarasını vermedi. Cep telefonunu sadece ödeme için kullandı, bu yüzden hızlı geçti.

"Dottie'nin yemeği. Bu işe Dottie'nin yemeği için girdim," diye hatırlattı Fiona.

Cep telefonum çaldı ve görüntülenen ismi gördüm.
Sikeyim.

"Merhaba," dedim.

"Geç kaldın," diye tersledi Bones Biggles.

Aptal bir ismi olan bir tefeciydi. Aynı zamanda korkulan biriydi, bu da insanların neden ondan çoğu zaman geri ödeyemeyecekleri aldıklarını merak etmeme neden oluyordu. Son beş yıldır, onun bu parayı toplamak ya da başka bir şeyle ödemelerini sağlamak benim işimdi. Parmaklarımla mesela.

"Kahretsin," diye mırıldandım, her zamanki bırakma zamanımı kaçırmıştım. Anal seks okuması yüzünden her şeyi unutmuştum.

"Bok mu? Bu da ne demek oluyor? Hastanede misin, ölüyor musun yoksa başka bir şey mi?"

Onunla hiçbir toplantıyı kaçırmadım. Gayretliydim. Tutarlı. Ve onu tatmin edecek kadar acımasızdım. Bu yüzden sağlığımı merak ediyordu.

"Bir şey," diye cevap verdim, bakışlarımı Bones'un konuşmasını duyamasa da dikkatle izleyen Fiona'ya çevirdim.

İhtiyacım olan son şey, yasadışı faaliyetlerin kokusunu bir tazı gibi alan bir FBI ajanının Bones'u da gözetim altına almasıydı.

"Yakında orada olurum." Daha fazlasını söylemesini beklemedim ve telefonu kapattım.

Denver'a gitmem gerekiyordu. Bugün halletmem gereken tek kişi Jimmy McFee'ydi. Umarım barına uğradığımda kumar borcunun son taksitini getirmiş olur çünkü bahçe makasım yanımda değildi. Parayı gerçekten geri ödemesi gerektiğini anlamadan önce onlarla sadece bir parmağını kesmek zorunda kalmıştım.

" oluyor?" Fiona sordu.

Bakışlarımı ona doğru kaydurdım. Bu lanet merakı kaçıramazdım. "Denver'a gitmem gerekiyor."

"şimdi mi?" Etrafına bakındı. "Neden?"

"bir randevum var."

"Dişçi mi?" Başını iki yana salladı. "Hayır, proktolog. Umarım kışında ne olduğunu bulurlar."

Ters ters baktım. "İş için," diye karşılık verdim.

"Yine ne yapıyorsun?" Çenesine vurdu. "Doğru, bana hiç söylemedin. Şu anda çıkıyoruz ve benim haberim bile yok."

"Bunu akşam yemeğinde konuşacaktık," dedim oyalanarak.

"Şimdi de işe yarayabilir."

Küstahlığı, meydan okumayı unutana kadar onu öpmek istememe neden oldu.

"Eşyaları geri alıyorum." Bu soruya cevap vermeye alışık değildim. Kadınların ihtiyaç için yeterince uzun kalmasına izin vermedim.

Kaşlarını çattı. "Sen haciz memuru musun? Huh."

Teknik olarak. Paraya, insanlara ve diğer şeylere el koydum.

Muhtemelen insanların parasını ödemedikleri arabalarını ve televizyonlarını topladığımı düşünüyordu. Bu algıyı değiştirmeyecektim.

"Ha? Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Omuz silkti. "Sadece seni farklı bir şey yaparken hayal ettim."

Kaşlarımı çattım, sonra bu tehlikeli bir konu olmasına rağmen son derece meraklandım. "Beni ne yaparken görüyorsun?"

Bir dakika boyunca beni inceledi. "Profıl uzmanı değilim ama bir patronun olmadığını söyleyebilirim. Sana ne yapacağının söylenmesini kaldıramazsın."

Bu makuldü.

"Geçen gün, muhtemelen tüm yıl boyunca giydiğim ev kredisinden daha pahalı bir takım elbise giydin."

Güzel takım elbiseleri

severdim. "Silah

taşıyorsun." Evet.

"Ücretli suikastçı."

Donup kaldım. Vücudumdaki her molekül kelimenin tam anlamıyla şoka girdi. Belki de bir profilci olmalıydı. Yavaşça gülümsedim, sonra elimi salladım. "Beni çözmüşsün. Kelepçeleri görmüyorum. Beni tutuklamayacaksınız."

Bir omuz silkme daha. "Tatildeyim."

Tamam, kendimi bundan kurtarmanın zamanı geldi. "Gitmem gerek."

Bana şaşkınlık ve şüpheyle baktı. "Ciddi misin?"

Yalan söylemeye alışmışım. Gerçeği çarpıtmaya. Parmak almaya. Ölü bedenlerle uğraşmaya. Fiona'nın araştıran bakışlarıyla başa çıkabilirdim. "Evet. Birkaç saat içinde döneceğim."

Bana Pancakei hatırlatan bir kayıtsızlığı vardı. "Güzel. Dottie'nin yemeğini tek başıma yiyeceğim."

Evet, tıpkı Pancake gibi. Ne yaptığım umurunda değildi ve sadece yemek istiyordu.

"Bunun için geri geleceğim, tatlım. Bu arada, buranın yanmadığından emin ol."

Ağzı açık bir şekilde bana baktı. "Ne?" "Dükkânı senin işletmen gerekiyor."

salladı ve geri adım attı ama kaçamadan elini yakaladım. "Hayır, istemiyorum."

"Evet, öyle. Dünün büyük bir kısmında kapalıydı." "Benim maymunlarım, benim hayvanat bahçem değil."

Kaşlarımı çattım. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Boştaki elini kalçasına koydu. "Sikeyim hayır demek."

Neden bu kadar aykırı ve denizci gibi küfretmeyi seven bir kadına aşık oldum ki? Jack ılımlı bir kütüphaneciye aşık oldu. Neden bir kız kardeşi yoktu? İçten içe , çünkü vardı. Onu engellemeye çalıştım. Briana Highcliff muhtemelen gülünç derecede esnek olsa da, aynı zamanda nemfoman bir deliydi.

Ben de onun romantizme karşı aynı ilgisizlikle etrafıma bakındım. "Eğer ben yönetebiliyorsam, sen de ."

"Oh, bir kitapçının dışına kadar koşabilirim. Ama dediğim gibi, tatildeyim."

"Evet, sadece huzur içinde kedi bakıyordum ve şimdi bir kitapçı işletiyorum ve senin erkek arkadaşın oluyorum."

Öfkelendi. "Peki. Karşılığında bir şey istiyorum."

Yaklaştım ve mırıldandım, "Anal? Bir kadının bundan nasıl hoşlandığını çok iyi bilirim."

Başka bir müşteri göğsüne sıkıştırdığı üç kitapla kasaya geldi ve ne yazık ki kulak misafiri oldu. Dudaklarından küçük bir inilti kaçtı.

"Hayır," diye yanıtladı Fiona. Gözlerinin kayma şeklinden *hayır*'ın aslında bir *belki* olduğunu düşünmek zorundaydım.

Müşteri konuşmamızı kesti. "Tatlım, eğer teklif ediyorsa evet demelisin."

Sırıttım. "Kadını dinle, Fiona," diye ekledim, bariz rahatsızlığı karşısında eğlenmişim. Ve tahrik oldum, çünkü bu daha önce yapmadığı anlamına geliyordu. Ya da doğru yapmamıştı. Onun düşüncelerini değiştirebilirdim. Çok ateşliydi ama buna gerek yoktu çünkü Fiona zaten ateş gibi yanıyordu.

Kadının kitaplarını aldım ve onu .

Fiona, "Kıçına bir şey kaçmış olan o," diye karşı çıktı ve bana "*siktir* git" der gibi baktı.

Oh, evet. Ateş.

DAX

Doksan dakika sonra onu bar odasında bulduğumda Jimmy McFee, "Kahretsin, beni unuttuğunu sanmıştım," diye homurdandı. "Makasları kalemtıraktan almak zorunda mı kaldın?"

Kırk yaşlarında, günde iki paket sigara içen ve Bones Biggles'a seksenden fazla borcu olan biriydi. Jimmy bir süre benim pikap rotasyonumda olacaktı.

"Seni unutmanın imkanı yok, Jimmy." Ama unutmuştum, Fiona yüzünden.

"Başka biri olsa flört ettiğini düşünürdüm ama sonra sen olduğunu hatırlıyorum."

"Bir parmağın eksikken içki şişelerini parmaklarınla saymak biraz zor," diye karşılık verdim, birkaç ay önce kestiğim için bir parmağı eksik olan sol elini tutarak. Bones lakabını böyle almıştı, biri borcunu ödeyemediğinde parmaklarını ve diğer vücut parçalarını istiyordu.

Bones eğlenceli bir adam değildi, ama onun için getirdiğim her ödemedenden pay alıyordum ve tercih ettiği ikna türüne karşı hassas değildim. Bir iş bitiricinin hayatı tek boynuzlu atlar ve gökkuşaklarından ibaret değildi.

"Lütfen bugün bir tane daha almak zorunda kalmayacağımı söyle," dedim ona.

"Neden? Zor bir gün mü geçiriyorsun?" diye sordu, sözlerine alaycılık karışmıştı. Onun da bir parmağının daha kesilmesini istediğinden şüpheliydim. Aslında, parmağının kesilmesini bekliyor olsaydı bu kadar sakın . İkinci bir hatırlatmaya ihtiyaç duyan biriyle nadiren muhatap olurdum. Jimmy kulübedeki en keskin alet olmasa da, o kadar aptal da değildi.

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandım. Dökülmüş bira ve ucuz oda spreylelerinin kokusu mekânın salaş daha da artırıyordu. Burası, kötü tavuk kanatlarından bir tür gıda zehirlenmesi istemedikleri sürece orta düzey yöneticilerin mutlu saatler için geldikleri bir yer değildi.

Panosunu ucuz votkanın yanındaki rafa bıraktı ve yanımdan geçip ofisine doğru ilerledi. Kaçacağından endişe etmedim. Ondan beş santim, elli kilo kasım ve serçe parmağım vardı. Ayrıca, bu onun işiydi, Bones'a geri ödemek için ihtiyaç duyduğu parayı kazanmasının tek yoluydu. Ve daha fazla parmakla değil. Gidecek hiçbir yeri yoktu, bu yüzden sabırlı davrandım -ya da olabildiğim kadar sabırlı-masasındaki sandalyeye çöktü, sonra yan çekmecelerden birinin kilidini açtı. Kalın bir zarf çıkardı ve bana uzattı.

Doğru miktar olduğunu bilmek için saymama gerek yoktu. Eğer yanlışsa kaybedecek çok şeyi vardı. Bir kedinin dokuz canı vardır. Jimmy'nin de dokuz parmağı vardı.

"Sen... kapalı görünüyorsun," dedi beni inceleyerek. Kaşlarımı çatmaya devam ettim.

"Lanet olsun, kadınlarla ilgili sorunların var." Şimdi ters ters baktım.

İki eliyle gel işareti yaptı, eğer kesmeseydim serçe parmağının olması gereken yerdeki kütük çok belirgindi. "Jimmy Amca'ya her şeyi anlat."

Jimmy *amca* mı? Biz arkadaş değildik. Tanıdık bile değildik. Biz... Kahretsin, benim hakkımda ne düşünüyordu?

Sol serçe parmağını bahçe kerpeteniyle çıkaran adam mı? Pislik mi? Şeytan mı? Yine de aşk hayatımı ona anlatmamı mı istedi?

"Tavsiye vermek için en uygun kişinin sen olduğundan emin değilim, Dokuz Parmak," diye mırıldandım.

"Arkadaşın Jack'e yardım ettim," diye hatırlattı.

Hâlâ on parmağı varken, Jack bir keresinde beni almaya gelmişti. Jimmy'nin parası yoktu ama Jack onunla bir anlaşma yapmıştı; o sıralar sıkı takip ettiği Hannah'ya bir mesaj yazmasına yardım ederse parmağını almayacaktım. Mesaj emojileri ya da diğer aptalca şeyler hakkında saçma sapan tavsiyeler vermişti. O Dr. Ruth ya da Dr. Phil değildi.

", " diye dürtükledi. "Bu hafta param var. Biz dostuz."

Öfkelendim. Buds? Biz mi? Tek dostum Jack'ti ve o da bu hayattan emekli oldu. Beni Jimmy gibi serserilerle tek başıma uğraşmak zorunda bıraktı. Kiler kapısında çok kısa bir kötü adam listesinin olduğu bir kasabaya yerleşti ve bu listede kolu kötü fırlatan on bir yaşında bir çocuk da vardı.

Listede olmayan şey ise turşucu adamdı. Onu daha önce hiç görmemiştim ve Jack'in listesinde olmadığına göre ya kötü bir adam değildi ya da Jack'in radarına girmemişti.

Ama Fiona'nınkiyle kesişti ve bu yüzden onu kontrol etmem gerekecekti.

İçimi çektim ve teslim oldum, kapının pervazına yaslandım. Burada hiçbir şeye dokunmuyordum. "İyi. Beni deli eden bir kadın var."

"boğmalı mısın yoksa becermeli misin karar veremiyor musun?"

Fiona'yla bağırıp çağırmaktan ve sevişmekten başka bir şey yapmamış olsak da, onun Fiona hakkında böyle konuşması hoşuma gitmiyordu. Ama Jack uzaktaydı ve bu konuyu konuşabileceğim başka kimse yoktu. Elimden geleni yapmak zorundaydım.

"Hemen hemen," diye cevap verdim.

Gülümsedi. "O zaman aşıksın."

Ona baktım. Birkaç kez göz kırpıttım. Kendi mi içiyordu? "Ne diyorsun lan sen?"

ne hakkında?"

Dört parmaklı elini bir yarışma programı sunucusu gibi salladı. "İşte bir ilişki bir şeydir. Cehennem ve hayatınızın en iyi seksî."

"Cehennem *ve* iyi seks mi? Bu hiç mantıklı değil." "Aşk da öyle."

Başımı eğdim ve ona baktım. "Kaç kere boşandın?"

"Üç."

"O halde bu tür tavsiyelerde bulunacak son kişi sensin."

"*Tam tersine, mon frère.*" Fransızca kullanması kulağa gülünç geliyordu. Neden onunla bu konuda konuşuyordum ki? Bu bana kendi akıl sağlığımı sorgulattı. Acımasız bir tefeciye tonlarca borcu olan boktan bir barın sahibiydi. "Uzman sayılabilecek kadar sıçıp batırdım."

" batırırken," diye hatırlattım. Tekrar iç çektim. "Peki, siktir et. Annemle babamın mükemmel bir evliliği vardı. Birbirlerini seviyorlardı. Nefret edip seviştiklerini kastetmiyorum. Onların seks yaptığını düşünmek istemiyorum."

"Boşandılar mı?" diye sordu.

"Kadın öldü."

Gülümsemesi azaldı ve yıpranmış yüzünde nezakete benzer bir şey belirdi. "Üzgünüm evlat. Bu çok zor."

Bir elimi enseme gezdirdim, bahçe makasıyla parmağını kopardığım bir adamla yaşadığım bu tuhaf yakınlaşma anından rahatsız olmuşum. "Ondan sonra babama ne olduğunu gördüm."

"Evet, Koca Mike'ı duydum. Buraların gizemli Büyük Kötü Kurt'u gibidir. Kasabada adı hala korku içinde fısıldanıyor."

Onun zamanında çöpü dışarı çıkarma şekliyle olmalıydı. Beni ve Jack'i şeker gibi gösterirdi.

Striptizciler.

"Ben onun gibi olmayacağım," dedim.

"Evlat, tıpkı onun gibisin." Arkasına yaslandı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen ve Jack, ikisi de."

Başımı salladım. "Hayır. Aşk tarafından yok edildi."

Öne doğru eğildi, eski sandalyesi yine gıcırdadı. "Dinle, aşk yok eder."

Kıkırdadım. "Aynen öyle."

Başını iki yana salladı. "Neden üç kez evlendim sanıyorsun? Çünkü aşık olmak gelmiş geçmiş en iyi şeydir. İyi olduğunda seni yok eder. Kötü gittiğinde ya da sevdiğin birini kaybettiğinde, seni yok eder."

"Yine, aynen. Neden böyle bir pisliğe bulaşmak isteyeyim ki?"

Omuz silkti. "Çünkü buna değer."

Öyle miydi? Koca Mike annem öldürüldükten sonra lanet bir kanunsuza dönüştü. Beni ve Jack'i katile dönüştürdü. Jimmy benim nasıl karanlık bir ruha sahip olduğumu ilk elden biliyordu. Hepsi aşk yok ettiği içindi. Fiona'ya karşı hissettiklerim aşk değildi. Asla değildi. O beni delirtti. Bunu ne kadar yaptığını düşünmeden edemiyordum.

Bu kesinlikle aşk değildi.

Ellerini çırparak beni düşüncelerimden uyandırdı. "Söyle bana evlat. Bilmek için ölüyorum. Jack'in kadını gibi bir kütüphaneci değil, değil mi?"

Başımı salladım. "Daha kötü."

Kaşlarını çattı. "Bir rahibe mi?"

Yüzümü buruşturdum. "O bir FBI ajanı."

Jimmy gülmeye başladı. Ve gülmeye. Ta ki ben yanına gidip gömleğini tutana ve onu ayak parmaklarının üzerine kaldırıana kadar gülmeye devam etti. Yüzüne baktım. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bir FBI ajanına aşıksın!"

"Ne?" Elimi açtım ve masasındaki sandalyeye çöktü, sandalyenin gıcırdamasına ve daha fazla dayanamayacağının sinyalini vermesine neden oldu. Buradaki hiçbir şey öyle değildi.

Burayı temizlemenin tek yolu yakıp kül etmektir. "Tabii ki hayır."

Fiona'ya aşık değildim. Aşık değildim. Belki de dağdan inerken Nitro'yu arayıp iş arkadaşlarını araştırmasını söyledim. Ortağının kim olduğunu öğrenmesini. Onunla yatmanın bedelini ödetmesini.

Bu aşık olduğum anlamına gelmiyordu. Bir FBI ajanına ortak sorununda yardım etmek yapabileceğim en aptalca şeydi. Yine de oluyordu.

Oh, adam düşüyordu. Kimse benim kızımı sikemez.

"O zaman onu buraya getir. Dört numaralı eşimi arıyorum."

Jimmy dokuz parmağını Fiona'ya mı sokacak? " olmaz. Bütün parmaklarını kırar, sonra da bir tanesini koparırım. teker teker."

Tüylü, aşırı büyümüş kaşlarını kaldırdı. "Bir dahaki sefere Bones'un parasını almam için beni ne motive edecek biliyor musun? İş Bitirici FBI Fiyaskosu'nda bundan sonra ne olacağını öğrenmek için."

Ona ters ters baktım çünkü bundan çok fazla zevk alıyordu.

"Siktir ." Elimde parayla ofisinden hışım ile çıktım, kahkahaları koridorun pis duvarlarında yankılanıyordu. Şerefsiz.

FİONA

Saat tam altıda, Dottie hızla evime girdi. İnsanları dışarıda tutan kilitlerden vazgeçtim.

"Helloooo!" diye .

"Burada," diye cevap verdim. Elimde bir kadeh şarapla mutfak taburelerinden birine oturmuştum. Kitapçıyı kapattıktan sonra bir şişe almak için dükkâna uğramıştım. Bunu hak etmiştim.

"Arayacaktım ama onun yerine uğramaya karar verdim."

İçeri girdi ve tezgahın üzerine yeniden kullanılabilir bir çuval koydu. Üzerinde boya lekeleri olan kot pantolonu, eski spor ayakkabıları ve altından parlak mavi bir tişört görünen Colorado Üniversitesi gri sweatshirt'ü ile onu gördüğüm en şık kıyafetiydi.

"Ne okuyorsun?" diye sordu.

Kapağını görebilsin diye ciltsiz kitabı ters çevirdim.

"*Back In The Saddle.*"

İlk başta, beni bir aşk kitapçısının başına bıraktığı için Dax'i öldürmeye hazırdım. Daha az nitelikli olduğumu tek iş okul öncesi öğretmenliği idi.

Ama sonra beni yalnız bıraktığını ve beni gözetleyen sahte bir erkek arkadaşım olmadığını fark ettim. Turşu dükkanına geri dönmemin kötü bir fikir olacağı konusunda onunla hemfikir olmak zorundaydım. Ama kitapçının caddenin karşısında olduğunu ve turşucu dükkanını izlemek için mükemmel bir yer olduğunu ima etmişti.

Ben de caddenin karşısını izleyebilmek için son derece rahat sandalyelerden birini ön pencerenin hemen yanına ittim. İyi bir FBI ajanı gibi ortama uyum sağlamak için öyle değilmişim gibi davranmaya çalıştım, sonra da orada neler olup bittiğini dinlemeye çalıştım. Tüm olağan gürültüyü biraz zaman aldı. Sonunda birkaç şey yakaladım.

"Lanet olası turşu salamurası. Ayakkabılarıma bulaştı. Koklamaktan bıktım."

"Sevkiyatı sınırdan geçiriyorsunuz, bu yüzden yakında kaktüs ve taco'dan başka bir şey başlamayacak."

Daha sonra birini aramak için çağrıldım ve yerime döndüğümde başka hiçbir konuşmayı duyamadım. Mekanın ışıkları kapalıydı ve sokağın karşısından kapının üzerindeki kapalı yazısını görebiliyordum.

Kitapçının içinde konuşmalar vardı.

Kadınlar konuşuyordu.

Benim hakkımda.

İnsanların benim hakkımda şikayet etmesine, dedikodu yapmasına tamamen alışkın olduğum için tepem attı.

Babam.

Neden doğdunuz?

Erkek olmalıydın. Sen

değersizsin.

Kimse seni istemiyor.

İş arkadaşlarım.

Çok gergin.

Onu mutlu saatlere davet etmek zorunda mıyız?

Sanırım beynindeki tümör onu daha az heyecanlı yaptı.

Sence yatarken pantolon giyiyor mudur?

Ancak kadınları dinlediğimde tamamen farklı bir şey duydum.

O çok güzel.

Ne tür bir nemlendirici kullandığını merak ediyorum çünkü cildi harika.

Ondan seks tüyoları almalıyız çünkü ben de bir Dax istiyorum.

Koştuğunu duydum. O çok güçlü.

Evet, hepsi bu. Söyleyeceklerini düşündüğüm her sinsi şeyin yerine nazik bir şey geldi.

Hepsine sarılmak, kahve içmeye davet etmek istedim. Manikür/pedis. Koşuya. Her neyse. Sevildiğimi hissettim. Ama yapamadım. Kulak misafiri olmak beni ofiste popüler yapmıyordu, bu yüzden açık bir meraklı olmaktan daha iyisini biliyordum. Sadece gülümsedim ve kadınların nezaketini sıcacık bir battaniye gibi etrafıma sardım.

Yapacak bir şeyim olmadığı için sonbahar sergisinden elime geçen ilk kitabı aldım ve okumaya başladım.

Sonra bağımlısı oldum, sadece diğer müşterileri arayacak kadar uzun süre durdum. Hatta kapanış saatinden sonra da okumaya devam edebilmek için satın almıştım.

"Mmm, bu iyi bir tane," diye mırıldandı, çuvaldan büyük bir plastik kap çıkardı. "Onların olduğu kısma gel-"

"Evet!" Gözlerim parladı. "İki tane olduğuna inanabiliyor musun-" "Biliyorum," diye karşılık verdi, kendini yelpazeleyerek. "O zaman-" "Aynen öyle. Umarım o-"

Elini kalbinin üzerine koydu. "Senin için spoiler vermeyeceğim ama aşk kitaplarında sonsuza dek mutlu sonlar vardır."

İçimi çektim. "Kendime bir kovboy bulmalıyım," diye nefes aldım.

"yarı, kaslı bir erkek arkadaşın var ama atın ön tarafını bildiğinden şüpheliyim." Önüme ikinci bir kap koydu. "Ye."

Kapağı kaldırıp baktığımda, çekmecedен benim için bir çatal aldı.

"Neden bana yemek getirip duruyorsun?"

"Çünkü insanlar böyle yapar."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Birbirinizi mi besliyorsunuz?"

Güldü. "Birbirinize iyi bakın, tatlım."

Getirdiği salataya kaşlarımı çatarak baktım. İçinde birkaç çeşit marul, küp küp peynir, kuru üzüm, ay çekirdeği ve hatta nar taneleri olan süslü bir salataydı. Sos ekşi ve sarımsaklı kokuyordu.

Ağzım sulandı. "Vay canına, bu harika görünüyor. Çok teşekkür ederim ama benim için yemek yapmaya devam etmek zorunda değilsin."

Gümüş bir kaşını ve bana dişlerini fırçalaması gerekirken diş fırçasını musluğun altına sokan bir çocukmuşum gibi baktı. "Ne zamandan beri kendin için yemek yapıyorsun?"

Dudaklarımı büzdüm. "Hiçbir zaman."

"Kesinlikle."

"Şarap aldım." Henüz açlıktan ölmemiştim.

Başını eğdi. "Kimse seninle ilgilenmiyor mu?"

Dudağımı ısırdım.

"Tam da düşündüğüm gibi." Parmağıyla tezgâha vurdu. "Ye." Etrafına bakındı. "Dax nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim salatayı bıçaklarken. "Denver'da yapacak bir işim vardı."

Daha önce arandığında, telefonda duyduğum tek şey Dax'in geç kaldığını söyleyen huysuz bir adamdı. Gerçekten dişçi de olabilirdi ama genelde resepsiyon görevlileri daha dostane bir ses tonuna sahipti.

"Akşam yemeğini de getirdim." Bana bir bakış attı. "Böyle bir adamın ete ihtiyacı vardır."

Aynı fikirde değildim. Ayrıca bu salatayı onunla paylaşmak zorunda olmadığım anlamına da geliyordu.

"Siz ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?"

Dax, Dottie'ye erkek arkadaşım olduğunu ilk söylediğinden beri mi? Yoksa bakkaldaki karşılaşmamız başladığı zaman olarak mı sayılır? Ben silahlı soygunu seçtim. "İki gün."

Dottie elini kalbinin üzerine koydu ve duygusal görünüyordu. "İlk görüşte aşk."

Başımı öyle bir salladım ki, saçıma yapışsa bir sincabı bile yerinden oynatabilirdi. "Hayır, hayır. İlk görüşte aşk yok."

"Buna inanmıyor musun?" diye sordu.

"Aşkın gerçekten bana göre olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarını çattı ve birinin peri tozunu çaldığı Tinkerbell gibi baktı. "Bu çok üzücü. Annen ve baban sana bunun nasıl bir şey olduğunu göstermedi mi?"

Kıkırdadım, sonra şarabımdan bir yudum aldım. "Benim hayatım bir aşk kitabı değil. Daha çok gerçek bir suç podcast'i gibi."

"Paylaşmak istersen can kulağıyla dinlerim," dedi.

Bir küp peyniri bıçaklarken ve yerken inceledim.

Dottie samimiydi. İyi davranmasının ardında gizli bir neden varmış gibi görünmüyordu. Sadece öyleydi.

İyi bir dinleyici gibi görünüyordu ve beni tanımakla gerçekten ilgileniyordu. Ne oluyor, değil mi? "Ben beş yaşındayken annem bizi babamdan uzaklaştırmaya çalıştı. Babam bizi bulana kadar ilk durağa kadar gittik ve geri getirildik. Ertesi sabah uyandığımda onu merdivenlerin dibinde ölü buldum. Üzerimde gökkuşağı desenli pembe pijamalarım vardı." Yutkundum. Koyu renk halının üzerinde iki büküm yattığını, kolunun ters tarafa büküldüğünü hatırladım. Gözleri açık ve boştu, tavana bakıyordu. Onu uyandırmak için ne kadar uğraştığım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ondan sonra babamla yalnız kaldım." Babamdan bahsetmedim çünkü birkaç arkadaşım ve Denver saha ofisindeki herkes -ve diğer yerlerdeki birkaç kişi- detayları biliyordu. Adaleti sağlamak için FBI'a katılan bendim.

Dottie yapmadı. Bir tabure çekip oturdu, sessiz kaldı ve sabırla devam etmemi bekledi.

Salatadan bir kuru üzüm aldım ve kemirdim. "Sadece iyi bir adam olmadığını söyleyeceğim. Çok çalıştım, tam burs aldım.

ve onu hapse atabilmek için FBI'a girdim." " sen mi?" diye fısıldadı , gözleri geniş , dolu Merak, acıma değil. Sanki adamın burnunu patlatmak istiyormuş gibi yumruklarını sıkması kaçmadı.

Güldüm ve ona kocaman bir gülümseme verdim. "Oh evet."

"Tabii ki yaptın." Tezgâhın üzerinde duran elimi okşadı. "Çok güçlü ve cesursun. Aferin sana, tatlım."

Güçlü mü? Cesur mu? Benim hakkımda böyle mi düşünüyordu? Gururlu mu görünüyordu?

Bununla ne yapacağımdan emin değildim. "Yani aşk mı? Hayır."

Salatama odaklandım. Büyük bir ısırık aldım. Hikâyem üzücüydü ve öyle ahım şahım bir şekilde değil, tamamen berbattı. Oldukça üzgündüm.

"Bay Doğru'yu bulmak istemiyor musun?" diye merak etti.

Başımı salladım. "Mutlu olmak için hayatımda bir erkeğe ihtiyacım yok."

"Hayır, tabii ki değil. Ama bir erkek *bazı şeyler* için iyidir. Sadece *Back In The Saddle*'dan bile birkaç tane aklıma geliyor."

Gözlerimi devirmemek mümkün değildi. "Dax demek istiyorsun."

"Aynı anda hem harika hem de çılgın hissettiriyorsa."

Öyle mi yaptı? Bana hissettirdi ve bu bir ilkti.

Omuz silktim. "Bay Doğru Şimdi ile iyiyim."

Bir devlet sırrını paylaşır gibi yakınına eğildi. "Eğer Bay Doğru Şimdi seninle bu sabah masal saatinde okuduğu kitap gibi konuşuyorsa, şanslı bir kadınsın demektir."

Kızardım. Yanaklarımın neredeyse alev alev yandığını hissedebiliyordum. Dax'in kitapçada ne okuduğunu bilmiyordum ama içimdeyken ve bana bu kadar iyi karşıladığım için onun iyi kızı olduğumu söylerken sesinin nasıl çıktığını biliyordum.

Kaşlarını salladı. "Kasabanın dilinde o var." "Öyle mi?"

Odak noktamı lezzetli salataya geri çevirdim.

"Hanımlar sanki İkinci Gelişmiş gibi davranıyor ve erkekler de buna pek hevesli değil."

Başımı salladım. "Erkekler heyecanlanmalı."

"Nasıl yani?" diye merak etti.

"Bu kadınların hepsi ateşli ve rahatsız ve bunu biriyle halletmeleri gerekiyor. Erkekler ona bira ısmarlamalı ve bu gece yaşayacakları tüm aksiyon için teşekkür kartları göndermeli."

Dudakları kıvrıldı. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

Ben de bu gece biraz aksiyon istiyordum. Ama seks için Dax'e güvenmemeliydim, hatta gelmesine bile. Orgazmlar gerçek olsa da, randevumuz sahteydi.

Dax'i sinir bozucu olmadığı zamanlarda severdim. Turşu dükkanında sözümü kesmediğinde. Ya da erkek arkadaşım olduğunu söylemediğinde. Ya da kitapçada bunu devam ettirmemi istemediğinde. Ya da oranın sorumluluğunu bana bırakmadığında.

Onu en çok konuşmadığımız zamanlarda sevdim. Ama aşk? İmkani yok.

"Sen de istemiyor musun?" Konuyu değiştirip çatalımla salatamı işaret ederek sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır canım. Ben zaten Mr. Dotson. Sen bitir çünkü gitmemiz gerek." Gitmek mi?

"Nerede?"

Ellerini birbirine sürttü ve gözleri parladı. "Zanaat gecesi, hatırladın mı?"

Aman Tanrım.

Dur olarak çatal olmayan elimi kaldırdım. Çünkü kesinlikle durmasını istiyordum.

"Bunun bana olduğunu sanmıyorum."

Elini sallayarak sözlerimi geçiştirdi. "Saçmalık. Bunların hepsi kocalarımızdan uzaklaşmak için yaptığımız eğlenceler."

Bay Dotson'la henüz tanışmamıştım ama iyi biri olduğuna dair bir his vardı içimde.

"Benim bir kocam yok," diye hatırlattım, bunun beni dışarıda bırakacağını umarak.

"Hayatında biraz eğlenceye ihtiyacın var," diye karşı çıktı.

"Sanırım farklı eğlence tanımlarımız var," diye mırıldandım.
"Benimki atış yapmak ve beş mil koşmak."

Gülmeye başladı. "Tatilinizde yeni şeyler denemenin zamanı geldi."

Bundan pek emin değildim. "gecesi mi?"

Çantanın dibinden bir şey daha çıkardı. "Evet, el işi gecesi. İşte gömleğin."

Ondan aldım ve kendime baktım. "Giydiğim şeyin nesi var?"

"Hiçbir şey, ama bu gece Bu a takım
zanaat rekabet."

Cadılar Bayramı için balkabağı boyuyoruz."

"Boyamak mı? İnsanların onları oyduğunu sanıyordum."

"Cadılar Bayramı'na daha iki hafta var. Oyulmuş olanlar çok çabuk bozuluyor. Ayrıca, yaratıklar onları yemeyi seviyor ve kasabada iki yıl önceki gibi atıştıran bir geyik ailesine daha ihtiyacımız yok."

Tamam o zaman.

"Bu büyük bir gece. Genel bir kazanan var ve para ödülü alacak, ayrıca kazanan takımın balkabakları ayın geri kalanında belediye binasının önünde sergilenecek."

Coal Springs'teki el sanatları gecesinde cimrilik yapmamışlar gibi görünüyor.

"Yiyin. Oraya erken gitmeliyiz çünkü Rosemary Gecker'ın tüm yapışkan gözleri istiflemesini istemiyorum."

Balkabağı boyamak mı? Googly gözleri? Kendimi alternatif bir evrendeymişim gibi hissettim. Sonra mavi tişörtü açtım ve ön yüzünü okudum.

"*Artsy Fartsy Takımı mı?*" Başımı bir kez daha sertçe salladım. "Hayatta olmaz, Dottie. Kesinlikle olmaz."

FİONA

BİR SAAT SONRA, Artsy Fartsy parlak mavi tişörtümle, bu ayın zanaat gecesinin -ve yarışmasının- düzenlendiği Bud's Bar'daydım. O gece Buckets of Beer gecesi idi, yani çalışma masamızın üzerinde buz dolu metal kovalar ve bira şişeleri vardı.

Oraya vardığımızda tanışmalar yapıldı. Artsy Fartsy takımında ben, Dottie, emekli bir lise kimya öğretmeni olan Martha, kızı Mindy ve Dottie'nin şehir dışında olan kız kardeşi Bayan Metcalf vardı. Diğer takım, yani Fırça Bufonları tanıtıldığında, isimlerini duyunca gözlerim kamaştı. Tammy, Rosemary, Marcia ve muhtemelen Denise ya da Deirdre. Aynı pembe tişörtleri giydikleri için onları ayırmak zordu. Ya da bunu yapan önce şarap, sonra bira olabilirdi.

Birkaç meze geldikten sonra biramı bitirdim ve dekorasyon savaşı için gazete kaplı masalara yerleştik.

Balkabağımı kendim kadar boyamam uzun sürmedi. Sanatsal olan her şeyde berbatım ve bu basit, sıfır kurallı proje de bunu kanıtlıyordu. Dışarıdan bakınca

Dottie bana bir bira daha verene kadar tüm bu deneyimi yaşadım, sonra sustum ve... eğlendim.

Coal Springs'te sır yoktu. Bu, benimki de dahil olmak üzere herkesin birbirinin hayatını olimpik bir spormuş gibi didik didik etmek istediği anlamına geliyordu. Başka hiç kimse bu kadar istilacı ve didikleyici olmayı umursamıyor gibiydi. Bana göre, FBI'da olmakla ilgili sorulara cevap vermek rahatsız ediciydi, sanki bir karpuz balyası ile gözüm oyulmuş gibiydi. Mesleğe nasıl girdiğim konusunda kaçamak cevaplar vermek zorunda kaldım. Kimse benim işlevsiz ailemle ilgilenmezdi ve neyse ki Dottie ona daha önce anlattıklarımı paylaşmamıştı. Ayrıca tatilde olduğum gerçeğinden de kaçınmam gerekiyordu. Ya da neden. Ya da neden Coal Springs'de olduğumu. Ya da beyin tümöründen.

Hayatım dedikodu severlerin rüyasıydı, bu da pek bir şey söylememeye çalıştığım anlamına geliyordu.

Dottie elindeki korkunç balkabağıyla yanıma oturdu. Küçük çocukları ağlatacak kadar korkunç değildi ama çok korkunç olduğu için korkutucuydu.

Benimki de daha iyi değildi.

Sanatsal yeteneğim sıfır olduğu için olabilir. Ya da yarı sarhoş olduğum için de olabilir. Benimkinde boyalı, kocaman bir gülümseme, tek bir beyaz sivri diş ve yeşil Medusa-vari saçlar vardı. Gözleri pek sevmiyordum ama içimdeki çocuksu sim sevgisini keşfetmişim ve ıslak boyanın içine bolca serpiştirmişim.

El işi gecesı katılımcılarının fısıltılarını duydum ve benimle dalga geçmelerini bekledim. *Onun yerine, Fiona'nın çok yetenekli olduğunu ve Dottie'nin onun hakkında çok güzel şeyler söylediğini, ayrıca gelecek hafta şarap gecesine gelmesi gerektiğini* duydum.

Benden hoşlandılar mı? Resimde *iyi* olduğumu düşündüler? Başımı kaldırıp temkinli bir şekilde grubun etrafına baktım. Birkaçı bakışlarımla karşılaştı ve gülümsedi. *Gerçekten* gülümsediler. Yanımdaki Dottie uzanıp elimi okşadı. Benimle aynı şeyleri duyduğundan şüphe etsem de, bir şekilde biliyordu.

Ona gerçek bir gülümseme verdim çünkü bu grubun bir parçası olmak iyi hissettiriyordu, özellikle de resim yapmaya ve içmeye başladığımızda. Ben pek açık sözlü olmadığım için, diğery Artsy Fartsy kadınları sohbet konularını genişlettiler. Her şeyin etrafımda sürüklenmesine izin verdim. Gürültüye izin verdim, gülünç derecede *normal* konuşmaları zmsedim. Tutuklamalar, arama emirleri ya da kanıt toplama hakkında konuşulmuyordu. Bu kadınlar her gün kötü adamlarla uğraşmıyordu. Ya da hiç. Hayatlarındaki sorunlar basitti. Bozuk p ğtc. Geometriden kalan bir ocuk.

yok. Ya da komploya uğramak. Ya da ne kadar değersiz hatırlatmasın diye babanızdan saklanmak. Coal Springs'de hayat peynirli pilav ve T-ball'dan ibaretti.

"Gelecek ay ikinci bebeğini bekliyor."

"Sarımsak soğanları şimdi ekiliyor. Sonbaharda toprağay girmeleri gerekiyor, biliyorsunuz."

"Sıcak basmaları en kötüsü. Geceleri iki vantilatöre ihtiyacım oluyor." "Yeni kahvaltı mekanı en iyi krepleri yapıyor."

Başım resmimden kalktı. Biradan kaynaklanan beyin bulanıklığıma rağmen, bu meraklılar kasabasının turşucuları gzetlememde bana yardımcı olabileceğini fark ettim. İstihbarat toplama konusunda saha ofisindeki tüm katımdan daha iyiydiler.

"Main'deki turşu dükkânına ne dersin?" Masanın etrafına bakarak sordum. Elimdeki küçük gökkuşağı sim kavanozunu patates kızartmasına tuz atar gibi ıslak bir noktanın üzerinde salladım. "Daha önce oradaydım ve hepsi bitmişti."

Turşu istihbaratı varsa, bunu biliyorlardı.

Martha, elini tişörtünün zerine, Fartsy kelimelerinin üzerine koyarak, "Mide ekşimeme neden oluyorlar, o yüzden uzak duruyorum," dedi.

"Turşuları severim ama alıyorum," diye ekledi Mindy, başını işinden kaldırmadan, alçak bir kötü adam gibi kıvrık bir bıyık ekleyerek. "Altı yaşındaki çocuğum beslenme çantasındaki mızrakları seviyor."

"Tükendiğine göre iyi olmalılar," diye Dottie, balkabağının arkasına bir tutkal damlattıktan sonra bir göz daha yapıştırdı.

Lanet olsun. Hiçbir şey bilmiyorlardı! Neden? Erken kalkmadılar mı? Dağın kenarına turşu döküldüğüne tanık olmadılar mı? Bunların burunlarının dibinde gerçekleşen yasadışı faaliyetler için tehlike işaretleri olduğunu fark etmediler mi?

Daha fazla zorladım ama . "Nasıl-"

"Zaman doldu!" Tammy... ya da belki Rosemary seslendi. Diğer masadan ayağa kalktı ve kurnaz bakışlarıyla yarışmacıları süzdü. "Bizimkileri senin masana getireceğiz, Dottie."

Dottie başıyla onayladı ve yer açmak için balkabağını yana kaydırıldı. "Güzel. Tarafsız bir değerlendirme istiyoruz." Hepimiz ayağa kalktık ve projelerimizden uzaklaştık. Birlikte... ilginçtiler.

Ve... garip bir şekilde eğlenceli.

Dottie'ye doğru eğildim ve "Jüri kim?" diye mırıldandım.

"Randy, barın sahibi. Ayrıca, barda tesadüfen bulunan, akraba olmayan, birlikte çalışmayan, birinin çocuklarıyla aynı okula giden çocukları olmayan ya da herhangi bir bağlantısı olmayan iki adam daha var.

Bu yüzden tarafsızlar." "Bunu bulmak oldukça zor olmalı," diye düşündüm. "Öyleydi."

On dakika sonra, kırk yaşlarındaki bar sahibi Randy, diğer jüri üyeleriyle birlikte yaptıkları toplantıdan çıktı. Masaya doğru ilerledi ve işaret etti. "Kazanan bu."

Balkabağımı işaret ediyordu.

Benimkini.

Işıltılı Medusa.

"Ne?" Ellerimi yüzüme götürerek ve muhtemelen yanaklarıma yeşil boya sürerek çılgılık attım. Hayatımda hiç bir şey kazanmamıştım.

Dottie, Martha Mindy etrafımı sarıp çılgılık attılar. Yüzüm buruştu ama elimde olmadan gülümsedim.

coşku. Ya da sarhoşluk.

Rosemary'nin duymama rağmen diğer ekip de katıldı.

"Ekibin balkabaklarının sergilenmesinin yanı sıra Beş dolarlık ödül, tatlım," dedi Dottie.

"Beş dolar mı kazandım?" Bir fincan kahve bile zor alırdı ama piyango kazanmış gibi hissettim.

Başını salladı.

Kalbim küt küt atıyordu ve gülümsememi engelleyemiyordum. "Daha önce hiçbir şey kazanmadım."

Garip bir şekilde mutluydum. Başım dönüyordu. *Kazanmıştım*. Saçma sapan balkabağı resmim en iyisi olarak değerlendirilmişti ki bu çok saçmaydı. Anaokulu öğrencileri hepimizden daha iyi iş çıkarabilirdi. Önemli değildi.

"Ayrıca bir kuşak da alacaksın."

Arkamdan biri sanki Kainat Güzeli yarışmasını kazanmışım gibi omzuma sarı bir kumaş şeridi bıraktı. Aşağıya baktığımda el yapımı olduğu belliydi, üzerine dekoratif bir detay olarak rickrack dikilmişti, sonra da süslü bir el yazısı ile *En İyi Balkabağı Boyacısı* yazıyordu.

"Bir bira daha," dedi Mindy kocaman bir gülümsemeyle, şişesini benimkiyle tokuşturarak.

"Bu... eğlenceliydi, Dottie," diye itiraf ettim, kendimi gülünç hissediyordum ve umursamıyordum.

Kolunu bana doladı ve bir anne şefkatiyle beni sıktı. *Sıktı*. "Tatlım, seninle gurur duyuyorum."

Benimle gurur duyuyordu.

"Sanırım jüri yeşil boyayı ya da parıltıyı sevdi. Hepsi... bir şey," dedim, süslenmiş balkabaklarını hayranlıkla seyrederken ve neden daha önce hiç hissetmediğim yeni yumuşacık duygulara kapıldığımı düşünmemeye çalışarak.

Başını salladı ve gözlerimle buluştu. "Sen özelsin ve bunu görüyorlar. Hepimiz görüyoruz."

Aman Tanrım.

Sertçe yutkundum. Daha önce hiç kimse bana özel dememişti. Ya da benimle gurur duyduklarını söylememişlerdi. Annemi zar zor hatırlıyordum ve babam sadece hayatını mahvettiğimi, değersiz olduğumu, asla bir işe yaramayacağımı ya da utanç kaynağı olduğumu söylüyordu.

Sertçe yutkundum. "Teşekkürler, Dottie."

DAX

"İÇERİ NASIL GIRDIN?" Fiona mırıldandı, çoğunlukla uyuyordu. Yorganın altına girip onu arkaya çekerek büyük kaşık ben olduğumda gözlerini açmadı.

Bir kilidi aşma yeteneğimden şüphe ettiği için kışına şaplak istedim ama sıcak ve uykuluydu ve onun bu halini daha önce görmemiştim.

İrkilmemesi ve yatağın başucunda duran silahına uzanmaması beni gülümsetti. Bana güveniyordu, en azından uyurken.

"Her zamanki gibi," diye cevap verdim, kilit kırma sırlarımdan vazgeçmeyerek. Kolumu beline attığımda, elimin ince pamuklu kaşkorse üzerinden göğsünü avuçlamaktan başka çaresi yoktu. Başka seçenek yoktu.

Şehre döndüğümde Jack'in evinde uyuyabilirdim. Pancake'i kontrol etmek için uğramıştım ama beni karşılamaya gelmedi, bu yüzden ona yemek verdikten ve su kabını tazeledikten sonra arkamı dönüp gittim.

Bu meme tutuşu, kararsız bir kedisiyle takılmamamın sebebiydi. Fiona sıcaktı. Lanet olası rahattı. O kokuyordu

Vahşilik gibi. Neden geceyi arkadaşımın misafir odasında tek başıma geçirmek isteyeyim ki?

Am mı, kuku mu?

Yerleşirken bir an için duygularımı gözden geçirdim. Bu kelimeleri düşüneneğimi hiç hayal etmemiştim. *Duygularımı düşünmek*. Bu insanların yogada yaptığı bir şey değil miydi? Terapide?

Benim için uysal, alıngan bir kadınla büyük bir yatak gerekiyordu. Ve Nitro'dan bir geri dönüş telefonu.

Jonathan Neidermeyer, onun ezik ortağı. Kolluk kuvvetlerine hiçbir zaman sempati duymamıştım. Annem öldürüldüğünden ve sarhoş sürücüler söz konusu olduğunda yasalara uymak zorunda kaldıklarından beri değil, herkes adamın damarlarındaki kandan daha fazla alkolle onu yoldan çıkardığını bilse bile.

Yıllar boyunca ben kendi işimi yaptım ve onların da kendi işlerini yapmalarına izin verdim. Fiona bunu değiştiriyor gibi görünüyordu, çünkü

Nitro kazdı, Neidermeyer adi herifin tekiydi. Fiona kendi başının çaresine bakabilirdi, buna şüphe yok. Ama onu korumak istedim, hayır, buna ihtiyacım vardı. Ortağının ona kazık beni kızdırıyordu. Kariyerini mahvetmesi. Onunla saçma sapan konuşması. Hatta ona boktan bir fincan kahve getirmesi bile.

Onu düşünmeden edemiyordum. Onu arzulamadan duramıyordum. Gözümün önünden kaybolduğunda onun sinir bozucu kişiliğini özlüyordum. Ben izlemediğim için ne tür bir belanın peşinde olduğunu merak ettim.

Bir koruyucuya ihtiyacı vardı. Bir koruyucuya. Bir sevgiliye. O da bendim.

"Dottie getirdi sen Yemek Eğer sen Açım." Mırıldandı, poposunu tekrar sikime

doğru kıvırdı.

Akşam yemeği yememiştım ama canımın çektiği spagetti ve et sosu değildi.

Vites değiştiriyorum, I nazikçekaydırılmış Fiona üzerine onu Geri, sonra örtüleri aşağı itti.

Daha da aşağıya inerek üstündeki tek şeyin bir çift küçük külot olduğunu keşfetti.

"Ne yapıyorsun?" sordu, kalçalarını aralayıp omuzlarımı aralarına yerleştirdiğimde. Başını kaldırdı ve ben de yeni favori yerimden ona baktım.

Loş ışıkta uykulu gözlerini görebiliyordum.

"Yemek yiyor."

Bir elimle külotunu yana kaydırıp diğer elimle de kalçasını güzelce ve genişçe tutarak ağzımı ona dayadım. Tatlı, yumuşak ve cennet gibi kokuyordu.

Kahretsin, tadı çok güzeldi.

"Dax!" diye bağırdı, başı yastığa düştü ve bir eli saçlarıma dolandı. Çekiştiriyordu.

Tam burada, şu anda, güvendeydi. Benimleyken, uyumak için lanet silahını yanında tutmasına gerek yoktu. Ona bakılıyordu.

Onun zevk çığlıkları mı? Benimkini.

Tutuşunun kafa derime verdiği acıya mı? Buna değer.

Çünkü lanet bir nedenden dolayı Fiona'yı mutlu etmek istiyordum.

Ve onu benim yap.

FİONA

Önceki gece Dax'e ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kafası bacaklarımın arasındayken beni uyandırmak mı? Vay anasını. Açgözlü ve titizdi. Dikkatli. Garip bir şekilde... tatlıydı. Hayır, tatlı değil. Ne olduğunu bilmiyordum ama bağırmamıştık. Silahlarımızı kullanmakla tehdit etmemiştik. Benim *Evet* ve *Daha Sert* ve *buna ihtiyacım* var demem ve Dax'in beni önce bir kez orgazm edip sonra iki kez daha sikerken kulağıma pis ve şaşırtıcı şeyler mırıldanması dışında gerçekten konuşmamıştık bile.

Bu yüzden saat beşte uyandığımda bana sarılmıştı ve ben gülümsüyordum, başımın belada olduğunu biliyordum. Yataktan çıkmam gerekiyordu. Kendime biraz alan açmalıydım. Sıcak ve sertti - her yerde - ve rahattı ve korunduğumu hissettim ve sabahın bu erken saatinde kahve olmadan işleyemediğim diğer şeyler.

Dax nerede yaşıyordu ki? Coal Springs'ten olmadığını söylemişti. Burada bir evi var mıydı? Varsa bile .

Beni korkuttu. Beni korkuttu. Tehlikedeyim değil, daha çok ne oluyor senaryosu.

Bu, sıcak yatak, çok tehlikeliydi.

Bir adamla bu kadar rahat olarak ne yapıyordum? Evime defalarca girmesine izin verip onu vurmamak ya da en azından tutuklatmamak mı?

Yorganımın altına tırmanmasına, beni uykudan uyandırmasına ve beni becermesine izin vermek mi? Beni istiyordu, sert aleti ve doymak bilmeyen cinsel iştahı bunu . Ama orada olmak istemeseydi Denver'da her ne yaptıysa geri dönüp yatağıma tırmanmazdı.

Benden hoşlanmadıysa, beni görmek zorunda değildi. Ya da amımı yalamak. Ya da beni becermek.

Ya da daha kötüsü. Sarıl bana. Kaşıkla beni. Başımın arkasını öpecekti. Babamın yaptığı gibi bana vurmayacak ya da sözlü tacizde bulunmayacaktı. Bu tür pislikleri çoktan aşmışım ve onu kuduz bir köpek gibi yere sererdim. Ama beni sikip . Bir şekilde.

Belki de sadece yürüyüp gidecekti.

benimle işi bittiğinde.

Çünkü olacaktı. Yakında. Benden istediği her şeyi alacak ve sonra yoluna devam edecekti.

Dottie de öyle. Gerçek beni görür ve bana yemek getirme, beni el işi gecesine götürme ve benimle gurur duyduğunu söyleme konusundaki fikrini değiştirirdi.

Bununla başa çıkabilirdim ama berbat olurdu. Gardımı düşürüyordum ya da onlar gardımın altından sıvışıyorlardı, tıpkı evime anahtarım olmadan gizlice girdikleri gibi.

Her şey sona erecekti ama bunu kendi şartlarımla yapacaktım. Önce ben çıkacaktım. Şu andan başlayarak, silahımı alıp, koşu kıyafetlerimi giyip evden dışarı çıkacaktım.

Elbette orgazmlar harikaydı, beş dolarlık ödül parası da öyle, ama Coal Springs'e turşucuları alaşağı etmek için gelmişim. Kötü adamları tutuklamak için. İyi bir ajan olduğumu onaylamak için. Kötü adamların her zaman kaybettiğini.

Bu yüzden sabah koşum beni şehir merkezine götürdü. Dreidel'deki ikinci bloğu geçmeden

Lane, önümdeki kavşağın ortasında bir araba durdu.

Durdum, başımı karanlık gökyüzüne doğru kaldırdım.

"Ne halt sen?" Dax arabadan indikten sonra tersledi, sonra da yaklaştı. Arabası hâlâ çalışıyordu, sürücü kapısı açıktı.

"Koşuyorum," dedim, kaçan hırıltılı nefeslerim kocaman kabarık bulutlar oluşturuyordu.

"Benden mi?"

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Ne? Hayır."

"Gerçekten mi, o zaman neden şafaktan önce sokağın ortasında dikilmek yerine yatakta değiliz?"

"Çünkü-"

"Çünkü yataktan kalktığın saniyeyi bilmediğimi mi sanıyorsun? Yine o lanet turşu dükkanına gidiyorsun. Hem de silahla." Elini salladı ve işaret etti, ancak ağır polar üstümün altındaki omuz nasıl görebildiğinden emin değildim.

Kaşlarımı çattım, sonra homurdandım, "Neler olduğunu bilmem gerek."

Sinirli bir elini ensesinde gezdirdi. "Bunu daha önce de yaşadık. Bunu birlikte yapacağımızı sanıyordum."

"Bana en son yardım ettiğinde hamile olduğumu söylemiştin." Daha kötüsünü düşünemezdim.

"Neden uyuyup onları kitapçıdan izleyemiyoruz?"

"Dün sen *gittiğinde* saatlerce dükkânı izledim.

O kitapçıda bana," diye hatırlattım.

Yaklaştı ve elimi tuttu. *Elimi tuttu.* "Bunu birlikte yapıyoruz." Sesi kızgın değildi ve bu bir sorundu. Sakin bir Dax kafamı karıştırdı.

Başımı salladım. "Hayır."

Parmaklarımı sıktı. "Evet. Neden yardımı kabul etmiyorsun?"

"Neden vermek istiyorsun? Senin çıkarın ne?"

"Güvende olmanı istiyorum."

" başımın çaresine bakabilirim."

"Senin benim sahte kız arkadaşım olman gerekiyordu," diye ekledi.

"Aynen öyle. *Sahte*." Elimi onunkinden çektim. "Sen *gerçek* bir erkek arkadaş gibi davranıyorsun."

"Ne? Pervasızca bir şey yapmayasın diye sana göz kulak olmak mı? Sana yardım etmek mi?"

Kollarımı iki yana açtım. "EVET!"

A köpek havladı içinde ve mesafe
itibaren benim Bağır. Dax yaklaştı.

"Biri senin için bir şey yaptığında neden bundan nefret ediyorsun?"

"Çünkü ben senin sorunun değilim."

Gözleri kısıldı. "Biri seninle ilgilenemez mi?" "Benimle ilgilenmek mi?" Elimi göğsüme koydum. "Ben Benimle ilgilen. Bu mu? Bu gerçek değil. Bunların hepsi sahte, hatırladın mı?"

Bana baktı. Karanlıkta bile yoğun bakışlarındaki maviliği görebiliyordum. Alanıma girerek beni sıkıştırdı. Bu sefer elimi tutmak yerine yanaklarımı avuçladı. Yavaşça. Yumuşakça. Herhangi biri söz konusu olduğunda alışık olmadığım tüm sıcak ve bulanık sıfatlar... "Bunların hepsi sahte değil."

Kıvranacak gibi oldum, çünkü söyledikleri doğrudu. Bu duygudan hoşlanmadım. Ödüm bokuma karıştı.

Kendimi Dax'ten koruyabilirim. Herkesten. Ama ya kalbim?

DAX

Fiona'yı paniklemeye en yakın gördüğüm an buydu. Garipti, çünkü biri silahını salladığında gözünü bile kırpmıyordu. Ama yanında birinin olması fikri onu çılgına çevirdi.

Anlayabiliyordum. Jack tetikçi olarak çalışmadığı için son birkaç aydır kendimi biraz kaybolmuş hissediyordum. Arkamı kolladığını biliyordum. Benim için kurşun bile yerdı. İlkokuldan beri suçun içinde ve dışında ortağımdı.

Fiona, elini tutmamdan bile hoşlanmıyordu. Seks yapmıştık. Bir sürü. Ama o bunu kişiselleştirmede. Her şeyden kaçtı. TEK. KAÇTI.

Şimdi, onun serin yanaklarını avuçlarken, farklı bir tür bağlantı hissettim. Cinsel kimya değil, başka bir şey. Daha derin bir şey. Sahip olduğu o ürkekliği kırmak istedim. Beni içeri almasını istiyordum.

Neden? Hiç mantıklı gelmiyordu çünkü ben de onun gibiydim. Herkesi uzak tutuyordum. Herkesi duygularımdan uzak tutuyordum. Kimse onlara dokunmadı. Dokunmadı.

Ama Fiona'ya dokunmak isteyen bendim. Yakınlaşmak isteyen bendim. İlk günden beri biliyordum.

Onu markette gördüğüm an farklı olduğunu anlamıştım. Bağlanmıştım.

Jimmy aşkın yok olduğunu söyledi. Ayrıca gerçekten çok zordu.

"Dottie'nin peynirli pilavı gerçek," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. Onu burada, yanımda tutmak için. Ne yaptığım hiçbir fikrim yoktu ama gecenin bir yarısı onu kovalamaktan vazgeçmek istiyordum.

"Dün gece ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, bana değil koşu ayakkabılarına bakarak.

Başparmağımla yanağını okşadım, sonra ellerimi omuzlarına doğru kaydırdım. Polar üstünün altında sağlam ve güçlüydüler.

Sokağın ortasında durduk. Konuşuyorduk. Hava soğuktu. Karanlıktı. Fiona'nın dizime tekme atma ya da kaçma ihtimali yüksekti.

Bir gece önce neler olduğunu ancak hayal edebilirdim. Nereye gitse bir felaketle karşılaşılıyordu. "Ne?"

"El işi gecesi. Balkabağı boyadık."

Dehşete kapıldım. Düşündüğümünden de kötüydü. Sonunda gözlerini benimkilere dikti. Alay ya da kızgınlıkla dolu değillerdi. Temkinli bir heyecanla parlıyorlardı. "Ben kazandım. Işıltılı Medusa balkabağım

yarışma. Bir kuşağım var."

Sesindeki hoşnutsuzluğa eğlenerek ağzımı açtım. "Kuşak mı?"

Başını salladı, atkuyruğu omzunun üzerinden kayıyordu. "Öyleydi..."

Ben onun korkunç demesini bekliyordum.

Korkunç. Sıkıcı.

Saçma. Aptalca.

Onun yerine, fısıltının biraz üzerinde bir sesle "İnanılmaz" dedi.

Bırakın balkabağını, oturup herhangi bir şeyi boyamayı hayal bile edemezken, Fiona eğlenceli olduğunu söylediye öyledir. O da benim gibi normal insanlara ve normal şeylere karşı temkinliydi.

"Sanırım Dottie'nin beni evlat edinmesini istiyorum," diye ekledi.

Dudaklarımı kapalı tuttum çünkü duygularından bahsediyordu.

Evet, ne ve Cehennem oldu yanlış ile Ben istemek bir kadının *duyguları hakkında konuşması?*

Kadınları anlıyordum. En azından birlikte olduğum kadınları.

içinde ve geçmiş. İlgilenen içinde a şeker Baba. Arıyorum. bir koca. Her neyse.

Skoru biliyordum ve bu oyunun dışında kaldım. Becerdiğim kadınlarla aramda, manikürlü pençelerinin bana takılmamasını sağlayacak kadar mesafe bıraktım.

Fiona bununla ilgilenmiyordu. O ilgilenmiyordu.

Ben.

Onun tarafında olduğumu görmesini sağlamalıydim. Etrafında olmaya değerdim. Kaçmamaya değerdim. Sorunlarının yükünü omuzlayabileceğimi.

"Bana sarıldı, Dax. Benimle gurur duyduğunu söyledi." Gözleri -en azından sokak lambalarının ışığında- yaşlarla doluymuş gibi görünüyordu.

"Umarım bunu söylediği için ona boğazını yumruklamamışsındır," dedim sırtarak. "Bana biraz spagetti borcu var."

Dudağı büküldü. "Buzdolabımda. Ve hayır, ona zarar gelmedi."

"Sorunu anlamıyorum, tatlım." Sanki ürkek bir hayvanmış gibi temkinli bir şekilde uzandım ve saçlarını okşadım.

İç çekti. "İlk defa biri benimle gurur duyduğunu söyledi."

Oh.

Oh lanet olsun. Koca Mike'ın beni sevdiğini biliyordum. Cesetlerle ve kesik parmaklarla ilgilenen bir tamirci olmama rağmen benimle gurur duyduğunu biliyordum. Emekli oldu ve bana devretti çünkü benim halledebileceğimi biliyordu.

Tedbirli olmayı siktir et. Onu kollarıma çektim. Ona sıkıca sarıldım. Başının arkasını avuçladım ve içine fısıldadım

kulağına. "Beni şaşırtıyorsun."

Evet, yaptığı şey buydu. Beni mutlu etti. Beni azdırdı. Öldürmek istememi sağladı. Fiona'yı tekrar tekrar hayal kırıklığına uğrattığım için dünyayı yok etmek istedim.

"Bunu silahlı olduğum için mi söylüyorsun?"

Ben güldüm ama onun alaycılığını gördüm ne olduğunu gördüm.

Saptırma. "Neden iltifatların yalan olduğunu düşünüyorsun?" Omuz silkti. "Onlara alışık değilim."

İçimi çektim ve başının üstünü öptüm. "Bunlara alış çünkü ben söylediğimde ciddiym. Dottie bunları , eminim o da ciddidir."

Cevap vermedi. Ona çok şey verdim. *Hissetmesi* için.

Bir süre ona sarıldım, boş caddenin ortasında durdum, arabam yolu kapatmıştı. Kimse bizi rahatsız etmedi.

"Oraya geri dönemezsin," dedim, onu duyguları konusunda yeterince zorladığımı düşünerek. "Turşu yeri."

"Neden olmasın?" diye sordu eşofmanımın ön tarafına.

"Burası küçük bir kasaba. Herkes her şeyi hatırlar. Senden şüphelenmiyorlarsa bile seni unutmazlar. Sen turşu takıntısı olan sinir bozucu bir kadınsın." Kaşlarımı çattım. "Kulağa iğrenç geliyor ve belki de doğru. Takıntılı olduğun benim turşum olduğu sürece hoşuma gidiyor."

Geri çekildi, bana baktı ve gözlerini devirdi. Tutuşumu gevşettim ama onu bırakmadım. Onu olduğu yerde seviyordum.

"Çünkü hamile olduğumu söylemiştin."

"Batırdın tatlım," diye ekledim ama kızgın olmadığımı anlaması için yumuşak bir sesle söyledim.

"Biz," diye açıklığa kavuşturdu.

Sessiz kaldım, çünkü mağazaya tek başına giren ben değildim.

"İyi. Batırdım," diye isteksizce kabul etti. "O zaman yardım edecek başka birine ihtiyacımız var."

"Dottie?" diye önerdi.

"Üzgünüm, tatlım. Coal Springs polis departmanının ofis müdürü olduğunu biliyor muydun?"

"Bu pek çok şeyi açıklıyor," dedi zifiri karanlık gökyüzüne bakarak. "Turşu yiyenlere güveç götürür, sonra da onlar güveç yerken çok fazla soru sorarak kendini ele verirdi."

Dottie'yi Fiona kadar iyi tanıımıyordum ama kulağa oldukça doğru geliyordu. "Doğru. Bize akılsız biri lazım. O adamların asla ama asla peşlerinde olduğunu düşünmeyecekleri biri." Çenemi ovuşturdum, sonra gülümsedim. "Tam aradığımız çift bende var."

"Kim?"

"Hannah'nın ailesi."

Onlara zarar gelmesini istemesem de, onları olası bir tehlikeye atmayı da pek umursamıyordum. İkincil hasar olabilirlerdi. Jack'in umursamayacağını biliyordum ve Hannah'nın da umursayacağından şüpheliydim.

Las Vegas mafyasının başı oturma odalarında tüm aileye silah doğrultmuştu ve onlar hiç etkilenmemişlerdi.

Fiona şaşkın görünüyordu. "Neden onlar?" "Bekleyip görmeniz gerekecek."

FİONA

O SABAH, iki katlı bir evin ön kapısında Dax'in yanında durdum. Temiz ve düzenliydi - öyle olmayan bir yer görmemiştim - ve sadece sonbahar süsleri için ön kapıyı çevreleyen iki sakız vardı. Az önce zile basmıştı ve duyabiliyordum. Tabii ki duyabiliyordum. Aynı zamanda içeriden birinin televizyonu, tableti ve hatta telefonu kapattığını ve dini bir vaaz çaldığını da duyabiliyordum; bir adamın derin sesi *günahlarınızdan tövbe edin* diyordu. Bir kadın telefonda tırnak sanatı hakkında konuşuyordu. Derin nefes alıyordu.

"Hâlâ sorularım var," diye mırıldandım Dax'a. Bu seslerin hiçbirini hakkında fazla bir şey bilmek istemiyordum.

"Biliyorum," diye yanıtladı. "Söz veriyorum hepsi cevaplanacak." Yeni eve taşınma hediyesini elime tutuşturdu. "Al bakalım. Bunu tutmalısın."

İçeriden seslerini duymama rağmen kimse kapıya gelmeyince Dax'e döndüm. "Neden patates salatası? Neden bir kavanoz turşu alıp içine karıştırdınız? Highcliffs'in bizim için turşu dükkanına girmesini istediğimizi biliyorum ama-"

Elini kaldırdı. "Güven bana." Kapı nihayet açıldı.

Vay canına.

Kapıdaki iri yarı adamın kolunun altında gerçek, doldurulmuş bir hayvan vardı. Gülümsemesi cana yakındı. Gözleri biraz cam gibiydi. Burnu kırmızıydı. Etrafında içki kokusu dolaşıyordu. Sabahın on birinde. Ellili yaşların sonunda, belki, saçları dökülmüş. Üzerinde Dottie'nin balkabağına taktığı yapışkan gözleri hatırlatan kabarık bir şeyler olan ekose fanila.

"Oh, Dex. Merhaba," dedi adam ve samimi bir şekilde el salladı.

Dex?

"Hiç bu kadar etkileyici bir kunduz gördünüz mü?"

O tutulan dışarı .. Kunduz, sonra okşadı ve hayvanın kafası. Boncuk gibi sahte gözler bana bakıyordu.

Dax boğazını temizledi.

"Bu kunduzla işim henüz bitmedi," diye devam etti. "Bütün gece onu doldurmak için ayaktaydım."

Vay canına.

"Kim var orada, Bob?"

"Jack'in arkadaşı, Dex," seslendi Bob Highcliff, kunduzunu sevmeye devam ederken.

Omuz hizasında kahverengi saçları olan keskin bir kadın bize katılmak için geldi. Bir çift haki pantolonun içine sıkıştırılmış beyaz bir düğme giymişti. Aklıma sıkıcı kelimesi geldi.

Elimdeki şeyi görene kadar ilgisiz bir şekilde bize baktı. Gözleri büyüdü ve parmakları sanki için kendini zor tutuyormuş gibi kıpırdadı. "Patates salatası mı o?"

Hayır, *sen kimsin?* Ama... *bana yemeği ver!*

Dax boğazını temizledi, bu da beni cevap vermeye teşvik etti.

"Evet, öyle." Yüzüme yine o kocaman gülümsemeyi yerleştirdim ve

ona uzattı. "Dax bana bunu ne kadar sevdiğini söyledi."

Mutlulukla alarak o, o döndü ve yürüdü Muhtemelen bir çatal almak için.

"Oh, um..." Ne yapacağımı şaşırmış, ne diyeceğimi bilemez haldeydim. "Mutfağa gelin." Bob Highcliff döndü ve o da gitti.

Dax'e baktım, ağzı bir karış yukarı kalkmıştı. Kolunu uzatarak eve önce benim girmem gerektiğini işaret etti. Bob'u orta koridorda takip ederken duvarlardaki çeşitli ölü hayvanlara baktım. Antilop. Rakun. Belki bir keseli sıçan. Yemek odasının önünden geçerken donakaldım. Vay canına, duvara asılı olan bir inek kafasıydı. Dax beni tekrar hareket ettirmek için kürek kemiklerimin arasından dürttü.

Mutfakta, Bayan Highcliff patates salatasını tabağa koymadan yiyordu. Tıpkı bir dondurma kabını elinde tutan ve paylaşma niyeti olmadan doğrudan kartondan yiyen biri gibi.

Dax markete gidip şarküteri ürünü almıştı ama onu mutfak dolaplarımda bulduğu plastik bir artık kabına taşıdı. Sonra biraz kavanozlanmış turşu çeşnisi karıştırdı.

"Patates salatasını ne kadar çok sevdiğini duydum ve sana biraz getirdim," dedim planı hatırlayarak.

"Kimsin sen?" diye sordu bir ısırik daha almadan önce.

"Fiona. Ben Dax'in arkadaşıyım."

Dax aynı anda, "Kız arkadaşım," dedi.

Ona doğru baktım ve bakışlarını daralttı. Bunu söylemesinin bir nedeni vardı ama bu durumda nedenini bilmiyordum. Bayan Highcliff kitapçada onun kemiklerini kırmak isteyen kadınlara . Tabii önce patates salatasına bulanmazsa.

"Ben de Bayan Highcliff." Dax'in bana ilk adı olduğunu söylediği Marcia değil. Vay be, kendini beğenmişin tekiymiş. "Oldukça iyi," diye mırıldandı. Ona göre bu muhtemelen övgü dolu bir eleştiriydi. Bilgisayarının başına oturup her şeyi değerlendirdiğini hissediyordum. Bir pizza teslimatçısı. Eczanedeki kasiyer. Bir oteldeki yastık konforu.

"Bu kunduzun postuna krema doldurmaya ve okşamaya geri dönmeliyim." Bob hayvanı havada tuttu, sonra

uzaklaştı. Bir kapı kapandı ve Air Supply'dan bir şarkı çalmaya başladı.

VAY CANINA.

Dax eğildi ve fısıldadı, "Plana sadık kal."

Hatırlatmaya ihtiyacım vardı çünkü biraz afallamıştım. Yıllarca FBI'da çalışmıştım. Bir sürü kötü adam tanıdım. Bir sürü deli insan. Ama bu ikisi gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. Hannah'nın onlar gibi olup olmadığını öğrenmekten biraz korkuyordum. Onu kafamda bir şekilde oluşturmuştum ve kesinlikle ailesi gibi değildi. Belki de evlat edinilmiştir diye umuyordum.

Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim hanımefendi. Turşu çeşnisi kullanıyorum."

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu, sanki bunu gerçekten yapabileceğimi düşünmüyormuş gibi bana bakarak. ama burada takım için bir tane almaya istekliydim.

"Evet, bence çeşni biraz tatlılık katıyor, sence de öyle değil mi?" Plana sadık kalarak sordum.

Bir çatal dolusu daha aldı, sonra iyi bir şarabın tadına bakar gibi ağzında gezdirdi.

"Oldukça iyi."

"Turşuyu Main'deki turşu dükkanından aldım. Oraya hiç gittin mi?"

"Hayır."

"Kızınızın dükkanının karşısındaki sokakta."

Dudakları birbirine yapıştı. "Erkek arkadaşı Jack'in cenaze levazımatçısı olması iyi bir şey. Düzenli bir iş. İyi bir iş güvenliği. Her zaman bir ihtiyaç."

Bakışlarım Dax'ınkilere kaydı ve o da başını hafifçe salladı.

Birisi merdivenleri hızla çıktı ve saniyeler sonra kiler olduğunu sandığım ama büyük olasılıkla bodruma açılan bir kapıdan mutfığa girdi.

Kadına hızlıca bir göz attım. Yirmili yaşların başında, siyah saçları yüksek bir at kuyruğuyla arkaya toplanmış. Sağ kulağında beyaz bir kulaklık vardı. Leopar desenli bir elbise giymişti.

yoga pantolonu ve seksenler tarzı bir omzundan kayan bol pembe bir sweatshirt. Yalınayak.

Dax'i gördüğünde gözleri parladı. Sadece parlamakla kalmadı, Bob'un şu anda evin bir yerinde okşadığı kunduzun pençeleri kadar keskinleşti.

Dax gerçekten de o kadar seksiydi ama Coal Springs'teki kadınlar onun yanındayken adeta çıldırıyorlardı. Feromonlardan olmalı, çünkü markette ilk kez feromonlara maruz kaldığımdan beri hayatım çılgına dönmüştü.

"Merhaba Dax," diye mırıldandı neredeyse.

Gözlerimi devirmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

O adım adım yaklaşırken Dax kolunu uzattı, elini omzuma koydu ve çekti. Tökezleyerek yanına düştüm ve denge için elimi göğsüne koydum. "Briana," dedi Dax, beni kendine yakın tutarak. "Benim çok ciddi adamımla tanışın, Tek eşli, silah taşıyan Kız arkadaş, Fiona. Tatlım, bu Briana, Hannah'nın küçük kız kardeşi. O bir trambolinci."

Bir *ne*?

"Çok esnek biriyim."

"Patates salatası getirmiş," diye ekledi Bayan Highcliff, kızının neredeyse vahşileşip gözümün önünde Dax'i avlamaya çalışmasından en ufak bir rahatsızlık duymamıştı.

Briana geri çekilmedi, sadece Dax'ten bir ısırık almamaya çalışıyormuş gibi dudağını ısırıldı.

"Evet, patates salatası getirdim. Ve silahımı," diye ekledim, sadece onu vurabileceğim kısmı tekrarladım. Bir an için bunu yaparsam duvara asılıp asılmayacağını merak ettim. Dax onu kasabadaki Briana'lardan korumak için sahte kız arkadaşı olmamı istemişti. Ve gerçek Briana Highcliff'ten. Başta bundan memnundum. Şimdi ise kıskançlık ve ona karşı saçma bir sahiplenme duygusu hissediyordum.

Yatağa birlikte girdiği kişi bendim. Elini tuttuğu kişi bendim. Sahte bir randevu istediği kişi bendim. Sadece *sahte*.

Ama artık o kadar da sahte gelmiyordu.

Briana beni tarttı, muhtemelen Dax'ın pek de ince olmayan silah uyarısına rağmen beni alt edip edemeyeceğini merak ediyordu. "Hey," diye cevap verdi, geri adım atıp pençelerini geri çekerek.

"Hey," diye cevap verdim.

Bayan Highcliff bir ısırık daha alarak, "Bu ilaveyi sevdim," dedi. "Turşu dükkanına gidip biraz almam gerekecek."

Neyse ki tuzağımıza düştü. Dax bir dâhiydi ya da Highcliff ailesinin siperlerinden yeni çıkmış tecrübeli bir emektardı.

"Birlikte gidelim mi?" Dottie'nin gurur duyacağı bir gülümseme takınarak sordum. "Yani, sana daha fazlasını getirmediğim için üzgünüm." Dax'ın yaptığı parti bilerek oldukça küçüktü. Bir halk pikniğine yetecek kadar getirmeye gerek yoktu -hiç pikniğe gitmedim ama bu kasabada bir sürü piknik yapıldığından emindim- ama patates salatası meraklısı için sadece bir şaka. "O zaman sana daha fazlasını yapabilirim."

Bu Dottie'nin sesine benziyor muydu? Umarım öyledir.

FIONA OH

BOY.

Highcliffs. Kelimenin tam anlamıyla onları tarif edecek hiçbir kelime yoktu. Tamam, belki bir tane: çılgın.

Hannah da onlar gibi deli miydi? Umarım değildir çünkü ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanmak istiyordum.

Neyse ki Bayan Highcliff - hala ona Marcia dememe izin vermiyordu - mağazadan alınmış, üzerinde oynanmış patates salatasını bitirdikten sonra iki dakika içinde çantasını omzuna atmış ve anahtarlarını eline almıştı. Bob'u kunduz dolmasından uzaklaştırmak ve ikna etmek biraz zaman aldı, ama sonunda Bayan Highcliff bir tür zihin birleşmesi yaptı, ona ölüm bakışı attı ve on beş dakikadan kısa bir süre içinde Main'e doğru yola çıktık.

Patates salatasını çok severdi.

Yapmam gereken plana göre onlarla birlikte en azından Ana Cadde'ye gidecektim. Dax kitapçıda olacak ve ön pencereden onları izleyecekti. O beni arayacak, ben de önemli bir telefon yapmam gerekiyormuş gibi davranacak ve onların bensiz dükkana girmelerine izin verecektim.

Bu, çiftin daha fazla turşu alma sözünü yerine getirmesini sağlamak içindi... hemen. Turşu alışverişine çıkmalarını bekleseydik, bunun ne kadar süreceğini bilemezdik. Günler mi, haftalar mı? Belki de tamamen unutulardı. Belki başka biri pastırmalı patates salatası bırakırdı ve o da bir daha asla çeşni istemezdi. Yemediğim halde, pastırmanın güçlü bir motivasyon kaynağı olduğunu biliyordum.

Dax'ın planı iyiydi hoştu ama tek yaptığı bugün yine stokta olup olmadıklarını öğrenmekti.

Benim de kendime göre bir planım vardı. Turşucular ön tarafta Highcliff'lerle meşgulken benim de dükkanın arka tarafındaki turşu fiçilerini karıştırmamı içeren bir plan.

O kaplarda ne olduğunu görmeliydim. Eğer dükkân gerçekten uyuşturucu için bir paravan ise, elime alır almaz ya da içine girer girmez bunu anlayacaktım.

Kasabaya vardığımızda, turşu dükkanının önü yerine yan sokakta bir park yeri gösterdim.

"Siz ikiniz devam edin," dedim ve kaldırımda durdum. Omzumun üzerinden baş parmağımla işaret ettim. "Siz turşu dükkanındayken ben de açık hava mağazasına gideceğim. Silahım için mermi almak istiyorum."

Bob el salladı ve . Bayan Highcliff bir süre daha beni süzdükten sonra başıyla onayladı. "Her zaman hazırlıklı olmak benim sloganımdır."

Bayan Highcliff'in ve izcilerin ortak bir sloganı olduğunu bilmiyordum, ama eğer beni herhangi bir şey hakkında sorgulamıyorsa, o zaman umurumda değildi.

Bob'a çabucak yetişti -hızla yürüyen biri gibiydi- ve köşeyi dönüp Main'e ve turşu dükkânının vitrinine gittiler. Ben de kendi hızlı yürüyüşümü yaptım ve ara sokaktan arka tarafa geçtim. Turşu minibüsü kolay yükleme yapılabilmesi için dışarı bakacak şekilde park edilmişti. Telefonumun cebimde titrediğini hissettim, Highcliff'lerin dükkâna girdiğini görenin Dax olması gerektiğini biliyordum.

Bayan Highcliff ve Bob'a odaklanmak için onu ve beni bombardımana tutan tüm sesleri duymazdan geldim.

"Merhaba!" Bayan Highcliff seslendi. "Burada kimse var mı?"

Etrafta taşınan ağır turşu fiçilerinin tanıdık sesini duydum.

Bob, "Hazır buradayken dereotu turşusu da alabiliriz," diye ekledi.

"Kahretsin," diye mırıldandı bir adam, belli ki müşterilerin varlığından memnun değildi. İş yerlerini neden önemli bir turistik bölgeye koydukları kafamı karıştırdı. Bu tür bir paravan genellikle gölgeli bir depoda olurdu. Coal Springs'ten geçen herhangi bir uyuşturucu kaçakçılığında kimsenin şüphelenmeyeceğini kabul ediyordum ve belki de bu kasabada gölgeli depoları yoktu ve Ana Cadde'deki vitrin tek seçenektir.

"Merhaba!" diye tekrar

seslendi. Karışık ayak sesleri.

"Buraya turşu almaya geldik," diye duyurdu.

Turşucu adam arkadan gelmiş olmalı. "Üzgünüm, hiç yok."

"Ne? Sen bir turşu dükkanısın. Onlara sahip olmalısın."

Bu benim işaretimdi. Onun sözleri değil, Bayan Highcliff'in kızgınlığı. Paylaşmaktan kaçınmayacağına dair bir his vardı içimde.

"Bir arkadaşım geldi ve biraz çeşni aldı. İki kavanoz istiyorum."

Arka kapıya koştum, yavaşça açtım ve ikinci adamın etrafta olmadığından emin olmak için içeriye göz attım. Arka oda boşaldığında rahat bir nefes aldım.

Beyaz bir duvar boyunca beş galonluk beyaz turşu kaplarından oluşan bir kule dizilmişti. Bir kısmı da odanın etrafında yere saçılmıştı. Eğer bir yangın çıkarsa, birisi dışarı çıkmak için etraflarından dolanmaya çalışırken kendini öldürebilirdi.

"Dinleyin hanımefendi, bizde de hiç turşu yok," diye cevap verdi turşucu adam.

Şimdi tam zamanıydı. En yakın varile doğru yürüdüm. Dürttüm. Hafifti, bu yüzden boş olduğunu varsaydım. Büyük kapağı çevirerek açtım.

"Bana *hanımefendi* demeyin," diye karşı çıktı Bayan Highcliff. "buradan geldiğini biliyorum. Arkaya git ve biraz yap."

Başım döndü. Ne oldu? Hayır, hayır, hayır.

"Turşum yoksa yapamam."

"*Neden* turşunuz yok?" Bayan Highcliff merak etti. "Burası bir turşu dükkanı."

"Biraz dereotu istiyorum, iyi pişmiş," diye ekledi Bob. "Beş ya da altı tane."

Odağımı namluya geri çevirdim. Boştu. Elimi içine soktum ve hemen sahte dibi hissettim. Gizli bir saklanma yeri kaçak mallar arasında yaygındı. Beklediğim de buydu. Dibi açıldı ve kabın nasıl ikiye bölündüğünü gördüm. Tamamen boştu. Uyuşturucu ya da her ne taşıyorlarsa yoktu.

Kapağı tekrar yerine koyarak hızla kapların yanına gittim ve biraz ağır olanları bulmak için onları ittim. Birinin kapağını açtım ve içi sirkemsi bir tada sahip sıvı içinde turşu doluydu. Bu kapta sahte bir dip olup olmadığını anlamak zordu. Turşular olağanüstü bir iş çıkarmıştı. Altında ne olduğunu görebilmemin tek yolu turşuları atmaktı. Kapının yanında paslanmaz çelikten endüstriyel bir lavabo olsa da, onları kanalizasyona atamazdım. Ya da çöpe.

Onları bir uçurumdan atmak artık makul görünüyordu.

O konteyneri bırakıp başka bir konteynere geçtim. Çok hafifti. Sonra bir başkasına. Çok ağırdı. Doğru olanı bulmayı umdum.

"Bakın, üzgünüm ama elimizde-"

"Ne tür bir iş bu?" Bayan Highcliff tekrarladi. "Satacak *bir şeyiniz* var mı?"

"Şu küçük turşuları satıyor musunuz?" Bob sordu. "İsterim ki martiniye koymak için."

"Kornişon da ne?" "Bebek turşusu."

"Kornişonun ne olduğunu bilmiyor musun?" Bayan Highcliff sordu. Burnundan aşağıya baktığını görebiliyordum. "Müdürü görmek istiyorum."

Hafif ağır, hafif hafif bir kap buldum. Kapağını açtım. İçine baktım. Boş. Sahte tabanı kurcaladım ve şunu buldum.

Bingo.

Plastik ambalajlı torbalar. Dört . Birini .
İçinde yüzlerce küçük soluk mavi hap var.

Fentanil.

"Ben yöneticiyim," diye cevap verdi adam.

"O halde bir şikayette bulunmak istiyorum."

"Bayan, konuşmanız şikayete giriyor. Hiç turşum yok."

"Neden?"

"Çünkü kötüleştiler."

"Gıda zehirlenmesi salgını var mıydı? Ben hiç . İlçe sağlık müdürlüğü biliyor mu?"

Adamın tansiyonunun yükseldiğini duyabiliyordum. "Gıda zehirlenmesi yok. Sadece turşu yok."

Bayan Highcliff ofladı pufladı. "Yarın stoklarınız yenilendiğinde geri geleceğim."

"Bu olabilir değil olmak
turşu kıtlığı."

Yarın. Burada a... a

"Patates salatasını nasıl yapacağım?" diye sordu. "Üzgünüm hanımefendi. Marketten alır mısınız?"

"Hiç marketten alınmış patates salatası yediniz mi? Hepsi yumurtalı ya da hepsi hardallı. Tadı yok."

"Özür dilerim."

Bayan Highcliff ve Bob kendi kendilerine homurdandılar. Adamın duyduğundan şüpheliydim ama ben duyuyordum. *Beceriksiz. Turşu sadece salatalıktır. Şimdi ne içeceğim ben?* Kapının üstündeki zilin çaldığını duydum, huysuzca ayrıldıklarını işaret ediyordu.

Bu, adamın geri döneceği anlamına geliyordu. Plastik paketlerden birini alıp pantolonumun arkasına soktum, sonra kabı yerine koyup kapağını kapattım. Sonra arka kapıdan uçararak çıktım. Kapı kapanır kapanmaz, adamın işine döndüğünü ve kendi kendine çılgın insanlar hakkında mırıldandığını duydum.

Minibüsün etrafında dolanırken biriyle karşılaştım. Bir gün önceki Bay Deri Ceketli'ydi.

"Kahretsin, özür dilerim," diye mırıldandım, birkaç adım geri çekilerek. "Oha," dedi. "Ne yapıyorsun?"

"Dün buradaydım ve-" "Hamile bayan. Hatırlıyorum." Harika, beni hatırladı.

"Ön taraftaki müşterilere hala turşu olmadığını söylerken duydum, ben de sizin minibüste var mı diye bakmak için buraya geldim."

"Bu oldukça kötü bir istek," diye yanıtladı beni süzerek.

Yutkundum, elimi düz karnımın üzerine koydum. "Cidden. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Hormonlu bir kadınla yatmak istemezsin. Turşularıma *ihtiyacım* var," diye neredeyse homurdandım.

Ellerini beni savuşturmak istercesine kaldırdı, muhtemelen başımın daireler çizeceğini düşünüyordu. "Tamam, bekle."

İçeri girdi, kapıyı açık tuttu, bu da benim koşarak kaçamayacağım anlamına geliyordu.

Denediğim ilk kabın kapağını çevirip çıplak eliyle bir turşu çıkarmasını izledim.

Bana döndü, turşuyu buzlu şeker gibi tuttu ve bana doğru itti. "Al bakalım. Sadece birkaç tane kaldı."

Damlayan turşuyu almak zorunda kaldım. "Tanrım, teşekkürler. Hayatımı kurtardın."

Homurdandı, sonra içeri girdi ve arka kapıyı arkasından kapattı.

Siktir. SIKTIR. Kalbimin sakinleşmesi için bir saniye bekledim, sonra ara sokağa daldım, yan sokağa girmeden önce turşuyu bir çalılığa fırlattım.

Highcliff'lerle arabalarında buluştum ve alışveriş yapıp yapmadıklarını fark etmiş gibi davrandım. "Şansınız yok mu?"

Bayan Highcliff kaşlarını çatı. "Hiç turşuları yok." "Huh."

"Kornişonun bebek turşu olduğunu biliyor muydun?" Bob sordu. "Kurşunları aldın mı canım?" Bayan Highcliff sordu, kocasını görmezden geldi. Arabanın etrafından dolaşıp sürücü tarafına geçti. Kocasını öğle yemeğinden önce sarhoş olmasaydı bile, yine de onun kullanacağını biliyordum. Belli ki bu ailede pantolonu o giyiyordu.

"Şansım da yok," diye cevap verdim.

Hem iyi *hem de* kötü şansım vardı. Turşucu insanlar gerçekten uyuşturucu kaçakçılığı yapıyorlardı. İhtiyacım olan kanıt pantolonumun içindeydi. Ama adamlar mallarını sayarlarsa, azaldıklarını anlardı. Ve Bay Deri Ceket beni kesinlikle hatırlayacaktı.

Çünkü Dax beni çılgın, hormonlu hamile kadın yaptı.

DAX

KİTAPÇININ ÖN PENCERESİNDEN Highcliff'lerin turşu dükkânına girişini ve beş dakika sonra çıkışını izledim. Elleri boş. Görmediğim kişi Fiona'ydı.

Bu bir saat önceydi. Onu aramayı denedim ama lanet telefonunu açmadı. Nerede Cehennemde miydi? Briana ile trambolinde mi? Bob'un kunduzunu sevmesine yardım mı ediyordu?

Elimdeki cep telefonu çaldığında körü körüne cevap verdim. "Ne?"

Hattan bir erkek homurtusu geldi. "Senin için bir işim var."

Telefonu kulağımdan çekerek ekrandaki isme baktım. Kahretsin. Max Pinter.

Kahretsin.

"Önceki performansından memnun değildiniz. Neden başka bir iş yapayım ki? Google'daki yıldız derecelendirmemi düşüreceksiniz."

Gülmedi. "Çünkü bana borçlusun."

Dükkânın etrafına bakındım. İçeride altı kadın vardı. Biri rahat masal koltuğuna gömülmüştü. İkisi tarih bölümündeydi ve bir üçlü de paranormal kitapların yanında bir şeyler -muhtemelen yaramazlık- hakkında fısıldaşıyordu.

"Sanırım bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz," diye mırıldandım.

"Bir arkadaşım işine burnunu sokacak birini arıyor." "Bu kadar mı? Ceset yok mu?"

"Bu sorunu mümkün olan her şekilde çözme izniniz var. Ürün akışı etkilenebilir, bu yüzden hemen ilgilenmeniz gerekiyor."

Yani onu öldürebilirdim çünkü uyuşturucu sevkıyatı karışıyordu.

"Bir arkadaşınız için olduğunu söylediğiniz ama aslında kendiniz için olan durumlardan biri mi bu?"

"Bir kez olsun sevkıyat sorunu yaşadığımı düşünmeniz beni aşağıladı."

Tamam, yapmamıştı. Ondan iş aldığım yıllar boyunca. Eğer iş zekası yasal bir işe dönüşseydi, milyarder olurdu.

"Arkadaşına söyle, üzgünüm. Tatildeyim," dedim, ilgilenmiyordum. Başka bir görev için kışıma binmesine ihtiyacım yoktu ve dolup taşan tabağımda başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

Pancake kolaydı. Bir kitapçı işletmek, ateşli ve inanılmaz derecede sinir bozucu bir kadınla sevişmek ve aynı zamanda söz konusu kadını beladan uzak tutmak? Kışımında bir ağrı. Max'in bu acıyı daha da kötüleştirmesine ihtiyacım yoktu. Bir de turşucu insanlar vardı. Hepsi küçük bir kasabada.

Hayatıma ne olmuştu?

"Çok kötü. Bana borçlusun. Bu işi iş ortağım için yapacaksın. Bugün."

Tavana baktım. İç çektim. İş arkadaşının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Telefonda isimlerimizi paylaşmadık. Öyle mi?

Ne fark eder ki? Max'in oğlu için iyi bir şey yaptığım için, bu yeni işi yapmak zorunda kaldım.

"İyi ama müşterine söyle, normal ücretimin iki katını alacağım. Acele ücreti."

"Bitti. Sadece şu lanet sorunu çöz. Şimdi sana bir fotoğraf gönderiyorum."

"Sadece bir fotoğraf mı? Detay yok mu?"

"sensin. Bu boku düzelt." Telefonu kapattı. Bir dakika sonra bir fotoğraf geldi.

"S.KTİR!" Elinde bir turşu tutan Fiona'nın bir çöp konteynirinin yanından geçerkenki görüntüsüne bakarak bağırdım. Arka planda beyaz bir minibüs ve üzerinde büyük yeşil bir penise çok benzeyen karikatürize bir turşu vardı.

İş ortağı deri ceketli adam mıydı? Hayır, kesinlikle patronu. Yine de.

Fiona'yı tamir etmek zorunda mıydım?

Highcliffs ile ne halt etti? Ya da daha kötüsü, onsuz?

DAX

Max'aramasından otuz dakika sonra Fiona dükkana girdi. Postacıdan gelen büyük bir kutu teslimatını kabul ediyordum. Dikkatim dağılmış bir şekilde onları imzalarken, ona baktım. Tek parça halindeydi. Siyah kot pantolon, yakası ve kol ağızları kırmızı olan beyaz kazak. Max'in mesaj attığı fotoğraftaki kıyafetin aynısını giymişti.

Postacı arabasını kapıdan dışarı itti ve çıkarken el salladı.

"Telefonun mu bozuldu?" Yanıma geldiğinde sordum. Yanlış bir şey yaptığını bilen ama doğal davranırsa başı belaya girmeyecek bir ergen gibiydi.

Çok sinirlenmiştim ve *kesinlikle* başı beladaydı.

Bakkal soygunundan beri sürekli onu öpme ve tokatlama ihtiyacı duyuyordum. O zamandan beri bu duygu karışımı hiç değişmemişti. Şimdi her zamankinden daha güçlüydü.

"Hayır."

"O zaman neden cevap vermedin?"

"Çünkü I harcandı sekiz-altı dakika içinde ve Highcliff mutfağı patates salatası için gizli tarifimi paylaşıyor."

"Yemek yapmıyorsun."

Ellerini havaya kaldırdı. "Aynen öyle! İçinde patates olduğunu biliyorum ve telefonumdan bakıyormuş gibi yapmak zorunda kaldım. Teneke 'folyo'yu her zaman teneke 'sonbahar' gibi telaffuz eden o güneyli kadının tarifini ezberden okudum."

Gözlerim büyüdü. "Yemek programları mı izliyorsun?" "Sadece ameliyattan sonra iyileşirken" diye cevap verdi.

Kahretsin. Beyin tümörü. Ona kızmam gerekiyordu ama sonra neredeyse öleceğini hatırladım, hem de bir kurşundan değil. Ama hayır, tümör olsun ya da olmasın, çılgınca düşüncesiz ve umursamazdı ve bunu görmezden gelemezdim.

"Beni araman gerekiyordu. Plan buydu," diye , dişlerimi sıkarak.

"Senin planın," diye karşı çıktı.

"Planım mı? Planın neydi?"

"Highcliffs'i bir olarak kullanmak için."

Ağzım bir açıldı bir kapandı.

"Yönlendirme *mi*? Ne yapmak için?" Elimde fotoğraflı kanıt olduğu için oldukça iyi bir fikrim vardı.

"Arkadaki turşu kaplarına bakın. Haklıydın, kimse Highclifflerin karanlık işler çevirdiğinden şüphelenmez. Bu da onlara güvenemeyeceğim anlamına geliyor."

"Onları kullandın."

"Senin planın da onları kullandı. Benimki sadece sonuç aldı."

Ona doğru yaklaştım, koluna girdim ve geçen gün dokunaç pornosu olarak adlandırıldığını öğrendiğim bir rafın yanındaki dokunaçlı doldurulmuş hayvanların sergilendiği yere doğru çektim.

"Sonuçlar mı? Delirdin mi sen?" Tısladım. Bakışlarım yüzünde gezindi. Hep böyle miydi yoksa beyin tümörü onu bozmuş muydu? Böyle bir teşhisten sonra insanların farklı kişiliklere büründüğünü duymuştum.

Her zaman bu kadar korkusuz muydu? Fotoğraf Fiona'nın gözetleme yaptığı sırada çekilmişti. Tam da söylediği gibi arka kapıdan içeri girmişti.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Neden bana bunu sorup duruyorsun?"

Kolunu sıkmadım. Ya da onu boğmadım. Ya da aklını başına getirmedim.

Onun yerine, I bükülmüş Biz etrafında ve çekilmiş onu -neredeyse isteyerek- dükkanın arkasına doğru götürdü.

"Sen," dedim boştaki elimle elinde üç kitap tutan bir kadını işaret ederek.

Kadının kafası döndü ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Evet?"

"Aşk kitapları hakkında bir şey biliyor musun?" Ben sordum.

Gözleri parladı ve gülümsedi. "Tabii ki. Favorim ikinci şans, ama motosiklet kulübüne gerçekten ilgi duyuyorum-"

Elimi kaldırdım. "Dükkânı sen işletiyorsun." Ağzı açık kaldı. "Ne? Ben mi? Ben mi? Bilmiyorum-"

Arka taraftaki ofise doğru ilerledim ve omzumun üzerinden seslendim. "Bu konuda benden daha çok şey biliyorsun. Harika iş çıkaracaksın."

Fiona'yı ofise iterek arkasından girdim, sonra kapıyı kapattım ve kadının çırpınışlarını kestim. Sonra topuzun kilidini çevirdim.

"Dax, ne-"

Bir anda üzerine atıldım, yanaklarını avuçladım ve onu ölesiye öptüm. Şaşkınlık onu bir an için durdurdu ama sonra o da beni öpmeye başladı.

Dilleri, elleri. Onu geriye, Hannah'nın masasına doğru yürüttüm, masaya çarptım ve her şey takırdadı. Yere bir şey düştü.

Görebildiğim, hissedebildiğim, tadabildiğim, koklayabildiğim tek şey Fiona'ydı. Ona karşı o kadar çok şey *hissediyordum* ki, bir çıkışa ihtiyacım vardı. Bir kadına öfkeyle dokunmadım.

Ona bağıramazdım çünkü bunu yapmanın beynine hiçbir şey sokmadığı açıktı. Bu saplantı ve delilik için bir çıkışa ihtiyacım vardı.

Gömleğini .

Elim göğsünü kavradı. Diğeri beline dolandı ve-

"Bu da ne böyle?" Pantolonunun arkasından bir şey çıkararak sordum. Onun silahı değil. A-

"Neden bir paket uyuşturucun var?" Yüce Tanrım. "Fiona. Ne oluyor lan?"

"Turşu konteynerlerinde kaçırdıkları şey bu," dedi, dikkati fermuarımı açmaya, ardından pantolonumu ve boxerımı kalçalarımın altına itmeye odaklanmıştı.

Bir kadın bunu yaptığında dikkatimin dağılmasını hiç beklemezdim ama Fiona bir yolunu bulmuş.

"Stoklarından biraz mı aldın?" Büyük hap torbasına baktım. "Deli misin sen?"

Vay anasını. Ürünün bir kısmını almış. Max Pinterla yaptığı telefon görüşmesine bakılırsa, *arkadaş*1 hiçbirinin kayıp olduğunu bilmiyormuş. Henüz.

Gönderdiği fotoğrafa bakılırsa, benden yardım talebi çok yeniydi.

Dikkatim dağılmıştı ama ben bir erkektim. Aletim serbest kaldı, sert ve hazır, öne doğru eğildi ve ucunu yaladı.

"Neden bana bunu sorup duruyorsun?" diye sordu, kirpiklerinin arasından bana bakıyordu, sikim tam yüzünün önündeydi. Bu çok güzel bir manzaraydı. Özellikle de gözlerini dikip tekrar yaladığında.

Parmaklarım saçlarına dolandı ve çekiştirerek başını geriye yatırdım, böylece tekrar bana baktı. Eğer o tatlı dilini ve günahkâr ağızını aletimin üzerinde daha fazla tutarsa, utanç verici bir şekilde çabucak boşalırdım, ama aynı zamanda kalan işleyen beyin hücrelerimi de kaybederdim.

Aradığı cevabı almıştı. Turşu dükkânı gerçekten de her türden karanlık insan tarafından işletilen her türden karanlık iş için bir paravandı. Sorunlarını çözmemi isteyen karanlık kişilerle arkadaş olan karanlık kişiler.

Onunla.

Bu bir paket çalmadan *önceydi*... Haplara tekrar baktım, muhtemelen Fentanil'di. Şimdi, onu sadece iyileştirmek istemeyeceklerdi. Ölmesini de istemeyeceklerdi.

Kimse bu adamlardan bir şey çalmadı. Fiona hariç herkes bunun morga tek gidişlik bir bilet olduğunu biliyordu.

"Uyuşturucu satıcılarından çalamazsın! Bu haplar tonla para eder. Geri isteyecekler!" Tamam, belki de ona bağırمام gerekiyordu.

"Seni istemiyor musun?" diye sordu, dağıtmaya çalışarak. . Bunların hiçbirini anlamadı.

Anlardı. Ve buradan ayrılmadan önce onu anlayacaktım. Ofis.

"Bu böyle , tatlım."

Kaşlarını çattı, çünkü hangi erkek sikinin emilmesini istemez ki?

Bu seksti. Kesinlikle seks. Aynı zamanda benim için cevap alma zamanıydı çünkü o çok umursamazdı. Birbirimize bağlandığımız tek an, aletimin taşaklarına kadar amına gömülü olduğu andı.

Duvarlar yıkıldı. Gerçek Fiona saklandığı yerden çıktı. *Onu* görebiliyordum.

Bunun şimdi olması gerekiyordu. Yalnız gitme konusunda neden bu kadar inatçı olduğuna dair cevaplara ihtiyacım vardı.

Bana neden güvenmediğini.

Yakalandı. Sadece bunu bilmiyordu.

Gün batımına kadar kafasında bir iz kalacaktı. Bunu da düzeltmem gerekecekti.

Onu kaldırdım ve yüzünü bana dönmesi için çevirdim, sonra masanın üzerine yatırdım.

"Dax!" dedi, elleriyle tahtaya vurarak. Kot pantolonunun üzerinden kışını tokatladım.

"Dax!" diye tekrar bağırdı.

"Bu uyuşturucu çalmak için."

Ona tekrar şaplak attım. "Bu tek başına gittiğin için."

Bir şaplak daha.

"Bununla sonra ilgileniriz, ama şimdi bana ortağının sana nasıl komplo kuracağını ," dedim, pantolonunu kalçalarından aşağı indirip külotunu da yanına alarak. Dizlerinin etrafında toplandılar. Mükemmeldi. Bacakları sıkışmıştı.

"Ne?" omzunun üzerinden bana baktı. Gözleri kocaman, şaşkınlıkla doluydu. "*Şimdi* mi?"

Turşu insanları umurunda bile değildi. Umurunda olan Birinin yasadışı bir şey yaptığını. Zimmetine para geçiren zanaat gecesi ekibi olabilirdi. Eğer Fiona bu kokuyu alsaydı, onları da araştırırdı.

Çalışma şekli Coal Springs'e gelmeden çok önce belirlenmişti.

Kıçına tekrar vurdum, bu sefer çıplak kıçına, böylece ses daha yüksek çıktı.

"Evet. Şimdi."

Yalnız çalışmayı sevmesinin nedeninin ortağının ona komplo kurmaya çalışması olduğunu söylemişti. Gerçekten bu muydu? Bundan biraz daha derin görünüyordu.

"Bana iyi kız gibi doğruyu söylersen ödülünü alırsın," dedim.

Yukarı itmeye çalıştı ama belindeki bir el onu yerinde tuttu.

Gözleri kısıldı ve dik dik baktı. Ama parmağımı yarığından geçirdiğimde gözleri bulanıklaştı. Parmağı ağzıma götürdüm ve o tatlı balı hemen emdim. Her zaman ıslak ve benim için hazırды.

Kahretsin, neredeyse geliyordum.

"Ortak. Çerçeveleme. Şimdi," diye homurdandım. "Benden hoşlanmıyor," diye tersledi.

Diğer yanağına da bir şaplak attım ve şimdi teninde eşleşen el izleri oluşmaya başladı. Kalçaları kıpırdadı ve bu

düşündüğüm kadar hoşuna gittiye, o kadar da büyük bir ceza değildi.

"Yeterince iyi değil. Kötü kız."

Bir şaplak daha.

"Tembelin teki! Pisliğin teki. Başkalarının iş yapmasına izin veriyor ve övgüyü kendisi alıyor."

Parmağım geri döndü ve dokunuşlar için sert ve açgözlü olan klitorisini daire içine aldı. "Aferin kızıma. Başka ne var?"

Başını çevirdi ve masaya baktı. "O... benim çok yavaş olduğumu düşünüyor. Çok metodik."

Fiona tanıdığım en düşüncesiz insanlardan biriydi. Her şeye balıklama atlardı. Silahlı soygunlar ve uyuşturucu kaçakçılığı turşu dükkanları gibi.

"Kitabına göre."

Bu daha mantıklı geldi. Parmağım aşağı kaydı ve içine girdi, derin ve sevdiğini bildiğim küçük bir kıvrımla. Şimdi adımı söylediğinde inliyordu.

Etrafımda sıkıca kenetlendi ve aletimin etrafında bu hissi yaşamak için sabırsızlanıyordum. Fokur fokur kaynıyordu. Islak. Sıkı.

"Bu sana neden komplo kurduğunu açıklamıyor." Düşünmeye ve dalga geçmeye çalışırken alnımdan terler boşandı.

Daha önce hiç kimseyi böyle sorgulamamıştım. Sadece Fiona'yı.

"Patronumuzla kanka," diye ekledi. "Davaları kapatmaları gerekiyor ve ortağım bunu kendi başına yapamıyor, bu yüzden benimkine yapışıyor. Sağlam bir dava umurlarında değil."

Benim için damlıyordu ve karşı koymak imkansızdı. Kendimi hizaladım ve onu tekrar överken sikimi güzelce ve yavaşça ona verdim. Ellerimi kalçalarına koymuştum, yumuşak ve gür. Onu yerinde tutmak için mükemmel bir tutuş. "Ne kadar iyi bir kız. Sikimi çok iyi alıyor."

Parmakları kıvrıldı ve kalçalarının yukarı kalktığını hissettim. Daha derine battım.

"Ama sen biliyorsun?" Ne soruyordum ki? Düşüncelerimin kenarları gerçekten bulanıklaşmaya başlamıştı.

"Ben... Ben, ne?" Aklını konuşmaya veremiyordu. Zar zor dayanıyordum, o kadar iyi hissediyordu ki. Sıkı, ıslak, sıcak. Mükemmeldi.

"Sağlam bir davayı önemsiyorsun." Dişlerimi sıktım ve geri çekildim, sonra da derinlemesine vurdum.

Başını salladı, başını salladı. "Kötü adamları ortadan kaldırmak benim işim."

Yine şu siyah ve beyaz olayı. "Neden?

Neden buna bu kadar takıldın?" Onu yavaşça becerdim. Gerçekten, çok yavaş.

Kendimi tutmamla birlikte şakağımdan aşağı ter damladı. Aletim aksini düşünse de, bu seksle ilgili değildi.

Dudağını ısırды, bir şey söylemedi, ben de neredeyse sonuna kadar çektim ve tekrar şaplak attım.

"Neden?"

"Dax! Sadece sik beni."

"Hayır. İyi kızlar becerilir." "Ben iyi bir kızım," diye bağırdı.

Parmaklarımı pembe el izimin üzerinde gezdirerek bunun tartışmalı olduğunu kanıtladım.

"O zaman söyle bana. Neden tüm kötü adamların ortadan kaldırıldığından emin olmak zorundasın?"

"Çünkü sana zarar verdiler."

Parmaklarım teninde esnedi. Hay aksi. Şimdiye kadarki en büyük kadın taşaklarına sahipti, bu yüzden birinin Fiona'ya ulaşabileceği hiç gelmemişti. Ama ulaşmışlardı.

Biri ona zarar vermiş.

Herkes başkaları tarafından incitildi, ama herkes *incinmedi*. İş bitirici olmuş, Jimmy McFee'nin parmaklarından birini koparmış ve daha bir sürü şey yapmış olabilirim ama asla ve asla bunu hak etmeyen birine dokunmadım, özellikle de bir kadına.

"Başka ne var?" Tekrar içine kayarak, söylediği sözler için ödüllendirdiğimi söyledim. Bacakları bir aradayken, o kadar sıkıydı ki

sikiş. Bir elimi başının yanına koydum, böylece vücudunun üzerinde kavisli duruyordum. Çıplak omzunu öptüm.

"Onlar söyle sen sen değersiz." Onun Kafaomuzlarının arasına düştü, alnı masaya yaslandı.

Sikeyim.

"Anneni öldürüyorlar."

Dudaklarım onun sıcak teninde hareketsiz kaldı. Ne. Ne?

Sikeyim mi?

Birisi fiziksel olarak ve Sözlü olarak
saldırıya uğradı onu ve

annesini öldürdü.

Kendi annemin sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldüğünü hayal ettim ve öfkeyi biliyordum. İmkânsız olsa bile her şeyi düzeltme ihtiyacını. Ne kadar düzeltme yaparsam yapayım, annem geri gelmeyecekti. Koca Mike kazadan önce hatırladığım o şapşal, eğlenceli baba olmayacaktı.

"Dax," diye yalvardı ve hareket etmeyi bıraktığımı fark ettim.

Bir sorum kalmıştı ama şimdi sormayacaktım.

O tatlı ve uysalken değil.

Onu orgazmın içine ittim ve taşaklarımdaki dölleri sağarken ona mırıldandım. "Çok iyiydi, tatlım."

Hayal ettiğimden daha fazlasını itiraf etmişti. Çok zordu. Ona kimin zarar verdiğini öğrendiğimde, daha da kötü olacaktı. Ta ki ben daha iyisini yapana kadar. O kişiyi çok ama çok ölü yaptım.

İkimiz de nefesimizi tuttuğumuzda çekildim, Hannah'nın masa sandalyesine çöktüm ve Fiona'yı kucağıma çektim. Pantolonu dizlerine yapıştığı için yan oturuyordu ama kollarımla onu sarmıştım. Sıkıca. Onu kendime yakın tuttum, başını göğsüme yasladım.

Başının üstünü öptüm. "Sen benim iyi kızımsın."

Sonra ağladı.

FİONA

DAX İÇİN AĞLADIM. Boogies ve hepsi. Gözyaşları hiçbir şeyi çözmedi. Hiçbir şeyi daha iyi yapmadı, bu yüzden nadiren yaptım. Belki de güçlü orgazmdı. Belki de beni övmesiydi. Belki de başımın üstündeki öpücüktü. Ya da sarılması.

Evet, otururken sarılma olayıydı. Ben hiç sarılmadım ya da kucaklanmadım.

Dottie el işi gecesinde bir tane almıştı. Dax Highcliff'in mutfağında bana sarılmıştı ama bu şekilde değil.

Onun kucağında kendimi güvende hissettim. Güvende. Korunmuş. Önemsendiğimi. Duygularımı ya da sözlerimi bana karşı kullanmıyordu.

"*Onlar* demiştin. Seni kim incitti, tatlım?" diye sordu. Sesi yumuşaktı, neredeyse büyüleyici bir mırıltıydı. Belki de tüm dünyayı yumuşatan orgazmdı. Ve ona cevap vermemin nedeni de bu olabilirdi.

"Babam."

Kasları kısa bir süre için altımda gerildi.

"Bana ondan bahset," diye mırıldandı ve sonra başımın üstünü öptü.

İçimi çektim. "Benim babam Vincent Genovese." Sessiz kaldı, bu da meşhur ismi tanımadığı anlamına geliyordu. "Genovese Trucking'in kurucusu."

Durdu. Hayır, dondu. "Lanet ," diye fısıldadı. İsmi şimdi hatırlamıştı.

"Haberlerde vardı," diye başladı. "Duruşması."

Eli çıplak sırtımı bir aşağı bir yukarı okşayıp duruyordu. Sadece sütyenimi giymiştim. Gömleğim yerdeydi. Pantolonum ve külotum kalçalarımın kadar inmişti. Kendimi birden fazla şekilde açıkta hissediyordum.

"Cinayetten hüküm giydi," diye ekledi.

Başımı salladım ve bunu yaparken çenesine vurdum. "FBI onu karısını öldürmekten *tutukladı*. Olayın üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmişti ve karısının ölümünden önceki olayların tek tanığı beş yaşında bir çocuk olan bendim. Onu hapse atan şey RICO suçlamalarıydı. Şantaj. Rüşvet. Kara para aklama."

"Bekle." Göz göze gelmemiz için çenemi yukarı kaldırdı. "*Sen* bir FBI ajanısın."

Başımı salladım, berrak mavi gözleriyle buluştum. "Öyleyim. Neden katıldığımı düşünüyorsun?"

DAX

Ben... Ben sersemlemiştim. Şaşkındım. Gururlandım. Biraz da korktum çünkü daha önce böyle lazer gibi keskin bir güdüye sahip birini tanımamıştım.

"Babanı hapse atmak için FBI'a girdin," dedim, gerçekleri doğru bildiğimden emin olmak için.

Başını salladı. Yanakları lekeli, gözleri ağlamaktan kızarmıştı ama her zamanki gibi güzeldi. Belki şimdi daha da güzel.

"Annemi, beni alıp ondan kaçmaya çalıştığı günün ertesi sabahı merdivenlerin dibinde buldum. Yakalandık ve bu yüzden onu öldürdü."

Siktir. SIKTIR.

Sızdıran bir balon gibi iç geçirdi. "Dediğim gibi, beş yaşındaydım. O zaman kötü olduğunu biliyordum ama o yaştaki biri ancak bu kadarını anlayabilir. Çabuk öğrendim."

Sonuncusu kulağa uğursuz geliyordu.

"Sana zarar verdi," dedim, ondan siktiğim kelimeleri tekrarlayarak.

Tekrar başını salladı. "Vurdu. Bana vurdu ama hizmetçiler yakaladı. Sonra kelimelere geçti. Sanırım

kelimeler çürüklerden daha kötüydü."

Onu öptüm. değildi. *Kelimelerin yumruklardan daha kötü olduğunu* kim söylemiş?

"Sekiz yaşına geldiğimde, yaşadığım dünyayı anlamıştım. içinde. Babam mafyadan değildi ama onlarla çalışırdı. Onlar için sevkیات yapardı."

Genovese Trucking ülkedeki en büyük yerel nakliye şirketiydi. TIR'ları ülkedeki her otoyoldaydı. Milyar dolara yakın bir şirket olmalıydı, özellikle de mafya parasıyla destekleniyorsa. Ya da öyleydi.

Şimdi, CEO hapisteyken, şirket hala çalışıyordu, ama muhtemelen artık yasal olarak.

"O dünyada bir eş terk etmezdi," diye devam etti. "Bir eş çocuğunu alıp götürmezdi. Bu erkeği kötü gösterirdi. Eğer ev hayatını idare edemiyorsa, mafya da işlerini idare edemeyeceğini düşünürdü."

Ofladı, ben de güldüğünü sandım ama bunların komik değildi.

Bir an sessiz kaldı, sonra "Bir eş terk edemez ama ölebilir" dedi.

Bu doğruydı. Mafya hakkında istediğimden fazlasını biliyordum.

" hedefiniz bir işi FBI'da almaktı, ne için? Adalet mi?"

Başını göğsüme doğru salladı. "Kesinlikle. Tek istediğim buydu. Ceza adaleti için üniversiteye gittim. Bir ara polis teşkilatına katılmak istedim ama onu yakalamalarının mümkün olmadığını öğrendim. O evde mahsur kaldığım onca yıl boyunca topladığım kanıtları sadece FBI kullanabilirdi."

Onca yıl mı? Çocukken, onun yasadışı faaliyetlerinin kanıtlarını mı biriktirdi?

"Demek katıldın."

"Evet."

"Ve sen adaleti sağladın."

sallayarak, "Evet. Asla dışarı çıkmayacak." dedi.

Onu nazikçe sıktım. Kucağımdaydı, onunla ilgilenmeme izin veriyordu. Onu rahatlatmama. Dinlememe. İnandım. "Güzel. Bu gerçekten çok iyi, tatlım." Nitro hangi hapishanede olduğunu öğrenecekti ve ben de onu öldürecektim.

Yasalar konusundaki siyah-beyaz duruşu artık anlamlıydı. Güven sorunları. Beş yaşındayken ölen annesi. Zalim ve sadist bir baba. Ona komplo kurmaya çalışan bir ortak.

"Babanın sana söylediği gibi değersiz değilsin," dedim ona. Babasının söylediği yalanlara inanmıyordu, neden bana inansındı ki? Onun eyleme ihtiyacı vardı. Doğrulamalara. Kanıta.

Kıpırdadı. "Dax."

Ona sıkıca sarıldım. "Değilsin. Bunu biliyorsun, yoksa yaptığın şeyi yapmazdın. Ona gösterdin."

Bir kıkırdama kaçtı. "Evet, yaptım. Ben kendi babasını alaşağı eden kötü şöhretli FBI ajanıyım. Ben soğuk olanım. Hissetmeyen acımasız ajan. Kanunları harfiyen uygulayan."

"Çünkü eğer yapmasaydın, baban özgür kalabilirdi."

"Evet."

Karısını öldürdükten sonra on üç yıl boyunca o herifle yaşamak zorunda mı kalmıştı? Annemi öldüren bir sarhoşla bir gece yaşamayı hayal bile edemezdim.

"Ve şimdi ortağınız tarafından hukuka siyah-beyaz yaklaşımınız nedeniyle suçlanıyorsunuz."

İç çekti. "Artık değil." "Öyle mi?"

"Patronuma şantaj yaptım. Onun yerine suçu ortağıma atacak."

Gülmekten kendimi alamadım çünkü başka biri olsaydı bunların tek kelimesine bile inanmazdım. Fiona ile sanki yapbozun tüm parçaları yerine oturmuştu.

"Patronundan ne üstünlüğün var?"

"Karısını baba dediği bir adamla aldatıyor."

Bunu beklemiyordum ama konu şantaja geldiğinde oldukça iyi bir şeydi. "Düşündüğün kadar siyah ve beyaz olmadığının farkındasın değil mi tatlım?"

Kollarımın arasında gerildi. "Oh?"

Elim tekrar sırtını okşadı. "Az önce söyledin. Patronuna şantaj yapıyorsun ve sen... senin yerine ortağın suçu üstlensin diye onu yönlendirdin."

"Kovulabilirdim! Kariyerim mahvolurdu. İşler yoluna girene kadar ücretli izindeyim. Ya da kalıcı olarak. Kim bilir?"

"Kendinizi korumak için yasaları çiğnediniz. Ben olsam şantaja yasal demezdim."

Kucağımda kıpırdandı ve kot pantolonumdan hâlâ sıyrılmamış olan sikimin yeniden sertleşmesine neden oldu. "Adaleti sağlıyorsun, tıpkı babana yaptığın gibi."

"Adalet hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Omuz silktim. Nefes aldım ve bıraktım. Eğer o paylaşıyorsa, benim de paylaşmam gerekiyordu. "Annem sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü. Kanun ona hapis vermedi."

"Kasıtsız adam öldürme mi?" diye sordu. İşini biliyordu.

Başımı salladım. "Evet. Yürüdü. Yine de babam adaleti sağladı."

"Ben... ben sormak istiyor muyum?" "Muhtemelen hayır."

"O da mı hapiste?"

"The sarhoş Sürücü mü? Hayır,o Ölü. Benim Baba mı? Hayır.

Daha da kötüsü. Florida'da."

"Sarhoş sürücü anneni öldürdü. O hak etti-" "Siyah ve beyazına ne oldu, tatlım?" I

burnuna vurdu. "Turşu dükkânına *dikkat dağıtmak için mi* giriyorsun? Kuralları çiğnedin. Aslında, onları çiğnedin. Bir uyuşturucu satıcısından uyuşturucu çaldın."

Yere düşen pakete bir göz attım.

"Bulundurmaktan tutuklanabilirsin." Bunu elinin tersiyle itti. "Ben bir FBI ajanıyım."

"İzindeyim," diye hatırlattım. "O dükkândaki adamlar izci değil. karşıya geçmene yardım etmeyecekler, tatlım. Seni ezip geçecekler. Sonra geri seni tekrar ezecekler."

"Bunu sonuna kadar götürmeliyim." Tabii ki öyle yaptı.

Uyuşturucu paketini gösterdim. "Bunu Coal Springs polisine götürün ve bırakın onlar ilgilensin."

"Polis mi?" Ayağa fırladı, önce külotunu, sonra da pantolonunu hafifçe kıvrarak yukarı çekti. "Eminim tüm departmanı oluşturan iki kişi bir geçit törenini izlemek, bir geyik sürüsü için trafiği durdurmak ya da kırmızı ışıktaki geçenleri yakalamak için nitelikli ve yeterlidir, ama bu büyük bir uyuşturucu çetesi."

Ona ara sokaktan geçip Fentanil dolu plastik poşeti turşucunun arka kapısına atabileceğimizi söylemek istedim ama fotoğrafı ellerindeydi. Meraklı olduğunu biliyordum.

Ayrıca, uyuşturucu satıcıları dışında kimsenin hap dolu bir çanta bulmasını istemedim, özellikle de çocukların.

Burada ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Fiona sonunda bana açılmıştı. Yine de sıkışıp kalmıştım. Onun hareketleri beni boktan bir duruma sokmuştu.

Fiona'ya turşucuları alt etmesine yardım etmeme izin vermesini söylerken, artık onlar için çalışıyordum. Bir sorunu çözmek için: o.

Kucağımdaki kadın. Aşık olduğum kadın.

Uyuşturucularını çalan kadın.

Bazılarının kaybolduğunu ve suçlunun o olduğunu öğrendiklerinde, bu bir tamir işi olmayacaktı. Bu bir vurgun .

Turşucuları alaşağı etmek zorundaydık. Onu hayatta tutmak için başka bir seçenek yoktu.

Bir tamirci olarak, Fiona'yı yatakta tutabilirdim - kelimenin tam anlamıyla başlığa bağlayarak turşu dükkanından uzak tutabilir ve işlerine burnunu sokmasını engelleyebilirdim. Müşterinin tek istediği buydu. Etrafta kimse olmadan yalnız kalmak. Kesintisiz seks harika bir çözümdü.

Ancak, o haydutluk yapıp uyuşturucularını alınca her şey değişti. Artık bir turşu dükkanına çok yakından bakan rastgele bir kadın değildi. Ne yaptıklarını biliyordu ve bunun kanıtı vardı. Bu işin peşini bırakmayacaktı. Turşucular da öyle.

Yardıma ihtiyacım vardı. Arayabileceğim tek bir kişi vardı ve o da çok kızacaktı.

DAX

Ara beni.

Neden? Bir palapanın altında mango yiyorum ve bikinili kadınıma bakıyorum.

Bir FBI ajanına aşığım.

İŞE YARADI.

On beş saniye içinde cep telefonumda onun adı çıktı.

FİONA

Dax'le yaptığım kısmen çıplak, İsa'ya gel konuşmasından sonra temizlenmek için kitapçının tuvaletine yöneldim. Yolda, biz... Tanrım, Hannah'nın masasında çok gürültülü bir seks yaparken dükkânı işletmekle görevlendirilmiş olan kadının bakışlarını kaçıramazdım. O ve diğer herkes benim şaplak atma saplantım olduğunu düşünüyor olmalıydı. Sanırım öyleydim de. Kimsenin kulak dolgunluğu için biyonik işitmeye ihtiyacı yoktu.

Yine de tezgâhın arkasındaki yerinden sırtıttı ve başparmağıyla beni onayladı. "Bir aşk kitabı dükkânı için en iyi film müziği. Siz ikiniz oraya girdiğinizden beri on beşten fazla kitap sattım!"

Tamam o zaman.

Aynada kendime baktım. Kırmızı çerçeveli gözlerimi gördüm.

Ağlamıştım. Hem de çok. Hüngür hüngür ağlamıştım. Bir erkeğin seksten sonra isteyeceği son şey. Bu ve ona babamdan bahsettiğim sözel ishal.

Ama kaçmamıştı. Gülmemişti ya da ne kadar soğukkanlı olduğumu söylememişti. "*Bu gerçekten çok iyi, tatlım.*" demişti.

İyi ki babamı hapse attırmışım.

Sonra bana annesinden bahsetti, polis annesinin hak ettiği adaleti sağlayamayınca babasının meseleye nasıl el koyduğunu anlattı.

Dehşete düşmeliydim. Babasının adını sormalıydım ki araştırıp onu tutuklayabileyim. *Geçmişte yapacağım şey buydu.*

Şimdi, bu aptal kasabada birkaç gün geçirdikten sonra artık beni neyin yönlendirdiğini bilmiyordum. Babam beş yıldır hapisteydi. Hapishane kapısı arkasından kapandığında, bu işin peşini bırakmalıydim. Hayatıma devam etmeliydim. Ama yapmadım.

Kitaplara çok bağlıydım. Kurallara uyan sert biriydim.

Büyürken hangi *normal* örneklerle sahiptim? Hiç yoktu. Vincent Genovese vardı.

Suyu açtığımda Dax'in ofiste konuştuğunu duydum.

DAX

Cevap verdiğimde Jack'in sorduğu ilk şey, "Bu SWAT'ı çağırmamı gerektiren bir kod mu?" oldu. Sonra, "Pancake iyi mi?"

"Pankek mi? Ciddi misin?" Az önce çılgınca seks yaptım ve hayatımın en derin konuşmasını yaptım ve o kedisi hakkında bilgi mi istedi? "SWAT yok. Bir FBI ajanına gerçekten aşığım."

Onun rahat tatil kahkahasını kaçıramazdım. "Ne zamandan beri?"

Kaşlarımı çattım, her geçen dakika daha da huysuzlaşıyordum. "Gittiğin günden beri."

"Aşk hayatın hakkında tavsiye vermem için mi arıyorsun?"

"Hayır. Arıyorum çünkü kışını geri almalısın.

Burada. Yardıma ihtiyacım var."

"Bir *kadın konusunda* yardımına mı ihtiyacın *var*? Yanlış hatırlamıyorsam, bir kütüphaneciye aşık olmak konusunda başımın etini yemiştin."

"Onu takip ettin," diye hatırlattım.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu. Hawaii'de birlikteydiler. Belli ki takip işi işe yaramış.

"Bakkal soygunu."

Bir an sessiz kaldı. "Yardıma ihtiyacın olan şey bu mu?"

"Hayır."

"Sonra ne olacak? Tekrar söylüyorum, kadınım bikinili, o yüzden iyi olsa iyi olur."

"COAL SPRINGS'DEKİ SİKİCİLER listeniz için fazladan birkaç yüzüm var."

"O çocuk gazeteyi yine çalıların arasına mı attı?"

"Hayır, daha kötüsü." Dişlerimi sıktım çünkü cep telefonundan daha fazlasını söyleyemezdim. Geri döndüğünde, bunu asla ama unutamayacaktım. "Kadınıza kıyafet alın ve hemen buraya gelin."

FİONA

SWAT YOK. Bir FBI ajanına gerçekten aşığım.

Ne? Suyu için acele ettim. Bir an için her şey sessizdi. *Bana aşık mıydı?*

O oldu üzerinde ve Telefon. ile Kim? Kim? önemsiyor muydun? Bu değildi. ne oldu Önemli. Tabii ki o biliyordu diğer FBI ajanları, benden bahsediyordu.

BEN.

Gittiğin günden beri. Onu takip ettim.

Bardakta kendime baktım, göz kırptım. Ellerimi benim ısıtılmış Yanaklar. O vardı takip edildi Ben için benim kiralık tatil evi. Ve kırılmış. *Bakkal soygunu.*

Tamam, nasıl tanıştığımızdan bahsediyordu.

Coal Springs'in şerefsizleri listesi.

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hoşuma gidecek bir şeye benziyordu.

"Bir FBI ajanına aşığım," diye fısıldadım kendi kendime. Yüzümde yavaş, temkinli bir gülümseme oluştu, çünkü bu iyi hissettiriyordu. Mutlu hissettim. Dax beni seviyordu.

Ben de Dax'e karşı bir şeyler hissediyordum ama bunu nasıl adlandıracağımı bilmiyordum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, böyle hissedebileceğimi hiç bilmiyordum. Bu aşk mıydı? Nereden bilebilirdim ki? Gülümseme kayboldu. Bana söylememişti. Telefonda birine söylemişti. Sanki bir sorunmuş gibi. Bir dertmiş gibi.

Ne yapmam gerekiyordu? Annem yoktu. Arayacak kız arkadaş yok. Yok-

"Dottie."

Arka cebimden cep telefonumu çıkardım. "İşte benim favori gizli ajanım!"

Sesi çok neşeli ve benden haber aldığı için heyecanlıydı.

"Biraz tavsiyeye ihtiyacım var."

"Ateş et."

"Telefonda olmaz."

Bir duraklama oldu, sonra, "Anladım. Pedikür için Twinkle Toes'a gidiyorum. Bana katıl. Ben ısmarlıyorum."

Banyodan çıktığımda Dax tezgâha yaslanmıştı, sırtı kasaya dönüktü. Bakışları benimkilerle buluştuğunda durdum. Gah, o mavi gözler. Eridim. Külotum da öyle. Gülümsedi. Evet. Külotum mahvoldu, her ne kadar amım az önce aldığı darbeden dolayı hâlâ zonkluyor olsa da.

Sonra elini uzattı.

Tanrım, çok yakışıklıydı. Kimse ona bakarak seks yaptığını anlayamazdı -biraz önce dükkânda olan kadınlar dışında- ama erkeklik ve erkeklik yayıyordu. Etkileyiciydi. O mavi gözler tehlikeliydi. Dax Kool-Aid'i içmek yerine, dışarı pompaladığı feromonları yudum yudum emiyordum. Güçlüydü ve içinde bir tehlike barındırıyordu.

Gücüme boyun eğmedi.

Beni bir şekilde idare edebilirdi. Yaptığım seçimler ne olursa olsun, onun benim tarafımda olduğunu görmemi sağlayabilirdi. Potansiyel olarak aptalca olanları bile. Beni güvende tutmak istiyordu. Beni korumak istiyordu. Kendimden bile.

Tanrım, çoğunlukla kendimden.

Kısa bir süre önce beni arka ofise sürüklemesinin aksine, şimdi bu benim seçimimdi. Benim kararımdı. Sanki bu sessiz hareket Dax'ın içeri girmesine izin vermemdi. Ona güvenmeyi. O sert eli inceledim, bana nasıl böyle çılgınca bir zevk verebileceğini biliyordum. Neden ona vücudumla güveniyordum da başka hiçbir şeyle güvenmiyordum? Ona daha fazlasını verebilir miyim? Ona verebilir miydim

Hepsi benim mi?

DAX

Fiona'nın elimi tutup tutmayacağına karar vermesini SABIRLA BEKLEDİM. İlk defa yüzü açık bir kitap gibiydi. Korkunun, şüphenin ve kararlılığın güzel yüz hatlarında uçtuğunu görebiliyordum.

Onu severdim. Bu huysuz, şımarık kadını. Nasıl sevdin? Hiçbir fikrim yoktu. Nasıl bu kadar hızlı olduğunu da anlamamıştım. Kahrolası bir cezveyi tutmuştu ve ben bitmişim.

"Hadi tatlım," dedim usulca, cesaretlendirerek ama onu ürkütmemeye çalışarak. "Bunu yapabilirsin."

Lütfen, yap .

Çarpık bir gülümseme ağzının köşesini yukarı kaldırdı ve bana doğru geldi.

Elimi tuttu.

Şükürler olsun.

Parmaklarını sıktım. Çenesini kavradım. "İşte benim iyi kızım."

"Korkuyorum," diye itiraf etti, bakışları önce uzaklaşıp sonra geri döndü.

"Sen mi?"

Başını salladı.

"İmkansız."

"Pedikür için Twinkle Toes'ta Dottie ile buluşmam gerekiyor." Kaşlarım havaya kalktı. "Bu korkulacak bir şey." Şimdi sırttı.

Bir kolumu omzuna doladım ve onu kendime çektim. Onu mağazanın önüne kadar götürdüm, sürüklemedim. ", seni ."

" değilsin."

"Dottie'nin bu gece bize ne yedireceğini bilmek istiyorum."

Fiona itiraz etmedi, çünkü muhtemelen o merak ediyordu.

"Peki ya... , getirdiğim paket?"

"Ne yapacağımıza karar verene kadar onu Hannah'nın kasasına koydum. Arkadaşım Jack'i aradım. O Hannah'nın erkek arkadaşı. Yardım etmek için tatilden erken dönüyorlar."

"Onlar mı? Neden?"

"Çünkü Jack ve ben eskiden birlikte çalışırdık."

"Repo işi mi yapıyordunuz?"

Kahretsin, bir sürü sırrım vardı, büyük olan da dahil. Benim. İş bitirici. Ve o da işti. "Evet, repo işi."

Ona gerçeği söylediğimde anlayacaktır. Değil mi?

FİONA

Pedikür koltuğuna rahatça yerleşmişim, ayaklarım köpüklü sıcak suda ıslanıyordu. Masaj özelliği açıktı ve küçük silindirler belimi yoğuruyordu.

"O gülümsemeyi görüyorum," dedi Dottie yerinden. "Ya daha önce hiç pedikür yaptırmadın ya da Dax seni mutlu ediyor."

Ona bakmak için başımı yana çevirdim. "İkisi birden olabilir mi?"

Pedikür sandalyesi yüzünden olduğunu düşünmesini harika sekse tercih ederim.

"Şımartılmayı hak ediyorsun, tatlım."

Tırnak teknisyeni küçük tabureye oturdu ve sol ayağımın tırnaklarını kesmeye başladı.

"Sanırım Dax bana aşık," dedim. Gözleri neşeyle parladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Biyonik duyma yetisi yoktu ya da ben öyle sanıyordum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Elini salladı. "Sana bakış şekli."

Bana mı bakıyorsun?

"Nasıl yani?"

"Sanki yemek ve belki de aynı anda boğmak istiyormuş gibi."

Gölmekten kendimi alamadım çünkü tahmini muhtemelen oldukça doğrudu. "Sanırım onu çıldırtıyorum."

"Tüm doğru yollarla."

"Dottie, aşkın ne olduğunu bildiğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim, onun bilge bakışlarıyla karşılaşmak yerine tırnak teknisyenini izleyerek. "Yani, büyürken iyi örneklerim olmadı ve iş hayatı hep kötü adamlarla ilgili. Benim hayatım senin Coal Springs'deki hayatın gibi değil. Hepsi saman balyaları ve boyalı balkabaklarından ibaret."

Dottie ayağını köpüklü sudan çıkardı ve tırnak teknisyeninin işe koyulması için havlu kaplı ayaklık üzerine koydu.

"Şu anda senin hayatın Coal Springs'te nasılsa burada da öyle."

Hannah'nın turşu dükkânını karıştırmak için etrafta olmadığını öğrendikten sonra şehirde kaldığımı ona söylemedim.

"Kazandığın kuşağa bakılırsa, balkabağı boyamada oldukça iyisin," diye ekledi.

Bu aptal geceye gülümsemekten kendimi alamadım. "Eğlenceliydi."

"Hayatının nasıl geçeceğine sen karar verirsin." Uzandı ve elimi okşadı. "Biliyorum tatlım, çocukluğun zor geçti. Babanı hapse attırman her şeyi anlatıyor."

Başımı salladım.

"Bunun için seninle gurur duyuyorum. Çok gurur duyuyorum. Ama ne zamandır hapiste?"

"Beş yıl."

"Hâlâ kazanıyor, tatlım."

Tırnak teknisyeni için ayak değiştirirken kaşlarımı çattım. "Ne? Yok artık. Hayatının geri kalanını hapiste geçirecek."

"Amacınız ona suçlarının cezasını ödetmektir. Ödeyecek. Hâlâ kötü adamın peşindesin. Ama artık farklı birilerinin. Neden?"

"Çünkü kötü şeyler yapıyorlar."

Başını salladı. "Evet, ama dünyayı kurtarmak mı istiyordun yoksa sadece babandan kurtulmak mı?"

Bunu biraz çiğnedim. Tırnak teknisyeni ellerine biraz losyon sürdü ve bana ayak masajı yapmaya başladı. "Eğer dünyayı kurtarmak istiyorsan, git onları yakala. Ama sen mutlu olmaya ihtiyacım var, tatlım. Seni ne mutlu eder?"

"Yemeğin," diye kolayca itiraf ettim.

O sırttı, bir şekilde utanarak. "Sen kal içinde Coal Springs, ve istediğin her şeye sahip olabilirsin."

"Coal Springs'te kalmak da ne demek?" Gözlerimi kocaman açarak sordum.

"Buraya gel. Burada kal. Bir sürü yeni arkadaş edindin. Marcia Highcliff bile senden hoşlanıyor."

Bunu nasıl bildiğini sormayacaktım.

Ofladım ve gözlerimi devirdim. "O tam bir baş belası." "Öyle ve pek çok insandan hoşlanmıyor. Kendisi de dahil kendi kızım."

Kaşlarımı çattım. Briana'yla tanışmıştım ve iyi anlaşıyorlardı, bu yüzden Hannah'yı kastettiğini varsaymak zorundaydım.

"El işi gecesi ekibi seni takımda istiyor." "Zanaat gecesi için yeni bir şehre taşınmayacağım."

"Buralarda yapacak başka eğlenceli şeyler de var."

"Bir işe ihtiyacım var. Beş dakika içinde sıkılırım."

Durum öyle görünmüyordu. Üç gündür buradaydım ve bu pedikür ilk kez oturup hiçbir şey yapmadığım zamandı. Burada -çalışmadan- Denver'da olduğumdan daha meşgul görünüyordum.

"Seni polis hemen işe alırlar. Referansların ve içeriden biri olman sayesinde" -kendisini işaret etti- "önümüzdeki hafta işe başlayabilirsin."

Tırnak teknisyeni gökkuşağındaki seçenekler arasından seçtiğim cila şişesini havaya kaldırdı. Başımı salladım, soluk mavi renkten memnun kalmıştım.

"Burada suç yok," diye karşı çıktım. Ana caddede gerçekleşen uyuşturucu kaçakçılığı dışında.

"Belki de kötü adamlardan daha fazlasını içeren bir hayat tam da özlediğiniz şey olabilir."

Olabilir.

"Aşık olduğunu nasıl anlarsın? Mutlu musunuz? O kişi seni mutlu ediyor mu? O kişi yanınızda yürüyor ve sizi destekliyor mu?"

Dottie'nin tırnak teknisyeni ayak parmaklarına itfaiye kırmızısı başladı.

"*Her* zaman yanımda. Kendi kişisel Scooter'ım gibi."

"Bu adam labrador değil. O bir Doberman. Yine de içimden bir ses onun bir kedi olduğunu söylüyor."

DAX

"Neden bana FBI ajanı Fiona Whitaker'ın Vincent Genovese'nin kızı olduğunu söylemedin?"

Nitro ile görüntülü görüşme yapıyordum, Fionayı Dottie ile manikür salonunda bırakmıştım. Burası oje kokuyordu ve kadınlarla doluydu. Birkaçını masal zamanından tanıyordum.

Benim gözüm sadece Fiona'daydı. Tamamen onunla birlikteydim. Kadınlardan birinin bana yaptığı küçük parmak hareketi yanaklarımı kızarttı çünkü ona ve bir oda dolusu kadına bir seks sahnesi okumuştum. Bir Chippendales dansçısının saatler sonra nasıl hissettiğini hayal edebiliyordum.

Oradan çıkıp Jack ve Hannah'nın evine geri döndüm. Tezgâhın üzerindeki yığından bir kutu kedi maması alıp kapağını açtım ve mama kabına gittim. Kutunun açılma sesi Pancake için bir yarasa sinyali gibiydi ve saklandığı yerden çıkıp ayak bileklerimin etrafında dolanmaya başladı.

"Yüz tanıma sisteminden bir sonuç aldım. Benden daha derine inmemi istemediniz," diye cevap verdi, sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak.

Nitro otuzlu yaşların ortasıındaydı, dağınık kahverengi saçları, aynı derecede dağınık sakalı vardı. Eğer bir fanila giyer ve bir balta taşırsa, Cadılar Bayramı için hazır olurdu. Onun gibi sert ineklerin klişesi zayıf, solgun ve güçsüz olmaktı. O kesinlikle bu kalıba uymuyordu.

Nitro olmaz. Onunla karanlık bir sokakta karşılaşmak istemezdim. Ayrıca, klavyeyle daha tehlikeliydi çünkü herhangi bir veritabanına girebilir ve hayatınızı herhangi bir yumruktan daha kötü mahvedebilirdi.

Dişlerimi birbirine geçirdim, sonra kutuyu lavaboda çalkaladım ve geri dönüşüm kutusuna attım.

"Daha derine in," diye

emrettim. "Şimdi mi?"

"Şimdi."

İç çekti ama işe koyuldu. Pancake'in su kabını tazelerken klavyesinin takırtılarını duydum.

"Fiona Whitaker. Yirmi dokuz yaşında. Annesi: Anne Whitaker Genovese."

Bu yüzden annesinin kızlık soyadını aldı.

"Öldü. Babası: Vincent Genovese. Müebbet hapis cezasını çekiyor. Onu hapse attı."

İçimi çektim. "Evet, birkaç şeyi atladık. İçeride kimi tanıdığımızı bulmanı istiyorum. Aynı hapishane."

Ne istediğimi biliyordu. "Tamamdır. İstersen bankacılık, ipotek, araba ödemeleri ve kredi kartlarını araştırabilirim."

Kapı çaldı ve ben de o yöne baktım. Fiona değildi çünkü burada kaldığını bilmiyordu.

"Hayır. Bunların hiçbirisi umurumda değil. Başka bir şeye bakmanı istiyorum."

"Elbette."

"The Pickle Hole. Coal Springs'de bir turşu dükkanı. Fentanyl kaçakçılığı için bir paravan. Her şeyi bilmek istiyorum."

"Jack için kedi bakıcılığı yaptığını sanıyordum." "Ben de öyle."

Kapıyı açtığımda Brittany'yi merdiven sahanlığında buldum. "Şehir dışında olduğunu sanıyordum," dedim ona. Merhaba.

Bana küçük bir el salladı, sonra yanımdan geçip eve girdi. Hannah'nın en iyi arkadaşı olduğu ve şehirde yaşadığı için burada rahattı. "Aklımı kaçırmadan önce plak ve diş eti hastalıklarından ancak bu kadar bahsedebilirim."

"Sadece hayal edebilirim." Dişçi olmaktansa uçurumdan ceset atmayı tercih ederim.

"Burada işler nasıl gidiyor?" diye sordu. "kontrol edeyim dedim. Kedi bakıcılığı yaptığına dair bir mesaj aldım."

"Pancake hâlâ hayatta ve Hannah ile Jack erken dönüyorlar." Gözleri panikle irileşti. "Ne oldu? Neden? Her şey yolunda mı?"

Elimi kaldırdım. "Hannah ve Jack iyiler. Bu kasaba mı? Ara vermem gerekiyordu. İşe yaramadı."

"Ne-"

Nitro boğazını temizledi. "Dax, arkadaşın kim?"

Telefonumu Brittany'ye doğru çevirdim. "Nitro'ya selam söyle," dedim ona.

Benden telefona baktı. Eğildi. Nitro'ya el salladı. "Merhaba, ben Brittany."

"Hannah'nın en iyi arkadaşı," diye yanıtladı Nitro. Jack ve Hannah söz konusu olduğunda tüm oyuncularını tanıyordu. "Dişçi. Eski Teksaslı."

Gülümsedi. Bir keresinde -gerçekten, sadece bir keresinde, hepimiz birkaç kadeh içtikten sonra- Brittany ve benim bir araya gelmemiz gerektiği konuşulmuştu. İki en iyi arkadaş. Bu konu üzerine birbirimize bakmış ve aramızda tek bir kelime bile konuşmadan bunun asla gerçekleşmeyeceği konusunda sessizce anlaşmıştık.

Çok güzeldi. Bakımlıydı ama . Koyu tenli, uzun boylu ve her zaman giydiği yüksek topuklu ayakkabılarla daha da uzun boyluydu. Hiç topuklu ayakkabı satılmayan Coal Springs'de bile.

Kıvılcım yoktu ve ikimiz de bundan memnunduk.

"Bu doğru," dedi Brittany ona.

"Bu Nitro," diye ekledim. "O benim teknik adamım."

Brittany'nin gözlerindeki parıltıyı tanıdım. Kitapçıya gelen tüm kadınların bana baktıklarında hissettikleri parıltıydı bu.

İlgileniyorum.

Ama neyse ki, bu parıltı Nitro'ya yönelikti... Nitro?

"*Sen* teknik adamsın," dedi, etkilenmiş gibiydi. Muhtemelen adını daha önce Hannah'dan duymuştu ama görüntülü arama yoluyla bile olsa hiç tanışmamışlardı. "Programlanabilir termostatımı çalıştırabilir misin?"

"Biraz ateşin mi eksik? Bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirim." Nitro'nun flört ettiğini bir kez bile duymamıştım.

Gözlerimi devirdim. "Kesinlikle." Brittany kesinlikle açık sözlü biriydi.

"Dax, istediğin bilgiyi elden teslim edeceğim. Telefonu Brittany'ye ver."

Brittany bana parmaklarını *verince* başka seçeneğim kalmadı.

İkisi yirmi dakika konuştuktan -ve sıkı flört ettikten- sonra onları numaralarını paylaşmaya zorladım, böylece konuşmaya devam edebilecekler ve ben de telefonumu geri alabilecektim. Sonra oradan ayrıldım. Eğer kalırsam, telefonda sekse tanık ve zaten kitapçıda yabancılarla yeterince seks yapmıştım.

FİONA

Ertesi sabah kapı çaldı. Mutfakta ikinci fincan kahvemi hazırlıyordum ve Dottie'nin bir merhaba diyerek içeri dalmasını bekliyordum. Kahvaltı için ne getirebileceğini düşününce ağzım sulandı. Bu evde her zaman giyinik olmanın en güvenli yol olduğunu öğrendiğimden, kısa bir kot pantolon ve tişört giymiştim. Dax duştaydı, yani kapıdaki o değildi, ama öyle olsaydı zili çalmazdı. Kilidi açar ve gizlice içeri girerdi.

İlk defa gerçekten kapıyı açtım.

Orada, merdivenlerde duran Hannah'ydı ve el ele tutuşmalarına bakılırsa erkek arkadaşı Jack'ti. Hannah'yı araştırmam sırasında çektiğim DMV fotoğrafından tanıdım. daha güzeldi. Herkes ehliyet fotoğrafından güzeldi.

Minyon, kıvrımlı, siyah saçlı, parlak gözlü. Soluk pembe bir eşofman altı, beyaz uzun kollu bir kazak giymiş ve sarı saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı.

Yanında, Dax'a dünyanın en ciddi insanı olma şansını veren iri bir adam vardı. Gülümseliyordu. Huysuzluk yayıyordu, bu da Hannah'yı daha da

daha güneşli. Bu mantıklıydı çünkü gökkuşakları ve tek boynuzlu atlarla dolu bu kasabada büyümüştü.

Yine de ailesini tanıyordum, bu yüzden çok fazla sorum vardı. En kolay cevap: o evlat edinilmişti.

"Dax nerede?" Jack sordu. Soluk bir kot pantolon, Colorado Avalanche tişörtü ve spor ayakkabı giymişti. Saçları dağınıktı, sanki yatağa düşmüş gibiydi.

İkisi de Ekim ayında bronzlaşmışlardı, bu da yakın zamanda bir plaj tatili yaptıklarını gösteriyordu. Ve Dax onları oradan çekip çıkarmıştı.

Hannah onun göğsüne vurdu. "Ciddi misin?" diye homurdandı. "Merhaba, ben Hannah. Bu koca sersem de Jack."

"Fiona." Tanrım, Hannah ile ilk buluşmam için çamaşır günü gibi giyinmek istediğim şey değildi. Asi saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Dax duşta."

İkisi de Dax'in evimde çıplak olmasına şaşırılmış görünmüyordu.

İçeri girmelerine izin vermek için geri çekildim ve Hannah oturma odasına doğru ilerlerken ondan ayırmadım. Nefesimin altında fısıldadım, "Beni duyabiliyor musun?"

Hiçbir şey yok. Ondandır bir tepki yok. Bir kıpırtı bile yok. Kahretsin. Onun da biyonik duyma yetisi yok muydu? Midem düğümlenmişti ve şu anda adamın marketi soyduğu zamankinden daha gergindim.

"Kahve ister misiniz?" Onlara sordum.

"Bir sürü yap. Kırmızı gözdeydik," dedi Jack.

Mutfağa yöneldim, onlar da beni takip etti. Fincanları kaptım, her birine bir fincan doldurdum, sonra yeni bir tencereye başladım.

"Tatilinizden erken ayrılmak zorunda kaldığınız için üzgünüm," dedim onlara, havadan sudan konuşmaya çalışarak.

"FBI'da olduğunu duydum," dedi Jack. Havadan sudan konuşmak buraya kadarmış.

Başımı salladım. "Bu doğru."

"Coal Springs'de ne yapıyorsun? Bir dava üzerinde mi çalışıyorsun?"

Bakışlarımı Hannah'ya çevirdim. Burada olma sebebim oydu. Son birkaç aydır onunla tanışmak için çok hevesliydim.

Onunla konuşmak istiyordum ve şimdi gergindim. Ya yarasa gibi işitmiyorsa? Ya normalse? Ya bana inanmadıysa? Ya-

"Hey," dedi Dax mutfağa girerken. Üzerinde kot pantolon ve gömlek vardı. Ayaklar çıplak. Saçlar nemli.

Çocuklar birbirlerine kardeşçe sarıldılar. "Geri geldiğin için teşekkürler."

"Fiona bize neden Coal Springs'te olduğunu anlatmak üzereydi," dedi Jack Dax'e, her ne kadar bana yönelik olsa da.

"Hannah'yla tanışmak için," diye yanıtladı Dax benim yerime. "İkisi de aynı anda beyin tümörleri için radyasyon tedavisi gördü."

Aman Tanrım.

Mutfaktaki sessizlikten iki ilçe ötedeki bir koçun osuruğunu bile duyabilirdim. Tanıştığımızda Hannah'ya ne söyleyeceğimi, nasıl söyleyeceğimi çalışmışım ama Dax'in bunu benim için ağzından kaçıracağını hiç düşünmemiştim.

Hannah bana baktı. Sonra Jack'e baktı. Jack önce Hannah'ya, sonra bana baktı. Dax hepimize baktı.

"Sen... sen de mi gama bıçağı radyasyonu aldın?" Hannah ellerini önünde birleştirerek sordu. Yüz ifadesi endişe ve umudun tuhaf bir karışımıydı. "Mayıs ayında mı?"

Başımı salladım. "Sen iyi misin?" "Evet. Sen?"

"Evet."

"Bakım meselesiyle ilgili mektubu aldın mı?" sordu, sonra dudağını ısırды.

Tekrar başımı salladım.

"Sen-" Boğazını temizledi. "Sen-" Yine başımı salladım. Konuşmaya korkuyordum.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Hannah. Uzandı ve Jack'in elini tuttu.

"Ne?" Dax hepimizin arasına bakarak sordu, açıkça kaybolmuştu. "Ne?"

"Biyonik işitmen mi var?"

"Sen de ağır şeyler kaldırabiliyor musun?"

Hannah ve ben aynı anda konuştuk. "Ne?" diye sordum. Ağzım açık kalarak sordum. "Ne?"

Hannah da gözlerini kocaman açarak sordu.

"NE?" Dax bağırdı. "Biyonik duyma yeteneğin mi var?"

"Seni gerçekten güçlü mü yaptı?" Dax'i görmezden gelerek Hannah'ya sordum. Bunu hiç beklemiyordum.

Başını salladı, sonra güçlü adam yarışmasındaki gibi pazularını esnetti. Ufacık bir şey olduğu için biraz aptalca görünüyordu.

Jack sırttı, onun yeni keşfettiği başarısıyla gurur duyuyor gibiydi. Çıldırmanın tek kişi oydu. "Hulk gibi."

Vay anasını. Ona inandım, çünkü acayip derecede iyi duyabildiğime inanmasını istedim.

"NELER OLUYOR?" Dax daha da yüksek sesle bağırdı. "Fentanil kaçakçılığı hakkında konuşacağımızı sanıyordum."

"Fentanil kaçakçılığı mı?" Hannah gözlerini kocaman açarak sordu. "Dört gündür yokuz. Başka ne olabilir ki?"

"Elise apandisit oldu," dedi Dax. "Kitapçıyı ben işletiyordum."

Hannah'nın gözleri yuvalarından fırladı. "Nasıl olduğunu bilmiyorsun, bekle." Başını geriye attı ve güldü. "Bahse girerim o yakışıklı yüzün ve büyüyen kişiliğinle seni *sevmişlerdir*."

Dax gözlerini devirdi ve kızardığına yemin edebilirdim.

"Hiçbir fikrin yok," diye ekledim, sırtmamaya çalışarak.

Jack, Hannah'ya, "Hey, huysuz kişiliğin *bende* olduğunu sanıyordum," dedi.

Parmak uçlarına kalktı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sende istediğim kadar hırıltı var."

Görünüşe göre memnun olan Jack tezgâha yaslandı. "Bizi neden erken çağırdığını şimdi anlıyorum." Dax'e sırttı. "Mola nasıl gidiyor?"

"Neye ara vereceksin?" Ben de karşı çıktım.

Dax Jack'i görmezden geldi ve bana baktı. Benim sorularımı da görmezden geldi. "Biyonik işitme mi? Radyasyon yüzünden mi?"

Başımı salladım. Hannah da öyle. "Tedavilerimiz sırasında radyasyon makinesiyle ilgili bir bakım sorunu olduğunu bildiren mektuplar aldık. Kulaklarım çok iyi işitiyor ve görünüşe göre Hannah ağır şeyler kaldırabiliyor."

Yüzündeki ifadeden onunla dalga geçtiğimi mi düşündüğünü yoksa korkup korkmadığımı mı anlayamadım.

"Gerçekten güçlü olduğunu biliyorum," dedi Dax Hannah'ya. "Pilates ya da onun gibi bir şey yüzünden olduğunu sanıyordum. *Radyasyondan* değil."

Hannah hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Sen hiç egzersiz yaptığımı gördünüz mü?"

Dax bunu düşünmek için bir an durdu, sonra bana baktı.

"Göster bana."

"Neyi göstereyim?" Kaşlarımı çattım.

"Biyonik işitme duyunu."

"Oh, bu eğlenceli olacak," diye ekledi Jack.

FİONA

"BANA İNANMIYORSUN," dedim. Kulağa zorlama gelse de inanmaması beni incitmişti.

Dax omuz silkti.

"Sana yalan söylemedim," diye ekledim.

Gerçeği söylemem biraz zaman almış olabilir ama ona asla yalan .

Yine omuz silkti. Lanet olsun onun rahat tavırlarına! Bu benim için büyük bir meseleydi. Bu benim bir parçamdı ve çılgınca olsa da bana inanmasını umuyordum.

"O zaman kanıtla," dedi. "Dışarı çıkıp konuşacağım. Ne söylediğimi bana mesaj at."

Bir şeyi kanıtlamak zorunda olmak hoşuma gitmiyordu, özellikle de ona, ama geçen yıl beyin tümöründen önce biri bana biyonik işitme duyusuna sahip olduğunu söylese ben de şüpheyile yaklaşırdım.

Hannah'dan güç kaldırabildiğini kanıtlamasını istemiyordu. Sözlerine bakılırsa, onu iş başında görmüştü, ancak Pilates dersinde onu bir buzdolabını kaldırırken falan gördüyse ne düşündüğünü hayal edemiyordum.

Başımı salladım. "Elbette." Fazla seçeneğim yoktu.

Telefonunu sallayarak dediğini yapmamı istedi ve ön kapıdan çıktı.

"Ben de onunla gideceğim," diye teklif etti Jack, sadece birkaç saniye geriden takip ederek.

Bu testosteron şunlar iki vardı olabilir yapmak kadınlar aynı odada bulunarak yumurtlarlar.

Hannah mutfak taburelerinden birine çöktü ve kahvesinden bir yudum aldı. "Bende meningioma vardı. Sende ne ?"

Bunu daha önce duymamıştım. Araştırmam gerekecek.

"Akustik nöroma. Ben... gerçekten çok iyi duymaya başladım birkaç ay önce. Mektubu aldığımında bunun makine yüzünden olduğunu anladım."

"Ben de çok heyecanlandım! Yani, çok iyi duyamıyorum ama mektubu postayla aldığımında ben de çok heyecanlandım! Pek çok soruya cevap veriyordu."

Ben de kabul ettim. "Buraya bu yüzden geldim, seninle tanışmak ve yalnız olup olmadığımı öğrenmek için."

Uzandı ve elimi tuttu. Gülümsedi. "Geldiğine sevindim. Yalnız değilsin. Ve bir şeyleri kaldırmaktan daha fazlasını yapabilirim."

"Oh?"

Başını salladı. "Ben de ışınlanabiliyorum."

Gözlerimi kırıştırdım, baktım ve biraz daha kırptım. "*Işınlanmak mı?*

Star Trek'teki gibi mi?"

Sırıttı, yeni keşfettiği beceriden memnun görünüyordu. "Evet."

Kaşlarımı kaldırdım. "Jack biliyor mu?"

Güldü. "Ah evet. Ama Dax istemiyor. Bunu istemediğinden değil, ama açıklaması çok çılgınca. Bilirsiniz, bir saniye önce buradaydı, bir saniye sonra gitti." Ellerini bir patlama gibi açtı. "Puf."

"Ah, evet." Sadece hayal edebiliyordum.

Dax'ın sesinin derin gürültüsünü duymamam imkânsızdı. Söylediği iki kelimeyi.

Cep telefonumu aldım ve ona bir mesaj gönderdim.

Fıstık ezmesi.

"Dax?" Hannah beni izleyerek sordu.

Başımı salladım. Oturduğu kalktı ve tezgâhın etrafından dolaşarak metne baktı. "Fıstık ezmesi mi?"

Yaklaşık on saniye boyunca her şey sessizdi. Sonra onu tekrar duydum ve kıkırdamak zorunda kaldım.

Kanada çelik ithalatı.

"Bu da ne?" Üç kelimeyi yazdığım da Hannah fısıldadı.

Sonra tekrar, bir süre sonra. Gülmek ve kafamı sallamak zorunda kaldım.

Piranaları yiyen adam.

Sonra bir kez daha konuştu, ama bu sefer içimdeyken ve kulağıma edepsiz şeyler söylerken kullandığı nefesli bir fısıltıyla.

Peynirli pilav.

Ona bu iki kelimeyi mesaj atarken hem tahrik olmuş hem de acıkmıştım. Sonra hırladığını duydum, sonra mırıldandı.

Bunu duymam ve rapor etmem mi gerekiyor yoksa yüksek sesle küfür mü ediyorsun?

Sonra bir blok ötede olmasına rağmen bana şöyle dedi: "Sana inanıyorum. Donut almaya gidiyoruz. Yakında döneriz."

"Ne tür çörek seversin?" Hannah'ya sordum.

"Akçağaçlı."

Akçağaçlı ve çilekli ve serpiştirilmiş olsun.

"Çörek mi alacaklar?" Hannah metni okuduktan sonra sordu.

Başımı salladım, sonra telefonumu yere bıraktım.

Volta atmaya ve kollarını sallamaya başladı. Taze cezveden kahvemi doldurdum.

"duyabildiğine inanamıyorum. Çok heyecanlıyım!
Kıskanç da."

Başımı salladım. "Olma. İki blok yarıçapındaki her şeyi duyana kadar kaç kişinin seks yaptığını ve sifonu çektiğini bilemezsin."

Yüzünü buruşturdu. "Bu olmalı-"

"Ona söylemedin mi? Delirdin mi sen?" Jack'in sesiydi, ardından bir araba kapısı kapandı. Bir motor çalışıyor.

Buna odaklanmaya çalıştım ama Hannah, "Tuvaletler, evet o-" dedi.

Kaba olabilirdi ama Hannah'yı susturdum.

"Ona iş bitirici olduğumu söyleyemem," dedi Dax. "O FBI'dan."

"Az önce biyonik işitme duyusuna sahip olduğunu kanıtladı," diye cevap verdi Jack. "Bence senin tamirci olmanı kaldırabilir."

Nefesim kesildi.

"Ne?" Hannah etrafına bakınarak sordu.

Ona el salladım ve dinlemeye ve mikrodalgaya bakmaya devam ettim.

"Evet, ama o benim son işim."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Jack sordu. Bir flaşörün klik, klik, klik sesini duydum.

"Max Pinter. Oğlunu uyuşturucu baskınından kurtardığımı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bu turşu insanları onun iş arkadaşları. Her neyse. Fiona etrafı gözetliyordu ve şimdi de ondan kurtulmamı istiyorlar."

"Kim bu turşu insanları? Kendini duydun mu?"

"Onlar sizin BAHÇELERİNDEKİ SİKİCİLER listenize giren adamlar ve-"

Sesi kayboldu ve yerini bir elektrik süpürgesinin çalışmasına bıraktı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Ne?" Hannah tekrar sordu. Yanıma geldi, kollarımı kavradı ve beni hafifçe . "NE?"

Gözlerimi kırıştırdım, az önce duyduklarımı anlamaya çalışıyordum. Dax hakkında bildiklerimi. Neden bu kadar çok şey mantıklı geliyordu.

Hannah'ya, "Ben... Benim gitmem gerek," dedim.

Dax bir tamirciydi. Kolluk kuvvetlerinde çalıştığım için bunun bozuk çöp öğütücülerini tamir ettiği ya da şanzımanı değiştirdiği anlamına gelmediğini biliyordum. Ellerini kirletmek istemeyen insanlar için çalışırdı, özellikle de yasadışı işlerde. Sorunlarla ilgilenirdi. İnsanların.

Zihnim dönmeye başladı. Beni takip ettiği için mi markete gelmişti? Başından beri bir iş miydim? Bana göz kulak olmak için mi evime girip duruyordu? Tanrım, yatağıma da aynı sebepten mi girmişti? Ne zaman kaçmaya çalışsam, o oradaydı.

Silah taşıyordu. Kilitler engel değildi. Uzak duruyordu. Gizemli.

Sikeyim. SIKTIR!

"Fiona, bekle. Lütfen," diye bağırdı Hannah, beni oturma odasına kadar takip ederek. "Ne oldu? Ben senin gibi duyamıyorum."

Döndüm ve onunla yüzleştim. "Dax benimle oynadı." Kaşları aşağıya indi. "Ne demek istiyorsun?"

"Az önce Jack'le konuştuğunu duydum." Başımın yan tarafına vurdum. "Onları duyabildiğimi unuttular ya da menzil dışında olduklarını düşündüler. Her neyse. Bana yalan söylüyordu."

"O biri değil," diye beni temin etti.

"Bana hiç iş bitirici olduğunu söylemedi. Onun işlerinden biri olduğumu hiç söylemedi. Bana hiçbir şey söylemedi."

Kucağına oturup gevezelik ettim ve ağladım. Ona babamı, Neidermeyer ve Trotter'ı anlattım. Annem hakkında. Ona korktuğumu söyledim.

Sesim zayıf geliyordu. Çok zayıf.

Karşılığında bana hiçbir şey söylemedi. Hayır, annesinin sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldüğünden bahsetti. Bu gerçek miydi?

Repo işi yaptığını söylemişti. REPO. Bunun süslü bir Corvette'e ya da kürklere el koymak anlamına geldiğini sanıyordum.

Kendimi aptal gibi hissettim.

Kullanılmış hissettim. "*İşlerinden*

biri *mi*?" Hannah sordu.

Başımı salladım, yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. Tanrım, ben

hüzünlü bir ağlayıcıya dönüşüyor. "Onun bir iş bitirici olduğunu biliyor muydun?"

Omuz silkti. "Elbette. Jack eski bir tetikçi ve birlikte çalışmışlar."

Şimdi gerçekten gözlerim yuvalarından . "NE?!"

Jack Dax'in beni *iyileştirmesine* yardım etsin diye mi geri geldiniz?"

"Dax Jack'i aradı ve ona buraya dönmemiz gerektiğini söyledi," dedi.

"Çünkü turşu dükkânının etrafında dolanıyordum," diye açıkladım.

Kaşları çatıldı. "Turşu Deliği mi? Kitapçının karşısındaki, çuk şeklinde çizgi film karakteri olan yer mi?"

"Evet."

"Neden etrafı gözetliyorsun? Fentanil mi?"

Başımı salladım. "Evet, turşu konteynırlarında taşıyorlar. Bu arada bana yardım ettikleri için ailene teşekkür etme fırsatım olmadı."

Ağzı açık kaldı. "*Ailem* sana yardım mı etti? Doğru kişileri bulduğunuzdan emin misiniz? Marcia ve Bob?"

Ona kocaman sahte bir gülümseme sundum. "Yani Bayan Highcliff mi? Ve babanın bir kunduzla ne yaptığını bilmek istemezsin."

Dudağını ısırdı. "Onlara *bir şey* yaptırmayı nasıl başardın?"

"Onlara patates salatası getirdim."

Yüzündeki şaşkınlık kalktı. "Tamam, onlar tamamen benim ailem."

"Ailen Jack'in cenaze levazımatçısı olduğunu düşünüyor."

Gülerken başını salladı. "Evet, bu çok komik ve onlara aksini söylemeyi planlamıyorum. Ama tekrar dönelim

Dax'e. Ne yaptığın için senden kurtulmak için turşuculardan iş aldığını mı söylüyorsun?"

"Snooped."

Ters ters baktı, ellerini kalçalarına koydu. "Jack'e sana aşık olduğunu söyledi. Hem seni sevip hem de bunu yapamaz."

"Boku yedik ve ," diye mırıldandım.

"Onu öldüreceğim. Ne cüretle... bir pislik olur!" Yanakları kızardı ve eğer birinin kulaklarından duman çıkabilseydi, o duman şu anda onunki olurdu. "Donut dükkanına gideceklerini söylemiştin?"

Başımı salladım.

Gözleri kısıldı ve sinirli görünüyordu. Tuhaf bir şekilde, hava elektriklenmişti, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Donut Delights'a ısınlanacağım ve ona aklımın bir parçasını vereceğim."

Gözlerim büyüdü. Bu cümleyi duyacağımı hiç ama hiç düşünmemiştim. "Ne? Um...NE?"

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Sonra yok oldu. Puf.

"NE OLUYOR LAN?" Bağırdım ama evde cevap verecek başka kimse yoktu. Çünkü *Hannah ısınlanmıştı*. Bana yapabildiğini söylemişti ama görmek kesinlikle inanmaktı.

Yaklaşık on saniye göz kırpıp olanları anlamaya çalıştıktan sonra çantamı ve anahtarlarımı kaptığım gibi kapıdan çıktım. Benim için süper havalı ısınlanma yok. Sadece Dax'in devasa bir hıyar çıkması gibi can sıkıcı şeyleri duyma gibi aptalca bir yeteneğim var.

Buradan gitmişim.

FİONA

Dottie'yi gördüğümde Dreidel Drive'dan aşağı iniyordum. Egzersiz kıyafetlerini giymiş, kaldırımında hızlı hızlı yürüyordu. Ya da Scooter'ın izin verdiği kadar hızlı yürüyordu, çünkü Scooter onun yanındaydı ve dili dönüyordu.

Evden çıktığımda çantamı omzuma attım ve yola koyuldum. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece dışarı çıkmam gerekiyordu. Bir çörekçide hesaplaşmaya kesinlikle ihtiyacım yoktu. Kasabada hakkımda daha fazla dedikodu yayılmasına ihtiyacım yoktu.

Hamile. Dax'ın kız arkadaşı. FBI ajanı. Yetenekli balkabağı ressamı. Vejetaryen. Aynı anda hem çok hem de fazlaydı.

Dottie'yi görür görmez, yanından geçip gitmek yerine kenara çektim.

Beni gördü, sonra gülümsedi ve el salladı, arabaya doğru geldi. Camı açtım.

Yüzümü, muhtemelen saçımı ve makyajsız halimi görünce ciddileşti. "Ne oldu?"

"Erkekler."

Başını salladı, sonra arka kapıyı açtı. "Scooter'da."

Köpek arka koltuğa atladı, yüzümü koklamak için yanıma geldi ve sonra oturdu.

Dottie yolcu koltuğuna tırmandı. "Hadi şeyler içelim ve konuşalım."

"Saat sabahın dokuzu."

"Mimozalar. portakal suyu var." Beni kandırdı.

DAX

"İki bir çilek, bir ayı pençesi ve-" "Başınız büyük belada bayım."

Hannah'nın sesi ve parmağının kolumu dürtmesiyle başımı çevirdim.

"Ne oluyor be?" Gözlerimi kırpıştırarak ve kafam tamamen karışmış bir halde mırıldandım.

"Selam güzelim," dedi Jack, eğilip Hannah'yı öperek. "Bu bir sürpriz."

Ne oluyor be? Ya sessizce içeri girdi ya da Hannah sihirli bir şekilde ortaya çıktı. Her iki durumda da donut odağımı bozduğu kesindi. "Buraya nasıl geldin?"

Parmak uçlarına kalktı ve fısıldadı, "Güç olayının yanı sıra ışınlanabiliyorum da."

Gözlerim açıldı ve onun açık ve ciddi yüzünü inceledim. "Ne?"

"Beni duydun."

Kulağa saçma geldiğini bilsin diye yavaş ve net konuştum. Ve ayrıca, inanılmaz. Yine de buradaydı. "Sen. Işınlanabiliyorsun. Işınlanabiliyorsun."

Başını salladı.

"Radyasyon yüzünden."

Tekrar başını salladı.

"Fiona seninle tanışmak ve radyasyon tedavisiyle ilgili deneyimlerini paylaşmak istediğini söyledi ama bunun biyonik işitme, güç ve ışınlanma anlamına geldiğini düşünmemiştim."

"Evet, kadınları hafife alma. Ve Fiona *seni* duydu," diye karşı çıktı Hannah.

Tezgahın arkasındaki gotik siyah saçlı genç sabırsızca boğazını temizledi.

"Ayı pençen var mı?" diye sordum. Başını salladı.

"Bunlardan biri artı iki cruller ve bir limon dolması."

Ödeme yapmak için telefonuma dokundum, sonra üçümüz siparişin kutulanmasını beklemek için yoldan çekildik.

"Şu ışınlanma konusuna tekrar dönebilir miyiz? Ne demek *ışınlanma*?" Fısıldadım. "Ve neden bana söylemedin?"

Hannah göğsümü dürterek, "Bu kelimenin hiçbir çeşidi yok," dedi. "Başka bir yerdeydim ve şimdi sana başının büyük belada olduğunu söylemek için buradayım."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Neden?"

"Fiona seni duymuş."

"Biliyorum. Söylediklerimi bana mesaj attı."

"Kanada çelik ithalatından daha fazla, seni moron. Jack'e senin bir..." dediğini duymuş. Etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Bir iş bitirici."

"Ne dedin? Ben bunu söylediğimde arabada uzaklaşıyorduk."

"Evet, o da duydu. Kendini kaybetti."

Söylediklerimi tekrar düşünmek zorunda kaldım.

Uzun süre düşünmeme gerek kalmadı çünkü Jack beni bilgilendirdi. "Senin turşucular için çalıştığını ve düzeltmen gereken sorunun kendisi olduğunu biliyor," dedi. "Senin bir iş bitirici olduğunu ve benim de eski bir tetikçi olduğumu biliyor. Haksız mıyım?" Hannah'ya baktı.

Hannah başını sallamayı çok severdi. "İşin bir parçası olarak onun yatağında olduğunu düşünüyor."

Gözlerimi kapattım. "Siktir. Hiç de öyle değil. İlk seferinde birlikte bile değildik-"

Hannah'ya dükkânının erotik bölümünü kirlettiğimizi söylemek istemediğim için dudağımı ısırdım. Ve masasını.

"Ayrıca bizi Hawaii tatilimizden geri çağırdığınızı düşünüyor, böylece Jack..." Parmağını boğazında gezdirdi.

"Ne oluyor lan? Tabii ki hayır!" Ellerimi sinirli bir şekilde kalçalarıma koydum.

"Bunu biliyorum." Önce kendini, sonra beni işaret etti. "biliyorsun. Jack bunu biliyor. *Fiona* bilmiyor. O FBI'dan! Bunu düzeltmen gerek. Şimdi." Hannah sanki Fiona'ya ısınlanıp yalvarmamı bekliyormuş gibi ayakkabısını fayans zemine vurdu.

"Son birkaç gün çok saçmaydı," diye itiraf ettim, bir elimi enseme gezdirerek. "Dükkânın, masal saati ve-"

"Masal zamanı!" Hannah güldü. "Tanrım, *Kaçırılan Gelin'i mi* okudun?"

"Üçüncü bölüm," diye .

Hannah daha fazla kahkaha atmamak için parmaklarını ağzına götürdü, gözleri fincan tabağı gibiydi. Kitabı okumuştı ve ne kadar rahatsız edici olduğunu çok iyi biliyordu.

"Üçüncü bölümde ne var?" Jack, "Üçüncü bölümde ne var?" diye sordu.

Biz.

Çünkü bir anne iki küçük çocuğuyla geldi.

Hannah bir kutu çikolatalı çörek için heyecanla parmak uçlarına kalktı ve Jack'in kulağına fısıldadı. Yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı. "Ben paylaşmaya hazır değilim ama ya gerisi? Sen varsan ben de varım, güzelim."

Neden bahsettiğini çok iyi bildiğim için gözlerimi devirdim.

"Konudan sapmayabilir miyiz lütfen?" Dürttüm.

"Ne yani, çöreğini yemeden önce anal konuşmak istemiyor musun?" Jack fısıldadı.

Elimi kaldırdım ve parmaklarımla mola vermem gereken zamanda yaşanan tüm çılgınlıkları saymaya başladım. "Bir silahlı soygun oldu, Fiona turşu dükkanına burnunu soktu ve ben de onlara hamile olduğunu ve bizi oradan çıkarmak için aşerdiğini söylemek zorunda kaldım. Sonra beni bu kasabanın kadınlarından korumak zorunda kaldı. Onlar... vahşiler."

"Üçüncü bölümü okudun. olmalarına şaşmamalı," diye karşı çıktı Hannah.

"Şimdi Max Pinter benden Fiona'ya göz kulak olmamı istiyor çünkü turşucu ahbablarının elinde Fiona'nın gizlice çekilmiş fotoğrafları var."

"Bu kolayca çözülür. Sadece onu kasabadan kovun," dedi Jack, sanki tek bir cümleyle sorunu ortadan kaldırıyormuş gibi.

Başımı salladım. "Bir çanta dolusu uyuşturucu aldı. Onlar da senin masanın çekmecesinde, Hannah."

"Dex için sipariş!" diye seslendi gotik kız. Kutuyu alırken onu düzeltmedim.

"Bir çanta dolusu hap aldı da ne demek?" Otoparka çıktığımızda Jack sordu. "Güzelim, seni eve bırakmamı ister misin?"

Hannah başını salladı.

Çörek kutusunu arabamın tavanına koydum ve onlara söyledim. "Beş galonluk kovaların dibinde hapları sakladıkları gizli bir bölme olduğunu keşfetmiş. Bir çanta aldı."

Arabaya bindik ve ben arabayı çalıştırdım. Jack çörekleri kucağında tutuyordu.

Jack, "Uyuşturucularını geri istiyorlar," diye tahmin etti.

Başımı salladım. "Fiona ile ilgilenmem için bir telefon aldım. ilaçların kaybolduğunu öğrenmeden önce."

Jack kaşlarını çatı. "Bu, biz uçaktayken aldığım mesajı açıklıyor."

Park ettiğim yerden çıkmadan önce ona baktım. "Ne mesajı? Ben sana mesaj atmadım."

"Hayır. Coal Springs'e taşındığımı bilen eski müşterilerimden birinden. Yerel bir sorunla ilgilenmek için emekliye ayrılmamı isteyen kişi."

Başımı koltuk başlığına yasladım, sanki sorunlarım başımı dik tutamayacağım kadar fazlaymış gibi.

"Görünüşe göre kız arkadaşın bugünlerde çok popüler," diye ekledi Jack.

Dudaklarının dönüşünü gördüm. Bunu eğlenceli bulmuştu. *Beni* eğlenceli buluyordu.

"Gerçekten Fiona'yı *öldürmeni* mi istiyorlar?" Hannah arabada olmamıza rağmen Jack'e fısıldadı.

"Sana iyi şanslar," diye mırıldandım. "Silahlı bir soyguncuyu tek başına alt etti. Kelimenin tam anlamıyla, çünkü bunu elinde dolu bir cezve varken yaptı."

"Onun *seni* öldürmesinden endişe etmelisin, Dax," diye homurdandı Hannah. Dikiz aynasından ona baktığımda koltuğa geri oturdu ve kollarını kavuşturdu.

Çok doğru bir noktaya değindi. İçeri aldığım, bir an için bile olsa kaybetmenin acısına değeceğini düşündüğüm ilk kadın benden nefret etti. Öldürülmesinden ya da başka bir şeyden endişelenmişim, beni terk etmesinden değil, çünkü her şeyi etmişim. Onu hayatımdan tutarak, muhtemelen onu yine de kaybedecektim. Başım büyük beladaydı.

FİONA

"MIMOSA'ların şampanya kadehlerinde servis edilmesi gerekmiyor mu?" Ben sordum.

Dottie üzerinde hayaletler ve cadılar olan plastik bir bardağı önüme koydu.

"Sorunlar ne kadar büyükse, kupa da o kadar büyük olur."

Dottie'nin evine hiç gitmemiştim ama beklediğim gibiydi. Tertemizdi. Mavi ekoseli bir kanepesi gibi bazı çok eski mobilyalarla yeni mobilyaların bir karışımı. Ahşap ve taştan bir çiftlik evi olan bu ev, muhteşem çiçek tarhları olan ağaçlık bir arazide yer alıyordu. Dottie'nin Bay Dotson'ın fidanlığı sevdiğini söylediğini hatırladım, bu yüzden bahçenin onun alanı olduğunu varsaydım.

Scooter'ın her odada bir köpek yatağı vardı. Mutfaktaki, güneşin üzerine vurduğu sürgülü kapının önündeydi. Sırt üstü yatıyordu, dört patisi havadaydı ve horluyordu.

Burası unlu mamuller ve limon cılası gibi kokuyordu. Bir ev gibi kokuyordu.

"Beni evlat edinebilir misin?" Ağzımdan kaçırardım. Onun mutfak masasında oturuyorduk. Dört sandalyenin önünde sonbahar temalı servis tabakları vardı.

Dottie hüznle gülümsedi. "Tatlım, ne kadar güzel bir şey söyledin."

"Bay Dotson'dan emin değilim, çünkü onunla henüz tanışmadım, ama iyi biri olduğuna eminim."

"Eğlence merkezinde top oynuyor."

Turşu topu. Turşu, turşu, turşu. Hayatım bir turşunun içindeydi. Ugh.

Bir daha asla turşu görmek, koklamak ya da yemek istemedim. "Hayatım tam bir karmaşa."

Portakal suyu kutusunu ve açık şampanya şişesini yaklaştırdı. "Bana her şeyi anlatman için yeterince stokumuz var." Üst dudağına hafifçe vurarak ekledi, "Sanırım biraz cipse ihtiyacımız var."

Bu fikir ağzımı sulandırdı. "Tanrım, evet."

Ayağa kalktı ve onları dolaptan aldı. Açılmış ekşi krema ve soğanlı cips paketinden bir klips çıkararak bana doğru uzattı.

Bir tane aldım. Çiğnedim, sonra bir tane daha soktum.

"Seninle tek yaptığımın sorunlarım ve duygularım hakkında konuşmak olduğunu hissediyorum. Ve yemek."

Güldü. "Kadınlar böyle yapar." "Ne?"

"Blab. Duygularını paylaş. İçlerini dökerler." "Seninle kolay," diye itiraf ettim.

"Çünkü biz arkadaşız."

Biz arkadaşız. Benden hoşlanıyordu, tuhafliklarım . "Aynı şeyleri tekrar tekrar söylememden bıkmadın mı? bitti mi?" Merak ettim.

Başını iki yana salladı.

"Peki." İçimi çektim, bir cips daha attım. "Bunu sen istedin. İnsanları anlamıyorum."

Başını eğdi. "Genel olarak insanlar mı yoksa belirli bir adam mı?"

"İkisi de. İşten izinliyim çünkü patronum bir pislik ve ortağım da bir pislik."

"İzinli olduğun için buraya Hannah'yla tanışmaya geldin."

Başımı salladım. "Nihayet bu sabah onunla tanıştım. İnanılmaz biri." İyi biri olduğu için harika olduğunu ama aynı zamanda ışınlatabildiği için de harika olduğunu söylemedim. Henüz bir kadın Hulk'a dönüştüğünü görmemiştim ama bunun da harika olduğuna emindim.

"Geri mi döndü?" Dottie şaşırmış görünüyordu. Belki de bu kasabada olup biten bir şeyi ondan önce ben .

Başımı salladım, bir cips daha attım. Tuzla birlikte cipslerin keskin tadı tam yerine oturdu.

"Dax onlardan erken dönmelerini istedi."

"Neden?"

Bu soruya cevap vermek istemedim, çünkü Dottie'nin sevgili kasabasının bir uyuşturucu sorunu olduğunu bilmeye ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum.

Günün en önemli içki ve cips yeme konusuna geçtim. "Dottie, Dax bana yalan söyledi."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Öyle mi yaptı?"

Başımı salladım. "Bana işinden bahsetmedi."

"Hangisi?"

Haklısın. Dax'ın tamirci olduğunu bilmesine gerek olduğunu sanmıyordum. "Repo işi."

Tek bir beyaz kaş havaya kalktı. "Dax *repoda*

mı?" "Biliyorum, değil mi?"

"Yalan söyleyip size doktor olduğunu falan mı söyledi?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece... o... işini yapmak için bazen yasadışı şeyler yapmak zorunda kalıyor."

Farkındalık yandı onu gözler."Ve olarak bir

FBI Ajan, yasaları uygulayacaksınız."

Elimi havaya kaldırdım. "Aynen öyle."

Bu mimoza oldu yıkama aşağı ve tuzlu

cipsler şaşırtıcı derecede iyi.

"Tatlım, bazen iyi insanlar doğru şeyi yapmak için kötü şeyler ."

Kaşlarımı çattım.

"Bana babandan bahsetmiştin. Ne yaptığını. Üniversiteye gittin ve sonra onu hapse atmaya odaklanarak FBI'a girdin. Bunun gerçekleştiğinden emin olmak için gerekirse kötü şeyler yapar mıydın?"

"Kesinlikle," dedim düşünmeden önce.

"Bahse girerim doğru bir sebep için yanlış bir şey yaptığınız başka zamanlar da vardır."

Muhtemelen Highcliff'leri turşu dükkanına göndermemeliydim, orada çalışan adamların şaibeli olduğunu bile bile sırf burnumu sokabilmek için. Muhtemelen Neidermeyer'i Trotter'la birlikte otobüsün altına atmamalıydim, ama o bir pislikti ve bunu hak etti. Muhtemelen Trotter'a şantaj yapmamalıydim ama ya o ya ben diyecektim.

Oh. *OH.*

Dax, Hannah'nın ofisindeyken de aynı şeyi söylemişti ama o zaman anlamamıştım. Muhtemelen beş dakika boyunca bu konu hakkında konuşmuştuk ama aklıma yatmamıştı. Nedense şimdi anladım.

Belki de Trotter'ı, Neidermeyer'i ve babamı sevmediğim için hepsini kötü durumlara sokmakta bir sakınca görmemiştim. Highcliff'leri bile. Ama Dax'i seviyordum. Doğru sebeplerle yanlış şeyler yapan insanların arasına onu da ekleyince her şey çok daha anlamlı hale geldi.

Yaptığı şey beni etkiledi.

Bu yüzden canım yandı. İhanete uğramış hissettim. "Dax'in kötü biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı salladım. Cevap üzerinde düşünmeme gerek yoktu. Başından beri beni korumak istemişti, bakkalı soyan çocuktan turşu dükkanının arka odasına gizlice girdiğim zamana kadar.

Bana sarılmıştı. Bana sarıldı. Elimi tuttu. Özlemini çektiğim ilgiyi ve dokunuşu bana verdi.

Bana

hissettirdi.

"Hayır."

"Aynen öyle. Çünkü ona değer vermeseydin burada cips yiyip mimoza içiyor olmazdın. Aşk acıtır."

Başımı ona doğru salladım. "Aşk mı?"

Gülümsedi ve elimi okşadı. "Uzun zamandır birbirini sizin kadar seven bir çift görmemiştim."

Dudağımı ısırdım. "Dax beni sevdiğini söyledi."

Gözleri parladı ve sevinçle ellerini çırpı. "Çok romantik olmalı!"

"O *bana* söylemedi, ben kulak misafiri oldum." "Oh."

"Kulaklarım çok iyi işitir."

"Onu seviyor musun?"

"Ben siyah ve beyazım, Dottie. O grinin tonları." Ben kötü adamları içeri tıktım. O kötü adamların kaçmasına yardım etti.

"Onu seviyor musun?" O kadar basitmiş gibi sordu ki.

Evet ya da hayır.

"Aşkın ne olduğunu bilmiyorum."

Gülümsedi ama biraz da hüzünle. "Onunla birlikte olmadığında kendini bok gibi hissediyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Bu kulağa hiç eğlenceli gelmiyor. Kendimi bok gibi hissetmeye devam etmek istemiyorum."

"O zaman ona gitmelisin."

"Bana bağırarak." Bunu yapmayı severdi. "Çok otoriterdir."

"Eminim sen de ona bağıracaksın."

Bunu yapmayı severdim, özellikle de hak ettiğinde. "Sen güzel otoriter kendin. Ama sonra sen iş o dışarı..." Göz kırptı.

Makyaj seksi iması karşısında yanaklarımın ısındığını hissettim. "Dottie!"

"Şuna ne dersiniz? Eğer bir ilişkide bir kişi siyah ve beyazsa ve diğeri grinin tonlarındaysa, birlikte ne kadar çok şey yapabileceğinizi hayal edin? Ayı ayrı çalışmak yerine birlikte çalışın."

"Ben FBI için çalışıyorum," diye hatırlattım. Ortağım olması için bir erkek arkadaş seçemezdim.

"İstiyor musun?" "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, FBI'a katılma konusunda kararlı olmanızın belirli bir nedeni vardı. Baban için. Yapmak istediğin şeyi başardın ama *gerçekten* yapmak istediğin şey bu mu?"

"İşimden nefret ediyorum," ve bu beni şaşırttı. Dottie için olduğu kadar benim için de.

Geri dönme, Trotter'ın transfer olmadığını ya da Neidermeyer'in bir şekilde işini koruduğunu öğrenme düşüncesi ağızımdaki talaşın talaşa dönüşmesine neden oldu.

"O zaman yeni bir tane al." Sanki çok basit bir şeymiş gibi söyledi. "Ne iş yapıyorsun? Tek bildiğim kolluk kuvvetleri."

Omuz silkti, sonra göz kırptı. "Coal Springs polis departmanında bir tanıdığım var."

"Buraya taşınmak mı?" Gözlerim büyüdü. "Burada kalırsan çok sevinirim." "Gerçekten mi?"
Gerçekten mi?

"Tabii ki. Sen harika bir balkabağı ressamısın."

DAX

Jack ve Hannah'nın oturma odasında ayı pençemi yiyerek volta atarken DOTTIE mesaj attı. Fiona'nın onun evinde olduğunu ve içki içtiklerini söyledi.

Bunun iki anlama geldiğini düşündüm. Bir, Fiona güvendeydi. İki, gelip onu almamı ve işleri yoluna koymamı istiyordu.

Ama Fiona silahlı mıydı? Tabii ki silahlıydı. Ayrıca içki içiyordu. Sürünerek hayatta kalma şansım oldukça düşüktü.

Yine de riske .

Çörekleri ve arkadaşlarımı -ve Jack'in kollarında mutlu bir şekilde yerleşmiş olan *ve bana siktir git der gibi* bakan Pancake'i- bırakıp Dottie'nin evine gittim. Kaldırıma park ettim ama arabadan inmedim, öylece oturdum ve eve baktım.

Fiona oradaydı.

Güvendeydi ama ne kadar süre için? Onun casusluk sorununu halletmem bekleniyordu ve Jack'in onu öldürmesi gerekiyordu çünkü ilaçlarından bazılarını çaldığını fark ettiler.

Eğer Jack ve ben onun icabına , hem de kısa sürede, onun yerine başka biri işe alınacaktı.

Fiona benimdi ve benim olanı korudum.

"Fiona, sıçtım batırdım," dedim yüksek sesle. Eğer üç blok öteden hareket halindeki bir arabanın içinde duyabiliyorsa, o zaman dışarıda bir arabanın içinde otururken de duyabilirdi.

"Yaptığım şey hakkında sana gerçeği söylemeliydim. Seni oyalamak ya da yalan söyleyip repo işi demek yerine." Bir elimi enseme gezdirdim. "Teknik olarak doğru çünkü birçok insanı repo yaptım ama konu bu değil ve yine de yanlıştı."

Daha önce hiç sürünmemiştim. Hiç. Yalvarmam gereken hiç kimse .

Mükemmel olduğum için değil, önemsedğim çok fazla insan olmadığı için. Ya da benim hakkımda ne düşündüklerini. Ya *da iyi* olduğumu.

ettim. Yanlış bir şey yapmışım. Bunu düzeltmek zorundaydım. FUCK. Tamirci bir şeyleri düzeltmek zorunda. Anla işte.

Ben de daha önce arabada tek başıma sürünmemiştim. Kendi kendime konuşan bir aptal gibi hissettim. Ama konuşmuyordum. Fiona ile konuşuyordum. Devam etmek zorundaydım. Her şeyi söylemek zorundaydım çünkü düzeltmem gereken onca şey arasında bu en önemlisiydi.

"Jack ve Hannah Hawaii'deyken onlara bakmak için Coal Springs'e geldim. Pancake kendini beğenmiş küçük pislik ve onaylandığını hissetmek için ilgiye ihtiyacı var. Bir molaya ihtiyacım vardı çünkü çok fazla iş vardı-evet, tamirat işi. Tükenmişim. Canım sıkılmıştı. Sıkılmışım. Coal Springs'in ihtiyacım olan huzur ve sessizlik olacağını düşündüm."

Eski halime ve ne kadar bilgisiz olduğuma güldüm, çünkü kader beni kesinlikle mahvetti.

"Çok yanılmışım. Çılgınlık daha şehre varmadan başladı. Yolun dışındaki bir bakkalda kahve cezvesinin peşinde koşan bu muhteşem kadını gördüğümde. Nedense onunla konuşmak istedim. Onu tanımak. Evet, onu becermek. Ama sonra bana *siktir* olup gitmemi söyledi ve silahlı bir soyguncuyu indirmeye karar verdi." Başımı salladım ve güldüm. "Ne yaptım biliyor musun? Sertleştim. Evet,

Çivileri sertçe çakmak gibi. Sevgili kahvenizi tutarken o adamla ilgilendiğinizi görmek şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi."

O anda farkında değildim ama eşimle karşılaşmıştım.

Çok kendinden emin ve bağımsız.

Başımı koltuk başlığına yasladım ve dikiz aynasına baktım. Gördüklerimden hoşlandığımdan, hatta kendimi tanıdığımdan bile emin değildim. Boş bir arabada saçma sapan konuşuyordum ve biyonik kulakları olan bir kadının beni dinlediğini varsayıyordum.

"İlk kez bir kadınla konuşmaya devam etmek istediğimde, hem de bir markette, oradan ayrılmak zorunda kaldım. Neden mi? Bagajımda ilgilenmem gereken iki ceset vardı." Sanki orada beni izliyormuş gibi başımı salladım. "Hayır, onları ben öldürmedim. Uyuşturucu gibi aptalca şeylerle kendilerini öldürdüler. Benim işim haberlere konu olacak cesetler de dahil olmak üzere ortalığı temizlemektir. Soygundan sonra polisler gelecek diye etrafta dolanmama gerek yoktu."

Direksiyonu kavradım ve birkaç saniye boyunca boğazımı sıktım. Sonra nefes verdim.

"Hannah'nın kitapçı dükkânında çalışmaya başladığımda delilik devam etti. Yani, ben mi? Romantizm satmak mı? Sonra sen içeri girdin. Sen. Jack'in kedisi kadar soğuk olan, hakkında düşünmekten kendimi alamadığım kahveli süper kahraman. Kitap raflarının arkasında hayatımın en iyi seksini yaptık - Tanrım, Hannah'ya ya da Jack'e söyleme- ve beni aletim dışarıda ve senin mükemmel amcığından hâlâ ıslak bir şekilde bıraktın."

Dükkânda yaptıklarımızı düşününce aletim sertleşti ve yerimde kıpırdandım. "Seninle işim bitmemişti. Hayatta olmaz. Beni kendine bağlamıştın. Yüzün. Şımarıklığın. Kukun. Ben gidiciydim.

"O andan itibaren kaçtın. Tekrar tekrar. Kelimenin tam anlamıyla benden kaçtın. İnşa ettiğin o büyük duvarları aşmaya çalıştım. Sabırlıydım ve ne oldu biliyor musun? Beni içeri aldın. Benim için dizlerinin üzerine çöktün ve bu çok tatlı bir şey değil miydi? Bana işinden bahsettin. Annenden. Babanı. Radyasyondan. Her şeyi anlattın. Ve ben ne paylaştım biliyor musun? Hemen hemen hiçbir şey."

Gözlerimi kapattım, gerçeği kabul ettim.

"Korkuyorum, tatlım. Tek bildiğim aşkın tehlikeli olduğu. Sevdığım insanlar beni terk ediyor. Ya seni de kaybedersem? Tek başına silahlı bir soyguncunun üzerine yürüdün, sonra bir turşu dükkanına girdin ve uyuşturucu kaçakçılarıyla sohbet ettin. Sonra da onları gözetleyip hırsızlık yaptın. *Senin işini yapmak* olarak gördüğün şeyi ben pervasızlık olarak görüyorum. Kendi başının çaresine bakamadığın için değil, çünkü , ama... benden alınmanın yolları olarak görüyorum."

Birkaç derin nefes aldım.

"Ya da daha kötüsü. Ya sana gerçekte nasıl biri olduğumu söylersem ve sen de gidersen? Ben... sevdiğim kadının çekip gitmesini kaldıramam. Yine de sessiz kaldım ve sen yine de kaçtın."

Başımı çevirdim ve Dottie'nin mükemmel görünen evine baktım. Fiona'yı ön verandada görünce nefesimi tuttum. Her zamanki derli toplu halinden çok uzakta, ayağa kalktığı anda giydiği kıyafetler içindeydi. Saçları dağınık ve yabaniydi - sanki iyi ve sert bir şekilde sikilmiş ve uyuyakalmış gibiydi. Üzerinde yırtık kot şort ve sade beyaz bir tişört, ayağında parmak arası terlikler vardı. Çantası vücudundaydı, bu da silahlı olduğu anlamına geliyordu. Mükemmel görünüyordu.

Elleri ön ceplerindeydi ve dudağını ısıırıyordu.

Beni duymuştu. Umut göğsümü doldurdu.

Emniyet kemerimi çözdüm ve arabadan çıktım, açık kapının yanında durdum, kollarımı tavana dayadım ve onunla konuştum ama sesimi alçak tuttum. Etrafta kimse yoktu, ama bu... lanet olası ruhumu taşıyan şey, sadece onun biyonik kulakları içindi.

Gözleri benimkilerle buluşana kadar bekledim. Tuttum.

"Sana aşığım, Fiona. Seni o markette kaşlarını çatarak kahveye bakarken gördüğüm an sana aşık oldum. Ben bir . Kötü şeyler için kötü şeyleri düzelten iyi bir adamım.

insanlar." Sertçe yutkundum. "İyi bir kız kalbinde kötü bir adamla birlikte olmayı bulabilir mi?"

FİONA

Dottie'nin verandasından ayrıldığımı ve taş merdivenlerden Dax'ın kollarına koştuğumu HATIRLAMİYORDUM. karşıladı, kucakladı ve öptü, ayaklarım yerden kesilmişti. Bir parmak arası terlik düşmüştü.

Sıcak ve güçlüydü ve söylediği her şeyi öpücükte hissettim.

Dottie bana Coal Springs'e taşınmam için nedenler anlatırken onun konuşmasını duymuştum. susturmak için elimi kaldırdım ve mutfak masasının üzerindeki tembel Susan'a, tuzluk ve biberlik koleksiyonuna baktım.

Dax'ın bana duymak istediğim her şeyi anlatmasını dinledim.

Dottie'nin benim biraz deli düşündüğüne şüphe yoktu ama ne kadar tuhaf olursam olayım beni seviyor gibiydi. Ben de Coal Springs'teki insanların tuhaf olduğunu düşünürdüm. Belki de düşündüğümünden daha iyi uyum sağlamışımdır.

Geri çekildi, sadece alnı benimkine değecek kadar. Güzel kokuyordu. İyi hissettiriyordu. Doğru hissettiriyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, kokumu içine çekerek. "Tekrar söyle."

"Özür dilerim."

Başımı salladım, onun gerçekleri paylaşmasından dolayı tüm hislere sahiptim. Bunları yüzüme karşı söylememişti ki bu muhtemelen Güç Yaltaklanmasının bir numaralı kuralıydı, ama bunu daha da iyi yapmıştı.

Benimle sadece benim duyabileceğim şekilde konuştu. Bunu bana inandığını bilmem için yapıyordu. Beni olduğum gibi kabul etti. Hayatında çok fazla özür dilemediğini hissediyordum, bu yüzden çabasımdan memnundum.

Başımı salladım. "Hayır, o değil."

Kaşlarını çattı ve tutuşu bir an için sıkılaştı. "Ne?"

"Diğeri."

"Seni seviyor
muyum?"

DAX

MAVİ GÖZLERİNDE umut ve utangaçlık vardı ve ben ilkini özlüyor, ikincisinden nefret ediyordum.

Gülümsedi. Güzellik yarışması kraliçesi gibi. Neredeyse parlıyordu. O üç kelime bunu yaptı.

Ben yaptım.

"Sanırım ben de seni seviyorum," diye itiraf etti.

Konuşmak için ağzımı açtım ama beni susturmak için dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Alkol gibi kokuyordu ve narenciye tadındaydı. "Ben de aşkın ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti. "Benim için bir insan olabileceğini bilmiyordum. Beni bıçaklamak yerine arkamı kollayacak bir insan."

"Bu aşk için düşük bir çıta, tatlım," dedim. *Onu sırtından bıçaklamayan adam* olmak .

"Ben biraz eksantrik biriyim," diye itiraf etti.

Kendini tarif edişine güldüm ve belki de ilk kez ses derin ve gerçekti. Bir şeyler sarsıldı ve *bu... bu...* Coal Springs'e gelirken aradığım şey buydu.

Bir mola.

Sessiz bir yer -o kadar da sessiz değildi- kendim
olabileceğim bir yer.

Bu kişi kim değildi. tasarruf Ben itibaren ve

Kasabanın aşırı istekli kadınları, ama kendimden.

Sadece bunun bir yerde değil, bir insanda olduğunu
bilmiyordum. Fiona benim evimdi.

Beni seviyordu. Onu kollarıma almıştım. Bu kadarı yeterliydi.

FİONA

Belki de Dax'e aşırı odaklandığım içindi.

Belki de Jack ve Hannah'ya mesaj attığı ve eve çörek getirdikleri içindi. İyi bir çöreğe bayılırdım.

Her iki durumda da, biz içeri girmeden önce evdeki turşucuları duymadım. Ya da mutfak adasında oturmuş Dottie'den kalan spagetti ve et sosunu yiyorlardı. Ağızları doluyken konuşmaları zordu.

Ayağa kalktıklarında, tezgahın üzerinde duran silahları alıp bize doğrulttuklarında tek düşünebildiğim, bu tatil evinin boktan kilitleri olduğuydu.

DAX

KENDİMİ KAYBETTİM. Gözbebeklerimin yerine kalplerim vardı ve etrafımı fark etmemiştim. Sinirliydim çünkü turşucu insanlar - Bay Deri Ceket ve sanırım ortağı - kadınıma silah doğrultmuşlardı. Sadece bu da değil, aynı zamanda *benim* artıklarımı da yiyorlardı.

Düşüyorlardı.

FİONA

Deri Ceket kirli çatalını tezgâhın üzerine bırakarak, "Bir sürü soruna neden oldunuz, hanımefendi," dedi. Yanağında spagetti sosu vardı.

Diğer adam sessizdi, belli ki bu iki kişilik grubun vokalisti. Tipik haydut görünüşlü. Otuzlu yaşların sonunda. Kel. Kilolu bir Kojak gibiydi ve Dax'ın makarnasını yerken rahatsız edildiği için huysuzdu.

İkisine de omuz silktim. "Yasaları çiğniyorsunuz."

Deri Ceket bakışlarını Dax'e çevirdi. "Onu düzeltmen gerekiyordu, sikmen değil."

Dax bir an sinirlendi, sonra sinsice gülümsedi. "İyi bir tamirci her ikisini de yapar."

Deri Ceketli ve Yedek Şarkıcı ondan bana baktı. Sonra da kadın düşmanı erkeklerin üstünlük kurduklarını hissettiklerinde takındıkları o adi gülümsemeyi takındı.

Onlar morundu.

"Geçen gün mağazada onunla birlikteydin," dedi Deri Ceket. "Birlikte çalışıyorsunuz."

"Asla olmaz." Dax omuz silkti, başını bana doğru eğdi ve mavi gözlerini bana çevirdi. "Üzgünüm, bebeğim." *Babycakes?*
Dax

bu eğlenceli yeni sevgi sözcüğüyle yetinmedi. "Senin FBI'dan olduğunu başından beri biliyordum."

Oh. Anladım. Birlikte oynayabilirim. Kolluk kuvveti olduğumu bilmelerini istedi, böylece ne yapabilirdi?

"FBI MI?" Deri Ceket aniden tedirgin bir şekilde, "FBI," dedi. Sanki mesane sorunu yaşıyormuş gibi ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırdı.

"Evet, şimdi neden acele etmediğimi anlıyorsunuz," diye ekledi Dax.

İkili sessizdi.

Dax elini *herhangi bir* hareketle havaya kaldırdı. "Bana inanmıyorsan patronunu ara. Bu iş için beni Max Pinter çağırdı. Ben Dax'im."

Deri Ceket, bir silah üzerimizdeyken Backup Singer'ın arama yapması gerektiğini belirtmek için başını eğdi.

Tamam, bu onun varlığını onayladı. Onlardan olmasına izin vermek. Silahları olan aptal bir erkek kulübü.

Benimkinin daha büyük olduğunu bilmiyorlardı.

"Evet. Onu yakaladık," dedi Backup Singer telefonda.

Konuşmanın diğer tarafını duyabiliyordum.

"Güzel. Aldığı ilaçları alın, sonra onu çöplüğe götürün ve işini bitirin."

Hattın diğer ucundaki derin ses patronları olmalıydı. Aşırı yüksek uyuşturucu merdiveninde sadece bir basamak daha. Sesi iyi birine .

"Bulduğunuz tamircinin adı ne?" Backup Singer sordu.

"Dice. Dick. Dex. gibi bir şey."

Backup Singer'ın omuzları hafifçe gevşedi. "Yönlendirmeyi kim yaptı?"

"Max Pinter. Ne sikime etrafta dolanıyorsun? İşini yap ve-"

Backup Singer telefonu kapattı, belli ki işitmek istemiyordu. Kulaklarının ucu kızardı ve boğazını temizledi.

"Kontrol edildi."

Yavaşça nefes verdim, Dax'in boktan yerlerde iyi arkadaşları olması beni bir kez olsun heyecanlandırmıştı. Şimdiye kadar planı işe yaramıştı.

"Neden hâlâ onunla birliktesin?" Deri Ceket Dax'e sordu.

"Bana uyuşturucuyu nereye sakladığını söylemesini sağlamam gerekiyordu.

çaldı," dedi Dax ona. "Ayrıca, onu senden uzak tut ki sevkياتını tamamlayabilesin."

Üç çift göz bana baktı.

Beni öldüreceklerini ve bir uçurumdan atacaklarını biliyordum. Bunu bildiğimi ya da çöplüklerinin nerede olduğunu bilmiyorlardı. Ben biliyordum ve bu şekilde ölmeye pek hevesli değildim.

"Onları nereye koydun?" Deri Ceket bana sordu. "Bize söyleyebilirsin, biz de seni hemen öldürürüz. Ya da önce biraz eğlenir, sonra seni yavaşça öldürürüz."

Bu iki seçenek de hoşuma gitmedi.

Dax, "Uyuşturucular arabamda," dedi.

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesi gerçektir. "Ne? Ben-" Aptalca bir şey söylememek için dudaklarımı ısırdım.

Deri Ceket ve Yedek Şarkıcı gülümsedi.

"Onları turşu dükkanının karşısındaki romantik kitapçıya sakladı."

Pekâlâ, kafamı tekrar oyuna verip birlikte oynamanın zamanı gelmişti. Aslında uyuşturucunun onda olup olmadığından ya da onların kışına duman mı üflediğinden emin olamıyordum.

"Onları nasıl buldun?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "O kadar da karmaşık değilsin, bebeğim."

"Git al onu," dedi Deri Ceket.

Dax gülümsedi ve başını salladı, sanki arabasından unutulmuş bir telefon şarj aletini çıkarması istenmiş gibi rahattı. "Elbette. Ama onu burada ikinizle birlikte bırakmayacağım."

"Neden olmasın ki?"

Evet, neden olmasın? Onları alabilirdim. Muhtemelen bunu biliyordu ve bu yüzden şöyle dedi: "Çünkü o benim işim. Onunla biraz eğlenebilir ve oynayabilirim, ama ben

oyuncaklarımı kırmayın." Onlara *kırdıklarının* söyleyen bir bakış attı.

O istemedi beni götürmek aşağı iki silahlı Aptallar. Beni sadece bir tanesiyle ilgilenirken görmüştü ve muhtemelen yaralanabileceğimden korkuyordu. Sanki bir çivi bile kırabilirmişim gibi.

Deri Ceket başını salladı. "Uyuşturucu sendeyse ona dokunmayız. Git getir onları."

Dax bana bir bakış attı, yanıp sönen marki farları *iyi ol* diyen bir bakış.

Gözlerimi devirdim. değildi.

Dax garaj yolundaki arabasına gitti. Benimki hâlâ Dottie'nin evinin önündeydi.

Dax dışarıdan bana, "Aptalca bir şey yapma, bebeğim," dedi. Bir arabanın kapısının açılmasıyla birlikte onu yüksek sesle ve net bir şekilde duyabiliyordum. Leather Jacket ve Backup Singer'ın bana alaycı ve kızgın bakışlarına bakılırsa öyle bir şey yapmamışlardı. "Jack'e mesaj atıyorum, bu işi halletmemize yardım edecek."

Birkaç saniye sonra koşarak içeri girdi ve Fentanil dolu plastik torbayı tezgâhın üzerine . Uyuşturucunun yerini ne zaman değiştirdiğini bilmiyordum ama değiştirdiği için çok heyecanlanmışım.

"Uyuşturucu," dedi Dax.

"Güzel. Şimdi şöyle olacak. Küçük bir gezintiye çıkacağız."

"Ne? Uyuşturucunu almışsın." Çantayı işaret ettim.

"Evet, o benim sorumluluğumda," diye ekledi Dax.

"Çok şey biliyorsunuz Bayan FBI Ajanı. Gitmenize izin verecek kadar aptal değiliz."

Hayır, onlar sadece aptaldı.

"Bu sorunu çözecek olan benim," dedi Dax. Çenesini sıkması bu adamlardan memnun olmadığının tek göstergesiydi.

"O zaman onu uçurumdan aşağı itebilecek kişi sensin."

Dax bana baktı. "Tamam. Ama yer bende. Geçen gün oraya giderken birkaç ceset daha attım.

Kasaba. Fazla trafik yok. Güzel ve dik. Asla bulunamayacak."
Ne be?

DAX

Tamirci olmak, genellikle insanları öldürmediğim anlamına geliyordu. Sorunlarla ilgilenirdim. Onları ortadan kaldırırdım. Jack tetikçiydi. Bütün ıslak işleri o yapardı. Bazen ben de peşine takılırdım çünkü biz dosttuk ve onun birini bir Cumartesi gecesi gibisi yoktu ve sonra gidip en sevdiğimiz lokantada krep yerdik.

O eğlence geçmişte kaldı. Jack artık Denver'da yaşamıyordu. Kimseyle görüşmüyordu. Yemek için en sevdiği şey artık krep değildi. Kesinlikle Hannah'ydı.

Bu, o iki pisliği yerin dibine sokmayacağım anlamına gelmiyordu. Ya da lanet bir uçurumdan aşağı.

"Hadi, bebeğim." Koluna girip onu arka kapıdan çıkarmaktan ve evin arkasındaki ara sokağa park etmiş olan turşu minibüsüne götürmekten başka çarem yoktu. Korkunç evcil hayvan ismini anladığına ve bir planım olduğuna sevinmişim. *Bu plana* sadık kalmasını ve haydutluk yapmamasını ummak zorundaydım.

Lanet olsun, kadın, lütfen haydutluk yapma.

Bir köpekbalığı tarafından yenilmemenin en kolay yolu okyanusu atlamaktı. Fiona için en iyi yol

bir vadiye atılmak, bir turşu kamyonuna binememektir.

Ancak bu iki turşu insanının silahları olsa da, biz de silahlıydık. Bu gösteriyi biz yönetiyorduk.

Sadece bunu bilmiyorlardı.

Kavrayışımı nazik tuttum ve başparmağımı pazusunun iç kısmında gezdirdim.

Deri Ceketli Adam arkayı açtı ve ben de ona yardım ettim. Hepimize huysuz bir bakış attı ve sırtını minibüsün yan tarafına yaslayarak oturdu.

"Ben ön taraftayım," dedim ona. "Arkadan yol tarif edemem."

Diğer adam arkada oturması gerektiğini fark etti ve mutlu olmadı.

Çok kötü oldu.

FİONA

Dax, Deri Ceket'e kenara çekmesini söylemeden önce sadece on beş dakika kadar DALDIK. Turşuların sirkemsi kokusu güçlüydü ama Backup Singer osurduğunda burnumu kırıştırdım. Koku o kadar kötüydü ki Colorado'da rastgele bir uçurumun tepesinde olduğumuza ve dışarı çıkıp temiz hava alabildiğime sevindim.

İki şeritli bir dağ yolunun kenarına park etmiştik. Bu adamların turşuları attığı yere benziyordu, ama daha da uzaktı, tabii bu taşrada mümkünse. Çam ağaçları ve turuncu tonlu kayalardan oluşan sarp dağlar, günün bu erken saatinde bile güneşi engelliyordu. Park şeridini iniş yolundan ayıran tek şey bir korkuluktuk. Ne kadar aşağıya indiğini görecektik kadar yaklaşmaya hiç niyetim yoktu. Dax'in cesetlerin aşağıda olduğu konusunda doğruyu söyleyip söylemediğini merak ettim.

Başka araba gelmedi. Çamların arasından gelen rüzgâr ve uzaktaki bir kuşun ciyaklaması dışında her şey -kulaklarım için bile- sessizdi.

Deri Ceket beni korkuluklara doğru iterken etrafına bakınarak, "*Burası* iyi bir yer," dedi. Burası

İlk seferinde direndim. Oraya gitmeyecektim. Çantamda silahım vardı ve önce onu vuracaktım. Dax'in silahımın olduğunu bildiğini biliyordum. Ama planı neydi? Değiştirmeme sadece birkaç adım kalmıştı.

"Şimdi olmaz," diye tısladı Dax Deri Ceket'e. "Tanrım, kaldır şu silahı. Misafirimiz var." Başını sola doğru eğdi.

Yolun ilerisinde park etmiş arabaya ve manzaraya Nebraska gibi düz bir yerde yaşamak zorunda olduklarını düşünerek hayranlıkla bakan çifte baktık.

Silahlar gözden uzak bir yere saklanmıştı.

Huşu içinde bakma sırası bendeydi. O çifte mi? Hannah ve Jack.

Tamam o zaman.

Bize doğru yürüdüler, Jack'in kolu Hannah'nın omzundaydı, sohbet ediyorlardı ve dağlarda gezintiye çıkmış ve manzaranın tadını çıkaran bir çift gibi davranarak gerçekten iyi bir iş çıkarıyorlardı.

"Hey, fotoğrafımızı çeker misin?" Onlar yaklaşırken Hannah gülümseyerek ve neşeyle sordu "Yeni nişanlandık ve iyi bir fotoğrafa ihtiyacımız var. Bu adam korkunç selfie'ler çekiyor. Ne zaman yapsa yüzüm kesiliyor. Turşu satıyor musunuz?"

"Kusura bakmayın. Kamyonetin arkasından turşu satmıyoruz," dedi Deri Adam.

"Sadece uyuşturucu, değil mi?" Jack cevap verdi.

Onu sadece birkaç dakikadır ama sesi pürüzsüz ve derindi. Bana bir kasırganın gözünü hatırlatan bir sakinliği vardı.

"Ha?"

"Şimdi mi?" Hannah Jack'e sordu. Yüzü öyle bir umutla Jack'e dönüktü , insan Noel Baba'dan aldığı hediyeleri *nihayet* açıp açamayacağını sorduğunu sanabilirdi.

Ona hoşgörüyü baktı. Hatta onu öptü. dudaklar. "Şimdi, ."

"Şimdi ne olacak?" Deri Ceket sinirli bir şekilde sordu.

Hannah, Jack'in elinden kurtuldu ve turşu kamyonetinin yanına gitti, çömeldi, çerçevenin altından tuttu ve... kaldırdı.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Hannah televizyon reklamlarında buzdolaplarını deviren devasa bir futbol defans oyuncusu gibi minibüsün şoför tarafını kaldırdı ve arabayı devirdi. Devirdi derken uçurumdan aşağı demek istemiştim.

Akslar gıcırdadı, minibüsün tamamı parçalandı ve gümbürdedi. Bir kez, sonra iki kez uçurumdan aşağı yuvarlanmış olmalı. Sonra da seksenli yılların kötü dizilerindeki gibi alev topu patlaması olmadan yere çakıldı.

Baktım. Baktım. Bakmamak imkânsızdı çünkü Hannah, o küçücük şey, bir minibüsü uçurumdan aşağı fırlattı. Leather Jacket ve Backup Singer da öyle.

Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra yok oldu.

Hannah ellerini birbirine sildi ve Jack'e doğru yürüdü. Jack onu kucağına çekti ve başının üstünü öptü. "Siktir, çok ateşliydi."

Dax'e baktım. Hazırlıksız yapılan güçlü adam yarışmasını izlemiyordu. Beni izliyordu. Omuzları gergindi ama gözlerindeki bakış öfke, hayal kırıklığı ya da geçmişte, özellikle de silahlı moronlarla uğraşırken bana attığı diğer kızgın bakışlardan herhangi biriyle dolu değildi. Başka bir şeydi. Sanki beni bekliyormuş gibiydi.

Bu onun planıydı, ama beni de buna dahil ediyordu. Beni ortağı yapıyordu.

"Şimdi mi?" Başımı kötü adamlara doğru eğerek ona sordum. Onları alt etmek için can atıyordum çünkü aptal ve sinir bozucuydular ve adamıma silah doğrultulmasından hoşlanmıyordum.

Sırıttı, hızlı ve seksi. "Şimdi, tatlım." Nihayet!

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve benim turşucuları indirmemi izledi.

Yoluma çıkmadı. Devralmadı. Yardım bile etmedi.

Ayrıca *aşağı in* demedim.

Ortada buluştuk.

İtiraf etmeliyim ki, sonunda turşu ikilisini elime geçirdiğimde, bu çok kolay oldu. Zar zor direndiler çünkü minibüsün fırlatılmasından dolayı çok sersemlemişlerdi. Hayır, *Hannah* minibüsü fırlattığı için. Omuz çıkığı -ki bu Deri Ceket'ti-, kırık parmak ve kırık diz yüzünden acı içinde inleyip çırpınarak yere yığıldıklarında, iki Coal Springs polis arabası ışıkları yanıp sönerek yanaştı.

Dax'e gittim ve beni kollarıyla sardı. Beni öptü.

"Seninle gurur duyuyorum bebeğim," dedi. Bakışları az önce yaşadıklarımıza göre oldukça yumuşaktı.

Bizden memnun bir şekilde sııttım. "Ben de sizinle gurur duyuyorum. Aşağıda gerçekten cesetler var mı?" Başımı uçuruma doğru eğdim. "Çünkü DEA o uyuşturucuları almak için geldiğinde onları bulacaklar."

"Benim için endişeleniyor musun?" diye sordu parmağını yanağımda gezdirerek.

Öyle miydin? Evet. Cesetleri uçurumdan atması umurumda mıydı? Hayır.

"İyi bir takım olduk," diye itiraf ettim.

"Hiç birlikte çalışmayı düşündün mü?" Jack sordu.

Dax'e baktım. Dax de bana baktı. Kaşları sessiz bir soruyla kalktı.

Biz ne olacağız? Yasalara uyan tetikçiler mi? Yasaları çiğneyen FBI ajanları mı?

Bir kahkaha patlattım. O da öyle yaptı. Ve sonra beni tekrar öptü.

DAX

İTİRAF ETMEM GEREKİR Kİ, orada biraz kendimi kaybettim. Beni bu ikisini vurup bu işi bitirmekten alıkoyan tek şey, Fiona'nın bu görevi ondan aldığım için çok kızacak olmasıydı.

Bu beni kırbaçlanmış gibi gösterdi. Belki de .

Silahının yanında olduğunu ve kendi başının çaresine bakabileceğini bildiğim için de olabilirdi. Ama kurşunlar gerçekten büyük delikler açıyordu ve ben onun vücudunu olduğu gibi seviyordum. Bu yüzden çıldırmaya geri döndüm.

Neyse ki Jack ve Hannah planladığımız yerdeydi. Eski zamanlardaki gibi arkamı kolladı. Eski zamanların aksine, kötü adamların icabına kadınlarımızın bakmasına izin verdik.

Kelimenin tam anlamıyla temizlenmelerini izledik.

Polisler kötü adamları kelepçeleyip devriye arabalarına bindirmekle meşgulken Fiona, "Bu müvekkilinizin peşinize düşmesini nasıl engelleyecek?" diye sordu.

"Ben mi?" diye sordum. "Benim için endişeleniyor musun, tatlım?" Gözlerini devirdi ve ben de onun kışına şaplak atmak istedim.

Sonra görüşürüz. Bir grup polisin önünde sertleşmeme gerek yoktu.

Elini tuttum ve onu Jack'in arabasına götürdüm. Kaputa yaslandım ve onu ayrılmış bacaklarımın arasına çektim. "Müşterilerim benden hapse attırabilecek şeyler yapmamı istiyor."

Uyuşturucuları bir vadinin dibinde olduğu ve Coal Springs'teki kaçakçılık yerlerini kaybettikleri için çok kızacaklardı. Deri Ceketli Adam ve yardımcısının hapse girmesini pek umursadıklarını sanmıyorum; onlar tek kullanımlıktı ve kolayca değiştirilebilirlerdi.

"*Bunları* yapmak sizi de hapse attırabilir."

"Aynen öyle. Bu bir güç dengesi. Ama Nitro'ya da sahibim-"

"Teknik adamın mı?"

Başımı salladım. "Evet. Hepsi hakkında daha fazla bilgi bulmasını sağladım. Koruma bilgilerimin bende olduğunu biliyorlar. Onlar ne kadar kötü şeyler yaparsa, ben de o kadar çok şey biliyorum."

"Jack'le aynı mı?" diye sordu başını çevirip arkadaşlarımıza bakarak.

Gerçekten de kendi küçük aşk balonlarının içinde birbirlerine sarılmış manzarayı seyreliyorlardı.

"Jack de öyle. O dışarıda, tatlım. Yani, ona bir baksana."

Tamamen çırpılmış.

O da biraz üzülebilirdi ama biz üstesinden .

Fiona hayattaydı, bu da dışarıdaki bazı kötü piçler için bir sorundu, bu yüzden öyle kaldığından emin olmam gerekiyordu. Zor olmayacaktı. Benim pisliğim artık onun pisliğiydi. O bunu bilmiyordu ama yasaları çiğnemeyen iyi kız şimdi yasaları çiğnemeyi seven bir adamın koruması altındaydı.

"Yani... yani ben de güvende miyim?" Yüzünde endişeyi gördüm. Tereddüt. Belki de ne yaptığının ve gerçekten tehlikede olabileceğinin farkındaydı.

Saçlarını geriye doğru okşadım, gözleri benimkilerle buluşsun diye çenesini yukarı kaldırdım. "Ben yanımdayken sana hiçbir şey olmayacak. Benim olanı korurum."

DAX

Yerel polisle uğraştıktan sonra nihayet Jack ve Hannah'nın evine döndüğümüzde Brittany ve Nitro bizi bekliyordu. Kanepede öpüşmek beklemek sayılırsa tabii.

Jack başını sallayarak Nitro'ya, "Dostum, ben orada film izliyorum," dedi. Pancake diğer odadan tırısla çıktı ve ayak bileklerinin etrafında dolanmaya başladı.

Nitro parmağıyla ağzını sildi ve Brittany'nin gitmesine gönülsüzce izin verdi. Ayağa fırladı ve Hannah'nın yanına gitti, yolda gömleğini düzeltti. Nitro kıpırdamadı. Hatta bir yastık kapıp kucağının üzerine koydu.

Sırıttım. Jack daha da derin kaşlarını çattı.

"Seyahatinden erken döndüğüne inanamıyorum," dedi Brittany ona sarılarak.

"Eğer I kaldı uzakta herhangi bir daha uzun, sen olmak Hamile," diye karşı çıktı Hannah.

Brittany omzunun üzerinden Nitro'ya baktı ve dudağını ısırırdı. Bu fikir karşısında dehşete düşmüş gibi görünmüyordu. İlginç.

"Burada ne aradığınızı sorardım ama her şey çok açık," diye mırıldandı Jack. Evet, şu anda sonraki adımları konuşmuyorduk. Nitro'nun Jack'in oturma odasını Hannah'nın en iyi arkadaşıyla ısıtıyor olması ana konuydu. "Film koltuğumda bebek istemiyorum."

"Ben mi? Biz mi?" Brittany sinirli görünüyordu. Sonra gözleri kısıldı ve beni işaret etti. "Peki ya sen?"

"Ben mi?"

"Kasabada bir FBI ajanıyla çıktığınız ve hamile olanın *o olduğu söyleniyor.*"

Bütün gözler kızıma çevrildi. Yanakları güzelce kızardı. Onu boşaltırken görmeye bayıldığım pembe. "Hey, ben Fiona. FBI ajanıyım. Konu istihbarat toplamak olduğunda ofisimin Coal Springs'te hiçbir şeyi, *ama hiçbir şeyi* yoktur."

"Kesinlikle çıkıyoruz," dedim Brittany'ye, kolumu Fiona'ya dolayarak onu kendime doğru çektim.

Fiona başını çevirip bana bakarak, "Kesinlikle hamile *değiliz*," diye açıkladı.

Kaşlarını

çattı.

Kaşlarımı

çattım.

Çocuk sahibi olmak hakkında konuşmamıştık, ama çocuk sahibi olmamanın üzerinde anlaştığımız birkaç şeyden biri olduğunu hissediyordum.

Hannah bakışlarını Jack'e çevirerek, "Evet, öyleyiz," dedi.

Yüzündeki tüm renk kayboldu. Ağzı açık kaldı. "Ne-ne?"

Brittany o kadar yüksek sesle ciyakladı ki Fiona irkildi.

Kızımın sadece köpeklerin duyabildiği sesleri alıp alamadığını merak ettim.

Hannah onun yanına gitti ve ellerini ellerinin arasına aldı. "Bebeğimizi . Sana Hawaii'de söyleyecektim ama yolculuk kısa sürdü."

Jack onu kollarının arasına aldı, sıkıca sarıldı ve başının tepesini öptü. "Muhteşem." Sonra sanki sığır dürtmüş gibi kaskatı kesildi ve Hannah'yı itti.

"Jack, ne-"

Gözleri kocaman açılmıştı ve az öncekinden daha da korkmuş görünüyordu. "Bir minibüs almışsın!"

"Evet, öyle!" Hannah'nın yüzündeki şaşkınlık bunun neden bir sorun olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını gösteriyordu.

"Bir şeyleri kaldırmaman gerekiyor!"

Hannah gözlerini devirdi.

"Sakın bana gözlerini devireyim deme," dedi Jack ona.

"Bebeğimi taşıyorsun ve böyle bir şey yapamazsın."

"Bir minibüs mü kaldırdın?" Brittany sordu.

"Harika." "Başka ne kaçırdım?" Nitro sordu.

"Fiona'nın biyonik işitme duyusu var," dedi Hannah, belli ki dikkatleri kendi üzerinden uzaklaştırmaya çalışarak.

Nitro Fiona'ya baktı. "Harika."

Jack'in buna hiç niyeti yoktu. Onu tekrar kollarının arasına aldı ve Hannah'ya neredeyse kırbaç darbesi indirdi. "Şekerleme. Kestiriyorsun. Sonra da Tanrım, Pancake."

"Peki ya Pancake?" Hannah sordu, sözleri Jack'in gömleği tarafından boğuldu.

"Toksoplazmoz. Hamileyken yanına kedi yaklaştıramayız. Bir de sevdiğin peynirler var. Bekle. Ayaklarını kaldırman lazım. Nitro, kaldır kıçını."

Jack Nitro'yu işaret etti, sonra başparmağıyla omzunun üzerinden gösterdi.

Hannah'ya nefes alması için yeterince alan bırakılmıştı ve onun yine gözlerini devirdiğini gördüm. Brittany gülüyordu, belli ki Jack'e gülüyordu.

Nitro, Jack'in onu gerçekten öldürebileceğinden korkarak başka bir yere taşındı.

"Jack, mantıksız davranıyorsun," diye Hannah. "SEN

BİR VAN ALDIN! Ben olmama izin veriyorum. mantıksız. Başka hangi erkek hamile karısının bunu yapmasıyla uğraşmak zorunda kalır?"

Daha dokuz dakika bile olmamıştı ve Jack kaybediyordu. Eğlenceli bir dokuz ay olacaktı. Eğildim ve Fiona'nın kulağına fısıldadım. "Gitme zamanı, tatlım."

Veda bile etmedik, sadece arkamızı dönüp gittik. Nitro ve Brittany hemen arkamızdaydı. Çünkü Jack ve Hannah bize hiç dikkat etmiyorlardı. Kapı kapandığında tartışmalar kesilmişti ve Jack'in film koltuğunda öpüşenler onlardı.

FİONA

Dax kiralık evimin kapısını açtığında "BRITTANY HOŞ ," dedim. Kilidi nasıl açtığını sormadım, çünkü bu sefer biliyordum. Turşucularla gittiğimizde kapıyı arkamızdan kilitlememiştik.

"Bir dişçiye göre öyle," diye cevap verdi Dax, aniden arkasını dönüp beni kapalı kapıya doğru sıkıştırarak. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Tek görebildiğim . Onu hissedebiliyordum. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum. Ve yatağını. Ve kimse-"

"Bana aldırmayın!" Dottie mutfaktan seslendi.

Gözlerimi Dax'e diktim. Dax bana baktı. Sonra dudaklarıma. Sonra sırtıma. O da sırtı.

Geri çekildi ve pantolonunu düzeltti. İşte o zaman inanılmaz bir koku aldım. Kurabiye.

Kurabiyeler tarafından engellenmeye kızmak zordu.

Dax'in elini tuttum. Evet, elini tuttum ve onu Dottie'nin küçük bir dondurma kepeğiyle hamuru kurabiye tepsisine bıraktığı mutfığa götürdüm. Bir soğutma rafında küçük bir yığın bitmiş ikram vardı.

Yum.

"Bunların hepsi bizim için mi?" diye sordum. "Bu gece kitap kulübü gecesi," dedi Dottie.

Dax inledi ve ufak tefek kıdemliyi uzaklaştırmak için iki elini havaya kaldırdı. "Daha fazla seks sahnesi okumayacağım."

Dottie güldü. "Bu, aslında kitapları okumadığımız, sadece okuduğumuzu söylediğimiz, böylece bir araya gelip şarap içebildiğimiz ve dedikodu yapabildiğimiz bir kitap kulübü."

Dax gözle görülür şekilde rahatladı.

"Bütün dedikodulara ihtiyacım var," dedi, ikimize de şaşkın bir ciddiyetle bakarak.

"Kasabada olup biten her şeyi bilen sensin," dedim, soğutma rafından bir kurabiye kaparak. Ooh, fındıkları vardı.

"Siz ikiniz buraya taşındığınızdan beri değil," diye karşı çıktı. "Polis departmanındaki bağlantım bir turşu kamyonetinin bir şekilde uçurumdan yuvarlandığını söylüyor."

"Huh," dedi Dax. Kendi kurabiyesini kaptığı için sadece birkaç saniyelik ek irade gücüne sahipti. "Kulağa dağınık geliyor."

"Benimle dalga geçme, genç adam. Ne olduğunu bildiğini biliyorum. Evelyn Seymour'un avantaj elde etmesine izin veremem."

Evelyn Seymour'un kim olduğunu bilmiyordum ama Dottie'nin hoşlanmadığı ilk kişiydi.

"Seninle bir anlaşma yapalım," diye teklif etti Dax. Dottie'nin gözleri parladı.

"Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Turşu minibüsü.

Turşu insanları. Dişçin benim bir arkadaşıma aşık oluyor."

"Brittany tanıştı-" Dottie dudağını büktü. "Karşılığında mı?"

sordu, Bilmek o vardı sadece olmuştur a alay etmek. "Dört

Peynirli lazanya? Pesto sarımsaklı ekmek?" Ooh, bunlar kulağa harika geliyor.

Dax başını salladı. "Şu kapıdan çık ve iki saat içinde geri gel." Bana çok yaramaz, çok titiz bir şekilde baktı. "Şunu üç yap."

Gülmemeye çalışarak dudağımı ısırdım.

"Anlaştık." Fırına gitti ve kapattı, sonra da yoluna devam etti. "İyi eğlenceler!"

Sonra ön kapı arkasından kapandı ve yalnız kaldık.

"Kilitleyelim mi?" diye sordum.

"İnsanları dışarıda mı tutuyor?" Dax karşı çıktı, sonra aramızdaki mesafeyi kapattı ama yavaşlamadı, sadece eğildi ve beni omzunun üzerinden fırlattı.

Sonra da kıcıma şaplak attı.

"Bu ne içindi?" Beni yatak odasına taşıırken gülererek sordum. "İyi bir kız oldum."

Beni yatağın önünde ayaklarımın üzerine yatırdı. Arkasına uzanarak silahını çıkardı. Sehpanın üzerine koydu. Sonra, bütün gün üzerimden çıkarmadığım çapraz çantama uzandı ve *benim* silahımı çıkardı. Kendi silahının yanına koydu.

"O benim içindi. Seni bir şekilde hizada tutmalıyım."

Ağzım açık kaldı ve . "Beni hizada tutmak mı? Bilmeni isterim ki-"

Beni öptü. Kelimenin tam anlamıyla ağzıyla beni susturdu. Sonra, muhtemelen konuşmaya devam etmeyeceğimi düşündüğünde,

Öpücükleri önce çenemde, sonra boynumda gezindi. Tişörtüm yukarı kalktı ve çıkarması için ellerimi kaldırdım.

Kim dizlerinin üstüne çöktü biliyor musun? Evet, ben değil. Dax benden önce yumuşak halının üzerine çöktü.

Sütyenim olağanüstü bir ustalıkla çözülmüştü ama meme ucum ağzındayken bunu pek düşünmedim. Özellikle de kesik şortumu ve külotumu çıkardığında.

"Otur." Başını kaldırdı, mavi gözleri benimkilerle buluştu.

Ben çıplaktım, o ise tamamen giyinikti.

Kıçımı yatağın kenarına park ettim - kalktığımızdan beri hala yapılmamıştı.

"Ellerini arkana koy ve kendini destekle." "Ne için?"

Merak ettim.

Ayak bileklerimden tutup kaldırdı ve beni geriye doğru yatırdı. İçgüdüsel olarak geri uzandım, böylece düşmedim,

Gerçi sadece yumuşak yatağa düşebilirdim.

Sonra baldırlarımı omuzlarına koydu. Oh.

Oh.

"Seni izlemen için."

"Tamam." Dünyadaki hiçbir kadının söyleyeceği başka bir cevap yoktu. Kalçalarının arasında muhteşem, küstah, sinir bozucu, koruyucu ve dil yeteneğine sahip Dax varken olmazdı.

"Aferin kızıma," dedi başını yavaşça amıma doğru indirirken. Tam ortamı yaladıktan sonra girdap gibi dönerken bakışları üzerimden hiç ayrılmadı.

Lanet olsun. Sonra fiske vurdu. Oh, bir dönüş oldu. "Dax!" diye bağırdım.

"Gözlerini benden ayırma, tatlım."

Kapandıklarını fark etmemiştim bile.

Dax'in beni boşaltmak için yalamasını ve emmesini, sonra da parmaklarını işin içine sokmasını izledim.

Adını haykırmam uzun sürmedi -ki muhtemelen bu onun zaten büyük olan egosunu daha da büyüüttü-.

Ama boşaldığımda gözlerimi ondan ayırmadım. Yüzünün her yerine boşalırken memnuniyetle parlayışlarını izledim.

Ayağa kalkarak, açılmış bacaklarımın arasında kaldı. Pantolonunu açtı ve muhteşem, etkileyici, devasa, inanılmaz aletini çıkardı.

Bir elini başımın yanına koydu ve bana doğru yaklaştı. Dudakları ve çenesi benden kayganlaşmıştı. Bu bir manzara değil miydi?

"Bu sefer aceleye gerek yok. Sen, ben. Başka kimse yok."

Başımı salladım. "Başka kimse yok," diye tekrarladım, kendini hizalayıp içime girerken.

"Dax," diye inledim. Büyüktü ve beni kolayca doldursa da çok fazlaydı.

Tamamen içeri girdiğinde, hareketsiz durdu. Bana baktı.

"Sana karşı ne hissettiğimi söyledim. Beni duydun," dedi.

Başımı salladım.

"Ama birlikte değildik. Bu şekilde değil. Gözlerinin içine bakıyorum Fiona Whitaker ve sana benim için o olduğunu söylüyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu. Sevgi kalbimi doldurdu ve gülümsemekten kendimi alamadım.

"Elinde kahve cezvesi olan bir adamı alt edemeyen biriyle asla birlikte olamam."

Güldüm ve gözyaşlarım aktı. "Benim olanla ben ilgilenirim."

Bu kelimeler merhem gibiydi. *Seni seviyorumdan* daha iyiydi. Bunları bana söylemişti ve önemliydi, ama gülünç derecede bağımsız olmama ve arkamı kollayacak kimseye güvenmemiş olmama rağmen, Dax'ın söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordum. Ben onundum ve benimle ilgilenecekti.

Çünkü şu ana kadar benimle ilgilenen tek kişi bendim.

"Ben de seninle ilgileneceğim," diye itiraf ettim.

Homurdandı, çünkü bu cevaptan hoşlanmamış gibiydi, geri çekildi, sonra derinlemesine çarptı.

Bu lezzetli his karşısında inledim.

"Bunu göreceğiz."

Mavi bakışlarını kendi bakışlarımda bir parıltıyla karşıladım. "Evet, yapacağız."

Ve sonra hiç konuşmadık. Sadece seviştik ve sonra biraz daha seviştik. Bazıları buna sevişmek bile diyebilirdi.

Adı ne olursa olsun, Dax kesinlikle benimle ilgilendi. Üç kez.

DAX

Fiona kollarımdan memnun bir şekilde, "Birbirimize üç büyük kelimeyi söylemiş olsak da senin hakkında hâlâ pek bir şey bilmediğimin farkındasın değil mi?" dedi.

Yatakta çırılçıplaktık, bacaklarımız birbirine dolanmıştı.

Kimse bizi rahatsız etmiyordu. Kimse peşimizde değildi. Kimse bizi istemiyordu.

Şimdilik.

Başı göğsümdeydi ve bir kolumu ona dolamış, saçlarını okşuyordum.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Nerede yaşıyorsunuz? Eviniz var mı? Apartman daireniz? 401k?"

Sırıtmaktan kendimi alamadım. "401k?"

Omuz silkti ve omzu kaburgalarımın çarptı. "Tamirciler için ne tür bir emeklilik programı en iyisidir?"

"Tonla para kazandığım ve çalışmak zorunda olmadığım türden."

"Gerçekten mi? Her zamanki gibi mi?" "Her zamanki gibi."

"Bu çok para."

"Çalışmaya devam etmemi istiyor musun?" "Tamirci olarak mı?"

"Hannah'nın çalışanlarından biri olarak değil," diye homurdandım. Güldü. "İstifa edeceğim."

Sustum.

"FBI."

Bu açıklama olmadan da ne demek istediğini biliyordum.

"Öyle mi?" Tarafsız kalmaya çalışarak sordum. Ondan cevap almanın doğru yol olmadığını biliyordum. Cevapları onun vermesine izin vermeliydim.

Yine omuz silkerek kaburgalarımı dürttü. "Dottie bana gerçekten ne istediğimi düşündürdü. Babamı hapse attırmak için o kadar uzun süre çabaladım ki başka bir şey bilmiyordum. Bu işte iyiydim, bu yüzden devam ettim. Ama bu beni mutlu etmedi."

"Büyüyünce ne olmak istiyorsun, tatlım?" Ona sordum.

Güldü. "Ressam olarak yetenekli olduğumu duydum. Beş tam dolar kazandım."

Sırıttım ve başının üstünü öptüm.

Kıpırdadı ve ben de hareket edebilmesi için tutuşumu gevşettim. Ayağa kalktığını sandım ama sadece belime sarılmak içindi. Ellerimi kalçalarına koydum ve uykulu, doymuş gözlerle ona baktım. Muhteşem bir şekilde çıplaktı.

"Senin kötü adam emeklilik hesabın olabilir ama benim bana kâr payı ödeyen koca bir kamyon şirketim var."

Parmaklarım bir an için kalçalarında sıkıştı. Bu, tonla parası olduğu anlamına geliyordu. En kazançlı işlerde bile kazanabileceğimden daha fazla.

"Küçük bir kasaba polis teşkilatını düşünüyorum."

Gözlerim büyüdü, sonra güldüm. O da güldü.

"Coal Springs polisi mi?" diye sordum.

O yalın Aşağı, dürtüldü benim burun ile onun, sonra beni öptü.

"Ben varım."

Sonra ben de onu öptüm ve sikime nasıl bineceğinin ötesindeki tüm planlar unutuldu.

FIONA

"Dax'in dükkânı işlettiği birkaç gün içinde ne kadar para kazandığıma inanamazsın," dedi Hannah, biraz pılav -Dottie'nin peynirli versiyonu- alıp bir ısırık atarken.

Jack ve Hannah'nın evinde bir potluck yemeğindeydik.

Hepimiz. Yeni bulduğum ailem. Çılgınca, değil mi? "Seninle masal zamanı çok popülerdi, ben-"

"Geri dönmeyeceğim," diye uyardı Dax, iki elini önünde havaya kaldırarak.

Hannah güldü. "Oh, biliyorum koca adam. Bir randevu işi yapacağım. Çok sayıda kadınla tanışmak isteyen bekâr erkekler buna öncülük edecek."

"Bu gerçekten iyi bir fikir," dedim. Gelecek kadınların sayısını ancak hayal edebilirdim.

"Kiralık tatil evi sahiplerine burayı satın almak için bir teklifte bulundum," dedim ve kendi haberlerimi paylaştım.

Hannah, Jack, Brittany ve Nitro yemek yemeyi bırakıp gözlerini kocaman açarak bana baktılar.

Dottie ve Dax zaten bildikleri için pek etkilenmiş görünmüyorlardı. Bay Dotson'ın da vardı ama onunla henüz tanışmamıştık. O da

Pancake kadar zordu.

"Coal Springs'de mi yaşamak istiyorsun?" Hannah sordu ve sonra ağlamaya başladı.

Hassiktir. Bakışlarım Dax'ınkilere kaydı ve paniğe kapıldım.

Hannah elini kaldırdı. "Ben iyiyim. Bu sabah çöp kamyonu gelip geri dönüşüm kutumu boşalttığı anda ağladım. Hormonal bir karmaşa içindeyim. Çok heyecanlıyım."

Gülümsedim ama ağzımı açıp onu daha fazla ağlatabilecek başka bir şey söylemekten korktum.

"Şehirdeki en iyi ev. Kilitler hariç. Onlar da değiştiriliyor," dedi Dax ve herkesi tek tek süzdükten sonra Dottie'de karar kıldı.

Pek bir şey düşünmemiştik ama ikimiz de Coal Springs'te kalmak istediğimizi biliyorduk. İçinde yaşamayı hayal edebildiğimiz tek ev kiralıktı. Yeni hayatımıza alışmanın bir adımıydı.

"Senin evine hiç girmedim," diye hatırlattı Brittany, sonra da kııptı. Bir değil, iki yeni kız arkadaşım olması hoşuma gidiyordu. Hannah'nın gücü ve ışınlama yetenekleri hakkında her şeyi bildiğinden, biyonik işitme yeteneğim olduğunu söylediğimde gözünü bile kırpmadı.

"Eğer hepiniz buraya taşınıyorsanız, ben de taşınıyorum," diye açıkladı Nitro, sonra Brittany'ye dikkatle baktı.

Dikkatli olma kısmına gerek yoktu çünkü sandalyesini geriye itti, iri adamı sandalyesinden çekti ve öptü. Onlar için ortaokul bahçesinde öpüşmek yoktu.

"Hey, burada duyarlı bir kedi var," diye homurdandı Jack, ama o kadar da sinirlenmiş görünmüyordu.

Pancake diğer odadaki mega büyüklükteki kedi ağacında uyuyordu. Brittany ve Nitro'nun öpüşmesinden, muhtemelen Hannah ve Jack'in çeşitli ahlak kurallarını çiğnediğini gördüğü onca zamandan daha fazla rahatsız olmayacağından hiç şüphem yoktu.

"Denver'da çalışmaya ne dersin?" Jack sordu.

"İstifa ettim."

Evet, ben yaptım. Hiç karar . İçten içe, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum. Neidermeyer ve Trotter'ın öldüğünü görmek ister miydim? Elbette, ama hayatımı bunun için harcamayacaktım. Onlar başkasının sorunuydu. İK'yı arayıp telefonda istifa etmişim, ofise gitmeme bile gerek yoktu. FBI'a girmek yıllar ve yıllar aldı, çıkmak ise beş dakikalık bir telefon görüşmesi.

"Coal Springs'te polis memuru olacak!" Dottie haykırdı.

Herkes aynı anda konuştu. Ben elimi kaldırdım.

"Henüz karar vermedim. Her seferinde bir şey."

Dax'i bulmak gibi. Sonra Coal Springs'i bulmak. Sonra Dottie'yi, Hannah'yı, Jack'i, Brittany'yi ve Nitro'yu bulmak gibi. Ve beni bulmak.

Ne yapmak istediğimi yakında anlayacaktım. Şimdilik biraz ara verecektim.

Tabii bu kasabada böyle bir şey mümkünse.

Nitro Brittany'yi odadan çıkarırken cep telefonum çaldı. Tanrıya şükür çünkü öpüşmeyi bırakmıyorlardı.

"Benim kanepemde olmaz!" Jack aradı.

Ekrana baktım ve kalbim küt küt atmaya başladı. Yüzümdeki ifade Dax'in elimi tutmasına neden oldu. "Kim o?"

Cevap vermedim, sadece aramayı cevapladım.

"Alo?" "Fiona Whitaker?"

"Evet."

"Bu müdür-"

Çok iyi duyabilen biri olarak, adamın söylediklerinin sadece yarısını .

"Öldü mü?" Sonunda bitirdiğinde sordum.

"Evet. İki rakip çete arasındaki bir kavganın ortasında kalmış. Bıçaklanmış."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, sonra bağlantıyı kestim. Herkes bana bakıyordu.

"Babam öldü," diye açıkladım.

Kimse bir şey söylemedi. Uyuşmuş bir halde oturmuş, ızgara somon ve pilav tabağıma bakıyordum.

Sonra beynim tekrar devreye girdi ve Dax'e baktım.

Beni dikkatle inceliyordu. Elim hâlâ onun elinin içindeydi.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Benim olanla ben ilgilenirim."

DAX

Fiona'nın bana anlattıklarından sonra babasının yaşamasına asla izin veremezdim. Nitro da aynı fikirdeydi ve onu bir suikast gibi görünmeyecek şekilde öldürmek kolay olmuştu. Birileri şüphelense bile, pek umurlarında değildi. Kimse bir çocukla uğraşan birine iyi gözle bakmazdı.

Kafamda oluşturduğum FIONA'NIN HAYATINI SİKENLER listemdeki diğer isimlere gelince, bu liste giderek küçülüyordu.

Neidermeyer kendini kolayca ediyordu. Davasına delil yerleştirirken yakalanmıştı ve kovulma aşamasındaydı. Şansı yaver giderse bir alışveriş merkezinde güvenlik işi bulabilirdi.

Trotter'ın karısı önümüzdeki birkaç gün içinde bazı ilginç resimler alacaktı. Denver saha ofisinin dördüncü katındaki ofisler arası mesajlaşma sistemi de öyle.

"Ben de istifa ediyorum," diye açıkladım. "Sıkılacaksın," dedi Jack.

Gülmekten kendimi alamadım ve Fiona'nın elini dudaklarıma götürdüm.

"Bundan şüpheliyim."

Fiona ile değil. Hayat hiçbir şekilde sıkıcı olamazdı.

Hayatımın geri kalanını bunu kanıtlayarak geçirecektim. "Bir turşu dükkânı açabiliriz," dedi Fiona.

Herkes sessizliğe gömüldü.

Bakılarım daraldı, sonra ayağa kalkma sırası bana geldi. Fiona'yı ayağa kaldırdım.

"Yemek için teşekkürler!" Seslendim, sonra Fiona'yı omzumun üzerinden attım.

Buradan gitmitik.

"Dax!" diye bağırdı gülerek.

Dışarı çıktıktan sonra arabama doğru giderken kıçına aplak attım.

"Turşu istiyorsan, sana veririm."

Onu yolcu kapısının yanında ayağa kaldırdığımda bana baktı ve gülümsedi. "hrin en iyisi, ya da ben öyle duydum."

BONUS İÇERİK

Tahmin edin ne oldu? Sizin için bazı bonus içeriklerim var! [Posta listeme](#) kaydolun. Bazı kitaplarım için sadece abonelerime özel bonus içerikler olacak. Kaydolmak, bir sonraki kitabım çıkar çıkmaz haberdar olmanızı da sağlayacak (ve ücretsiz bir kitap alacaksınız... vay canına!)

Her zaman olduğu gibi... kitaplarımı ve çılgın yolculuğu sevdiğiniz için teşekkürler!

Vanessa

VAGON TRENİNE KATILIN!

Facebook'ta iseniz, lütfen kapalı grubum Wagon Train'e katılın!
Kaçırmayın!

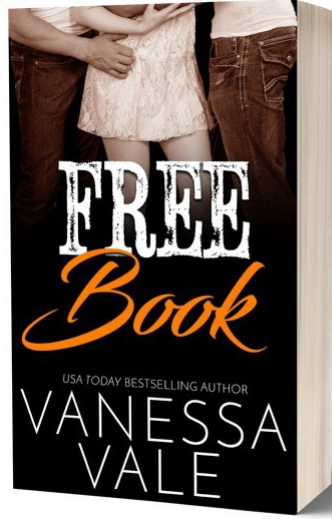
<https://www.facebook.com/groups/vanessavalewagontrain/>

BEDAVA KİTAP ALIN!

Yeni kitaplardan, ücretsiz kitaplardan, özel fiyatlardan ve diğ er yazar  ekilişlerinden ilk siz haberdar olmak için posta listeme katılın.

<http://freeromanceread.com>

AYRICA VANESSA VALE TARAFINDAN

Kitaplarımın en güncel listesi için: vanessavalebooks.com

Hannah ve Tetikçi Fiona
ve Tamirci

İnsan Avında

Man Hunt

Man Candy

Man Cave Man

Splain Man

Scape Man

Handle Man

Spread

Alfa Dağı

Kahra

man Asi

Savaşçı

Milyarder Çiftliği

Kuzey

Güney

Doğu

Batı

Bekarlığa Veda

Müzayedesini Bana

İpleri Öğretin

Dizginleri Bana Verin

Eyere Geri Dönün

Wolf Ranch

Rough

Wild

Yabani
Vahşı Vahşı
Acımasız
İlkel
Sağlam
Yırtıcı

İki İşaret

Evcilleşmemiş
Baştan
Çıkarılmış
Arzu Edilmiş

Bir Kovboydan Daha

Fazlası Güçlü & Sabit
Kaba ve Hazır

Vahşi Dağ Adamları Dağ

Karanlığı Dağ Zevkleri
Dağ Arzusu Dağ Tehlikesi

A Sınıfı Biftek

Sığır Fileto T-
Bone
Tri-Tip
Porterhouse
Etek Biftek

Büyük Gökyüzü Erkek Arkadaşları

Bekar Bir Annenin Yanlış Maceraları
Yanlış İkizle Yanlış Maceralar Milyarder
Patronumla Yanlış Maceralar Sahte
Nişanlımla Yanlış Maceralar Yanlış
Maceralar ve Bayan Demeanor

Steele Çiftliği

Mahmuzlu

Karışık

Kementli

Bridgewater County

Ride Me Dirty

Claim Me Hard

Take Me Fast Hold

Me Close Make Me

Yours

Öp Beni Deli

Slate Springs'in Mail Order Gelini

Şehvetli Bir Kadın

Vahşi Bir Kadın

Kötü Bir Kadın

Bridgewater Gelinleri

Gelini Onların Kaçak

Onların Kaçırılmış Gelini

Onların Asi Gelini

Onların Esir Gelini

Onların Hazineleli Gelini

Onların Noel Gelini

Onların İsteksiz Gelini

Onların Çalınmış Gelini

Onların Arsız Gelini

Onların Asi Gelini

Onların Pervasız Gelini

Lenox Ranch Cowboys

Kovboyar ve Öpücükler

Mahmuzlar ve Saten

Dizginler ve Kurdeleler

Markalar & Fiyonklar

Lassos & Dantel

Montana

Erkekleri

Kanun Adamı

Kovboy Kanun

Kaçığı

Milyarlık

Mirasçılar

Yaralı Kusurlu

Kırık

Standalones

Acımasız

Hepsi Benim & Gelin

Anlaşması Benim

Sert Aşk İki Kat

Lezzetli

Kanunla Flört Ökseotu

Evliliği

Erkek Şekeri - Bir Boyama Kitabı

VANESSA VALE HAKKINDA

USA Today'in en çok satanlar listesinde yer alan Vanessa Vale, sadece aşık olmakla kalmayan, aynı zamanda sert bir şekilde aşık olan kötü çocuklarla baştan çıkarıcı bir romantizm yazıyor. Kitapları bir fazla satmıştır. Batı Amerika'da yaşıyor ve her zaman bir sonraki hikâyesi için ilham buluyor.

vanessavaleauthor.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

